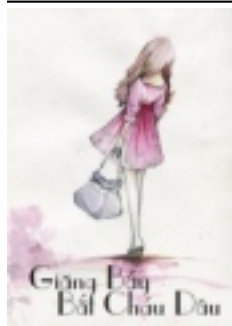

Giăng Bầy Bắt Cháu Dâu

Contents

Giăng Bầy Bắt Cháu Dâu	1
1. Chương 1: Lấy Chồng hả ? Còn Khuya	2
2. Chương 2: Thực Nữ Có Phải Em ?	5
3. Chương 3: Xem Mắt Hot Boy	7
4. Chương 4: Oop Thímba ! Con Sai Rồi	11
5. Chương 5: Ngạc Nhiên Chưa?	13
6. Chương 6: Kì Phùng Địch Thủ	16
7. Chương 7: Với Anh Em Vẫn Là Cô Bé ^^	19
8. Chương 8: Đại Thọ Chết Người	21
9. Chương 9: Đừng Mập Mỡ Như Thế Chứ ?	26
10. Chương 10: Xếp Mới	29
11. Chương 11: Hả ? Tuần Sau Cưới	31
12. Chương 12: Rượu Vào Lời Ra	35
13. Chương 13: Cướihoàng Tử Như Mơ, Nhưng Không Vui Như Tưởng Tượng	39
14. Chương 14: Sự Thật Mất Lòng	45
15. Chương 15: Cô Bạnlắm Mồm Và Bức Thư Tình Của Người Khác	47
16. Chương 16: Theo Đuổi Anh Khó Quá Cơ	51
17. Chương 17: Hàng Mua Không Trả Lại	55
18. Chương 18: Ngoại Truyện : Cuộc Sống Hôn Nhân	56

Giăng Bầy Bắt Cháu Dâu

Giới thiệu

Nội dung truyện kể về tình yêu online bước ra ngoài thực tại, liệu rằng hôn nhân có phải là bắt đầu v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-bay-bat-chau-dau>

1. Chương 1: Lấy Chồng hả ? Còn Khuya

Hai mươi hai tuổi, cái tuổi quá sức là đẹp của tất cả các cô gái. Ở cái tuổi này ít cô gái nào ở thành thị lại nghĩ đến việc chồng con đa phần đều lấy lý do là “tuổi xuân chỉ mới 22 sao lấy chồng vội thế?”. Nhưng hầu như bà con cô bác trong nhà nó thì không bao giờ nghĩ như vậy bởi theo quan điểm xưa ời là xưa là “gái có thì” hay tuổi xuân chỉ có một lần, vân vân và vân vân. Nhiều lúc nó thậm chí nghĩ có khi nào cả thế giới cùng nắm tay nhau bước vào thế kỉ 21 mà duy nhất chỉ có gia đình nhà nó là còn sót lại từ thời phong kiến không nữa, mà sao cứ đòi gả với cưới ngay cái tuổi đẹp như hoa của nó. Chính vì thế những buổi họp gia đình hay tiệc tùng chính là những buổi “hội đàm” hết sức là sôi nổi giữa 1 đơn sự là nó và 1 tập thể đó là hội những người phản đối việc tự do quá lâu của nhỏ ế (tức là nó). Đơn cử như thế này:

“Con nhỏ này vớ vẩn, 18 tuổi đã đủ tuổi kết hôn còn mày thì đã trôi sang 4 năm rồi đấy ” tiếng phản đối kịch liệt từ cô út

“Cô à, chỉ có 2 trường hợp mới lấy sớm như thế thứ nhất là yêu sớm lấy sớm mắc công thiên hạ nó nhòm ngó, thứ 2 là ba mẹ đặt đâu con ngồi đó. Đây là con chưa bao gồm luôn các cô lẽ nẫu gạo thành cơm trước, bởi vì nếu đã muốn nẫu thì tuổi nào mà chả như nhau” nó sử dụng triệt để cái lưỡi không xương của mình bảo vệ quan điểm

“Con gái không lấy chồng tính ở già à ?” chủ tọa hội đồng chính là thím ba lên tiếng rồi lườm liếc về phía mẫu thân của nó ra hiệu tiếp lời.

“Con không ở già, nhưng con chưa muốn có chồng. Lý do ư ? Một ngàn lẻ một lý do cho con chưa muốn có chồng đại loại là : không tự do, không được thoải mái vui chơi, không phải lo cho nhà chồng, chẳng phải bực mình vì mấy ông chồng đi sớm về muộn, ko được chiều chuộngvân vân ” nó cố bơi trong cái lý lẽ lằng nhằng tránh giữa ánh mắt dòm ngó lạ lùng từ phía chủ tọa

“Con nhà người ta có người yêu rồi lấy chồng hết cả rồi” như bị áp đảo lớn từ phía hội đồng thân mẫu của nó cũng góp dầu vô lửa

“....Con..” nó cố quay sang mẫu thân giải thích, nhưng chưa kịp mở lời thì bên trái tiếp lời

“Haiz, con trai thì sao cũng được còn con gái thì việc làm còn liên quan đến việc lấy chồng nữa cơ đấy” thân phụ sau 1 hồi lâu im lặng cũng cất tiếng vàng oanh ném nó vào đồng lửa có sẵn dầu hỏa của mẫu thân

“....Nhưng...” nó hít hơi rồi chuẩn bị há to mồm định phun ra 1 tràng giải thích cái này cái nọ về thứ gọi là bình quyền bình đẳng, nhưng chữ chưa ra thì bên phải lại vọng lên tiếng nói dìm tắt cả những gì nó muốn nói vào trong bụng

“Chị mình nhìn chẳng có gì hấp dẫn mấy anh chứ gì ?” dường như chưa đủ sức thuyết phục, cậu em phản chí chính thức gắp nó đã khét nẹt ra khỏi đồng lửa và chôn luôn cho rảnh nợ.

“.....” Nó nuốt khô mà lòng căm phẫn, không ai cho nó một cơ hội giải thích hay nói đơn giản hơn là không ở miệng lý sự.

Chỉ đề cử một bữa tiệc nhỏ trong gia đình thôi cũng đủ thấy đứa con gái 22 tuổi, không bạn trai, không có quan điểm chồng con, không công việc ổn định và không phải là hót gờ nghĩ đến cũng đau đầu. Và cũng tan nát khi tất cả đồng minh có thể lôi kéo thì thím ba đều lôi về phía của mình. Chỉ trợ trợ 1 mình dưới 101 cách nhìn rất chi là khủng bố từ hội đồng phẩm định nó đang trong tình trạng ế sắc ế này. Vì thế cứ theo ông bà xưa nói là “Tẩu vi thượng sách” nó cúp đuôi đánh trống lảng rồi chuồn lẹ

Tâm trạng lúc này ư ? Thứ nhất, rất chi là bực mình vì mỗi khi có tiệc là mấy bà thím, cô chú, ông bà tất tấp đại gia đình lại lôi chuyện chồng con ra nói. Thứ hai, rất vô cùng tức tối vì mấy con bé kia sao rảnh lấy chồng sớm quá vậy – làm suốt ngày nó bị đem ra so với sánh. Thứ ba, rất cực kì ghen tị vì vì.....vì sao nó không kiếm nổi một anh nào nhỉ ? Đâu có gì là cao sang chỉ cần 1 phần 10 anh Kim Bum của Hàn Quốc hay gần hơn là anh Đan Trường của Việt Nam là quá mãn nguyện rồi, đến ngủ còn có thể mỉm cười đắc ý .

Ôm một đồng uất hận, nó cõng xe ra phố, nói là đi mua vài thứ chứ thực ra là uất hận lên tới cổ rùi, nên quyết định lui đi chỗ khác an lành và bình an hơn.

Đạp xe một vòng bên Trường Vân, bên sông này về chiều rất đẹp và lãng mạn, vài năm gần đây tỉnh đã đầu tư kinh phí rất lớn nào là xây bờ kè, rồi làm công viên, trồng cây, chăm hoa, giăng đèn đường, rồi du thuyền, khách sạn, cũng như mấy quán cóc mọc lên xôm tụ. Khiến một góc nhỏ của con sông Tiền vui lên trông thấy. Nghiễm nhiên bờ sông Trường Vân lúc này trở thành một nơi hóng gió, vui chơi và hẹn hò của rất nhiều người dân xung quanh đây.

Tạt vào một chiếc ghế đá còn trống bên bờ sông, nó rút ra chiếc Iphone xanh lá và thả hồn theo điệu nhạc du dương của bài hát “ Bần tình ca đầu tiên ”, rồi ngắm nhìn dòng sông lặng lẽ trôi. Nếu cứ như thế thì chẳng có gì xảy ra vì chẳng ngày nào mà nó không ngồi với chiếc Iphone bên bờ sông Trường Vân. Ba năm nay vẫn thế vẫn một mình nó, một chiếc Iphone và 1 cái ghế đá 1 mình nó ngồi hết.

“ Tôm ”” tôm ”” Tôm ”” tôm ”

Một cục đá rơi xuống sông nó nhắm mắt mù mờ đoán vậy , cục thứ 2, cục thứ 3 và n cục rơi xuống. “Quái hẳn ai rảnh chơi cái trò ném đá xuống nước vậy không biết” nó thầm nghĩ . Nhưng con mắt bên phải, mở to luôn con mắt bên trái, nhìn gần nhìn xa không thấy ai (hi, lâu lâu nó cũng ngó ngàng – giữa sông thì thấy ai cơ chứ). Cuối cùng cũng bị 1 thanh niên đứng cạnh làm cho giật mình vì trò chơi ném đá. Một cái liếc mắt nhanh chóng thu tóm toàn bộ dung nhan của thanh niên kia vào trong tầm mắt xác định là người vừa gây vụ án ném đá xuống sông. Thanh niên này khá cao khoảng 1m90, ăn mặc đơn giản áo phông đen bên trong bên ngoài là chiếc sơ mi không cài cúc, quần jean xanh đen và mang đôi giày addidat tổ bố đập vào mắt còn khuôn trang thì sao nhỉ ??? nhìn chuẩn men lun. Khoảng như mắt to, mi dài, mũi cao, nước da rất men lì không trắng bóc như công tử bột, cũng không đen thui như con ông táo. Nghĩ tới đó bỗng nhiên một ý nghĩ xẹt qua não nó là: ném đá vào nước nghe tiếng “tôm” thì có gì mà vui nhỉ, có khi ném hót boy này xuống nước nghe tiếng “bùm” lại thú hơn, nó thầm cười cho cái suy nghĩ độc đáo này

“Cô em, sao ngồi đây một mình vậy ?” Cuối cùng thanh niên cũng cất tiếng cất ngang cái dòng suy nghĩ hỗn tạp và cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của nó “đúng đồ biến thái lắm chuyện”, nó vẫn nghĩ vớ vẩn trước khi tươi cười trả lời

“Hi...em thích” nó nhanh nhẹn đáp nhưng vẫn chưa rời khuôn mặt của giai đẹp trước mặt

(Thế đấy trong lòng nghĩ 1 kiểu thốt ra mồm lại 1 kiểu, chắc muốn tạo hình tượng tốt chứ gì)

“Thế anh ngồi chung nhá ?” Thanh niên vẫn kiên nhẫn tiếp tục hỏi

Một hàng suy nghĩ trôi qua trong não nó trước câu hỏi thứ hai của giai đẹp: “Vừa đúng lắm chuyện, tuy đẹp mà hơi..... (nó chưa tìm ra từ) , ko thấy bà ngồi hết cái ghế rồi à”

“Được thôi ! anh ngồi đi” nó vẫn cố vui vẻ trả lời giai

“Em tên gì ? Có người yêu chưa ? Còn học hay đi làm ?” Thanh niên vẫn treo nụ cười tươi rói rói trên khuôn mặt, mặc dù mắt nó hầu như chưa di chuyển ra khỏi khuôn mặt của thanh niên. Như cái máy nhập dữ liệu luôn phân tích trước khi trả lời, đại loại phân tích như vậy: “oh, nghe đặt 3 câu hỏi là quán giá cho tên này con zero điểm ngay lần gặp đầu tiên” nó ghét nhất là 3 câu hỏi này chỉ với thường chất chít trên mạng thì 3 câu đầu đều là như thế, riết rồi nó lười chẳng thích nói chuyện với ai hay hỏi lăng nhăng. Thế là nó dứt khoát rời mắt khỏi khuôn mặt bắt mắt kia và thầm gán cho thanh niên kia một cái mác là “một người vô vị” rồi nó đưa mắt mình nhìn trở lại bờ sông.

“Dạ em tên Cảnh, chưa có người yêu, làm bên hàng không” nó cười tươi hết sức tươi và trả lời rành rọt

(Haiz, thông tin cái trúng cái trật, đúng là quân chém gió chuyên nghiệp. Bởi vì nó không phải tên Cảnh mà là tên Khánh Băng – tên rất oách đấy nhỉ, chưa có người yêu là thiệt 100% và làm bên hàng không là cách nói ẩn dụ ý là ăn ở không đó mà, nói chuyện kiểu cô này đúng là chả biết đường nào mà lần)

“Uh, anh tên Quốc Bảo, làm trong công ty A&A mình làm quen nhá” vẫn nở nụ cười đầy thâm ý gì đó mà nó không hiểu đáp lại nó. Nhưng lúc này đầu óc nó lại cực kì nhanh nhạy phân tích thông tin thu thập được “Ồi dào, dóc như con cóc, ai mà làm trong một công ty hàng đầu trên cả nước về kiểm toán A&A lại có thời gian rảnh rỗi ra bờ sông tâng gái bao giờ, nếu không muốn nói họ chẳng như con cá cảnh, gái không xinh, chân không dài, không có vai vế, không có việc làm thì đây không đếm đến nhá . Tên này có tới 80% là không

thể tin , nhưng nó muốn xemhắn định làm gì chắc tới chiều xin số điện thoại chứ đâu” nó nghĩvà dò xét người lạ mặt này

“Vâng ! chào anh” nó ái ngạimiễn cưỡng chào lại

“Cho anh xin số điệnthoại được không ?” thanh niên nhìnnó dò hỏi. Trong khi thanh niên kia chờ sải cổ câu trả lời của nó thì nó vẫntrong trạng thái thẳm khen ngợi mình “Chùi ui, Bắg ơi ! mình ngưỡng mộ mình quá đi mất, đoán đâu đúng đó” khoe miệng khê nhếch lên với những suyngĩ lung tung trong đầu cứ như có 2 người đang trực tiếp nói chuyện chứ khôngphải một mình nó

“Được thôi, anh đưa em sốđiện thoại đi, tối về em nhá qua số điện thoại anh, bây giờ em khôngmang theo điện thoại và cũng chẳng nhớ nổi số điện thoại của mình vì em đổi suốttất mà” nó dài hơi giải thích, mặc dù không hiểu giải thích làm gì

“Uh, của anh nè 0954010054”(- (9(

“Ok, em về nhé, tối em sẽ gọi cho anh nhớ chờ em, gặp anh em vui quá cơ, thôi em về trước nha,nhà em có việc, anh cứ ngồi chơi hóng gió át hăng hăng về” nếuxét về trình độ bắn súng ngôn ngữ thì nó chỉ sau có thím ba đó là điểm mà nó tựhào nhứt. Ngoài ra bởi tính cách nó có tình đề phòng rất cao nên nói cho nhanhchuồn lẹ, nếu không là một trong mình bởi ai biết chuyện gì xảy ra ví dụnhư lừa tình, lừa tiền hay xin số hay bán hàng đa cấp, tất cảnhững dụ đó thì cứ chạy càng xa càng tốt.

Cứ thế là nó bỏ của chạy lấyngười bỏ mặc lại anh chàng thanh niên còn đang ngơ ngác trước một chuỗi âm thanh vừa mới chấm dứt đã không thấy người đâu. Mỉm cười gượng gạo trước tìnhhuống lần đầu tiên có một cô gái nói chuyện với mình mà chạy thẳng cẳng như vậy,bởi vì từ xưa đến giờ toàn hấn bỏ chạy trước một lô một lố các cô gái muốn làmquen. Bất giác hấn nhìn lại hình dạng của mình mặc dù có hơi bụi bụi nhưng xươgì ai cũng khen là phong trần mà đầy sức quyến rũ là gì. Có gì mà cô gái kia sợhãi thế nhỉ ?

11h, tại phòngngủ

Sau khi bị 2 đứa em họcchơi khăm, nó ngồi đống đinh ở sàn rửa chén hơn 2 tiếng đồng hồ rửa tổng cộng là 4 bàn nhậu mà mộtbàn thì có 10 người , hết thấy 40 cái chén và 80 chiếc đĩa, cùngchị em cô chú tô thổ, đĩa phơi lưng la liệt, chờ nó kì lưng rửa kiđít (dùng hiệu lầm “đít nôi” ấy)hic.Thế mà vẫn hào phóngphọt ra câu “ Không sao có ít chén ấy mà” (Trong bụng lại thẳmnguyên rửa, lần sau sang nhà tụi bây bà sẽ trả thù, uất ức lắm rồi>.<>

Cái giường thiết êm, gióthổi thiết mát nó không buồn thay bộ đồ ướt nhep khi rửa chén lúc này. “ títtít títtít ...” tiếng âm báo tin nhắn từ yahoo messenger trongđiện thoại vang lên. À thì ra là Mr_Simple vừa nhắn tin off cho nó

Mr_Simple: e đang làm j đoá ????????????

Chanbong_muahe: e vừa rửa 1 núi chén, mệt mún chít lunna

Mr_Simple: uh, tiệc hả e? ko mời a

Chanbong_muahe : mời để rửa thêm chén à ?

Mr_Simple: hi J , z mới đảm đang

Chanbong_muahe: ko hám, mệt chít con người ta, đáng lý chénai ăn người đó rửa.

Mr_Simple : hahaha, thế a ko đi ăn nhà e đâu. Ácwa

Chanbong_muahe: uhm, đỡ tốn

Mr_Simple : mệt chưa ? ngủ đi ... khuya rồi

Chanbong_muahe: J ,ok ngủ ah, bye

Cuộc đối thoại của nó và ngài đơn giản chỉ ngắn như thế thôi , nhưng hầu như ngày nào cũng thế, cứ tầm 11h là lại tám títtít ít chuyện rồi đi ngủ. Nó quen ngàiđơn giản trong phòng chat, chỉ biết ngài đi làm rồi, nhưng ở đâu, tềgì thì nó quên khuấy mất .Đó là do sau lần làm quen đầu tiên thì khá lâu sau họ mới nói chuyện lại rồi sau đó mới giữ liên lạc, chỉ có ngài đơn giản thì nhớ lý lịch của nó chứ nó cũng chẳng nhớ

có kết bạn với ngài, nhưng nó không hỏi lại, cứ kêu trống không thôi. Kệ người ảo mà, có lòng đâu mà sợ mất và cũng chẳng sợ người ta quánh giá.

2. Chương 2: Thục Nữ Có Phải Em ?

Ba tháng rồi, cầm cái bằng tốt nghiệp Đại học chuyên ngành kinh tế loại ưu mà vẫn chưa xin được việc làm, phải nói là nó nản. Biết thế nó đi xuất khẩu lao động từ năm cấp ba luôn cho rồi, vừa có tiền có khi lại có chồng ở bên nước ngoài luôn ấy.

Mở mắt dậy lúc 7h30 sáng, từ vệ sinh cá nhân đến ăn sáng rồi online facebook, skype, sang yahoo mom mem cũng đến 10h, đi nấu cơm, cái điệp khúc buổi chiều và tối y như vậy. Đến 6h giờ tối thì đi đón thằng em, sẵn tiện ghé gang bên Trường Văn ngồi ngắm mặt trời lặn. Cái điệp khúc yên bình đó mà cứ trôi như thế thì ai mà chẳng muốn, nhưng để đổi lấy thời gian ngồi chơi xơi nước thì nó cũng phải đánh đổi lắm chứ bộ, đơn cử như vài vấn đề sau:

Part 1

“Nồi canh nấu hồi trưa ngon lắm nhé Băng, mấy cụ già khoái lắm đó, nồi này mà đưa mẹ chồng ăn chắc nó chứ chứ nhỉ?” tiếng phụ thân đá xoáy đến đau cả lòng. “Chẳng nghe – đánh đờ – đuổi đi, làm gì mà phải xoắn” nó nghĩ nhưng vẫn nhẫn nhịn đau lòng nó trả lời buồn bã

“Vâng con biết rồi”

Part 2

“Băng ơi! quét nhà.....Băng ơi! nấu cơm..... Băng ơi! mở cửav.v....” tiếng mẫu thân thánh thót như chim hót. Đến độ mà nó chỉ cần nghe hai từ “Băng ơi!” là lập tức chạy như sao xẹt đến trước mặt chờ sai bảo

“Vâng!” nó miễn cưỡng đáp lại tất cả.

Part 3

“Chị ở nhà suốt ngày rùi, internet là của em” thằng em nói như y ra lệnh

“Hừ....” nó bĩu môi đáp lại

“Hừ cái gì, nói cái cái...~” thằng em nhướn lông mày như khiêu khích. “Cốc” 1 cái cú ngay trán thằng em phản chọi, rồi nó hờn giận bỏ đi vào phòng không thèm nhìn khuôn mặt nhăn nhó như khổ ải của đứa em bán chích cầu vồng như nó

“Uhm... ông tướng.... Tao đình gủ”

Part 4

“Khánh Băng nè! Thím có bà bạn có thằng cháu đẹp trai lắm, cháu quen không thím giới thiệu cho?” tiếng thím ba háo hức bỏ qua cái biểu cảm một phần ngàn giây không mấy vui vẻ trước thông tin của thím ba nó nghĩ “Ôi dồi ôi, Thím ba thiệt là lo cho cháu quá đi” nó cau bặt khi nghe những thứ như thế này. Nhưng tuyệt đối không thể phụng phịu khi nghe tin này bởi vì nếu không muốn nghe giáo huấn 1 ngày thì cứ cười hờn hờn như bắt phải vàng với cái thông tin được mần ma của thím ba là được

“Vâng, càng đẹp trai, càng giàu, càng học giỏi càng tốt thím nhỉ? mà thôi mình cười luôn đi thím, chứ giỏi thế thiên hạ nó thèm” nó chớp chớp mắt ra điều tiếu nuối

“Thôi cô đi, ế tới nơi rồi còn đòi hỏi. Có ngày mẹ cô đem sale lúc đó đừng tìm thím khó cloc” ánh mắt thím ba có chút gì đó lườm liếc sang nó

“Nhà cháu hào phóng lắm vừa sale vừa có quà tặng riêng nữa đấy, mua 1 tặng 1 và hàng mua rồi cảm trả lại, hi hi ~” nó vẫn hồn nhiên đầu đá võ mồm mà chẳng biết tai họa ập đến

“Thế mày chịu nó không để thím giới thiệu” vừa nói dứt câu là thím ba chính thức bắn sang nó 1 tia mắt đầy khiêu khích, ý như là “Mày thử từ chối xem, thím ba ày sống không bằng chết”. Nên an toàn và lành lạnh nhất vẫn là mỉm cười hạnh phúc tràn đầy.

“Gặp, tất nhiên phải gặp, nhân tài mà thím ba giới thiệu sao thể bỏ qua, cháu hạnh phúc quá ~~~... Gặp ngay và luôn đi thím”

Thế đấy, nếu ai muốn ở nhà xơi nước với điệp khúc Part thứ n thì cứ việc, nó chịu hết nổi rồi. Thế là 2 giờ tức 14h đấy, nó dạo xe quanh thành phố tìm kiếm một công việc làm thêm bán thời gian. Nhưng hiện tại kinh tế đang suy thoái, nên nó chẳng kiếm được việc nào phù hợp, có cái shop bé tẻo teo lương ít ỏi vậy mà cũng phải làm hồ sơ này nọ. Cổ họng khát nước đến khô rồi mà vẫn chưa tìm được việc, thế là nó quay về bên Trường Vân, ngồi cạnh dòng sông, mắt nhắm chắc hết khát ấy mà, không tìm được việc thì quên luôn cái chuyện ăn với uống đi.

Quanh quẩn thế nào nó lại tìm ra mấy dây ghế hướng ra bờ sông, nhưng người đã ngồi đầy hết các dây ghế. “Gớm chưa kìa ! cũng có khối người thất nghiệp rã rã hớt gió trời như nó nhĩ” nó nghĩ. Tìm mãi nó cũng thấy 1 cái bồn hoa lát đá hoa cương sáng loá, chưa ai ngồi, cứ thế ngồi phịch xuống lại cắm Iphone lên tai văng vẳng bên tai bài “ Bức thư tình đầu tiên”, nó nhẹ bốt mệt mỏi

“Bụp”.....

“Uida” tiếng nó thét lên sau cú đánh thấu trời xanh của một ai đó

“Khánh Băng phải hông?” tiếng một cô gái vang lên sau lưng nó

Quay ngoắt lại 180 độ nó nhìn thấy một nhân ảnh ngay cả nằm mơ cũng ám ảnh nó suốt một khoảng thời gian. Đó đích thị là cô bạn thân cấp ba của nó Thảo Nhân, có tính cách khá nhút nhát rụt rè lúc nào cũng vác một cái balô to đùng màu xanh đậm chuối sau lưng. Mấy bạn nam lúc cấp ba hay chọc phá gọi Thảo Nhân là “Ốc bươu”, khiến cô nàng ngày càng rút vào trong thế giới của mình. Nhà nó thì lại gần nhà Ốc bươu nên suốt ngày nó ngoài chơi với Ốc bươu ra thì chẳng chơi với ai, nó biết Ốc bươu không phải là một người vô vị như bạn bè hay chọc. Cô nàng này có một gu thẩm mỹ thời trang rất nhạy, bất kì một phong cách thời trang nào xuất hiện đều được Ốc bươu cập nhật và sáng tạo thêm rất đẹp mắt thông qua những bộ sưu tập của mình. Mặc dù chơi thân với Ốc bươu từ bé, nhưng lên đại học thì mỗi người lại chọn một trường và một thành phố riêng để học. Nhưng sau khi học đại học được 2 năm thì Ốc bươu hoàn toàn lột xác thành một người khác. Cô nàng chọn một lối sống cởi mở hơn, thoáng đạt hơn và đặc biệt là luôn áp dụng cái gu thời trang mới nhất trên người mình.

Như lúc này đây, Ốc bươu đang mặc một chiếc váy xuyên thấu, một đôi gót cao ngạo nghệ, tóc được búi cao nhưng vẫn nhìn ra màu đỏ hoe không nhằm vào đâu được. Nó nhìn Ốc bươu đến đỏ cả mặt mình vì chiếc váy kia đích thực chỉ là vật trang trí trên body mỹ miều chứ không phải là quần áo gì hết. Nó nuốt khô trăn trăn nhìn rồi lắp bắp nói

“Ốc bươu?”

“Uhm, tao nè... lúc này tưởng nhìn nhầm” Ốc bươu cười vui vẻ nhìn nó

“Nhầm mà mày đánh tao muốn xái cổ”

“hìhì”

“Mày làm gì ở đây?” nó nhăn nhăn hỏi Ốc bươu

“Đi vào nhà bạn trai chơi”

“Đâu?”

“Hey, anh iu” nó nhìn ra phía chiếc SH mà ngoắc lấy ngoắc để một anh chàng nhìn rất sáng sủa, nhưng cách ăn diện lại rất thư sinh hiền lành. Nó bỗng nhếch môi cười khổ thâm nghĩ “Họ là một cặp hã trời?”. Đến khi anh chàng đó đến gần thì nó lại càng thấy đúng là ông tơ bà nguyệt cũng khéo sắp hai người đối nghịch nhau từ phong cách ăn mặc đến cách nói chuyện này thành một cặp. Đứng cạnh mỹ nhân như Ốc bươu, mặt anh chàng này bất giác đỏ lên ngại ngùng chào hỏi nó

“Chào em”

“Vâng chào anh” nó sượng sạo đáp lại

“Mày đang làm gì ở đây vậy ?” Ốc bươu nhìn nó ra điều hỏi han

“Uhm, tao đang tìm việc, mệt quá ra đây ngồi nghỉ” nó mệt mỏi đáp

“À, tao cũng mới vừa xin việc ở thành phố này. Sau này tao với mày sẽ gặp nhau thường xuyên hơn” Ốc bươu vui vẻ nói

“Uh, vậy thì hay quá”

“À, anh iu có thể giúp bạn em tìm một công việc được không?” vừa chớp mắt suy nghĩ Ốc bươu liền ôm lấy cánh tay của bạn trai mình lay lay nũng nịu

“À....Ồ....Thì....” chàng trai như bị buộc vào thế bí nên cứ ưỡm ờ chưa trả lời, thấy tình huống không ổn, nó vội lên tiếng

“Ấy, mày làm khó anh ấy rồi, để tao tự tìm”

“Thế anh có giúp không?” mặc kệ những lời nó nói gì Ốc bươu vẫn cứ nhìn thẳng vào bạn trai mình mà chờ đợi

“Uhm, thôi được rồi vì em đã ngỗ lời nên anh sẽ cố gắng giúp, đừng nhăn mũi nữa nhìn xấu quá” bạn trai của Ốc bươu vừa nói xong liền lấy tay nắm lấy mũi của Ốc bươu mà lay lay. Nó nhìn cảnh đó mà lạnh hết cả sống lưng, rùng mình mà nghĩ “Quá sến”

“Vậy em nhờ anh vậy?” nó ái ngại nói

“Uh, Nhưng em không ngại làm khác chuyên ngành chứ?” bạn trai Ốc bươu nhìn nó dò hỏi

Nó vội vàng lắc đầu ra ý “Không sao, có việc có tiền là được”, thấy vậy bạn trai Ốc bươu nói tiếp

“Vậy công ty kế toán – kiểm toán A&Anhé, anh có một người bạn đang cần tìm một thư kí”

“vâng” nó vui như tết cười vui vẻ đáp lại

Trước khi cặp đôi trái ngược đó bước đi nó vẫn kịp giơ ngón cái lên nhướn mày với Ốc bươu ra điều “Người này được đấy” khiến Ốc bươu cũng vui vẻ mà nới gót bước đi. Còn nó thì nghiêm nhiên ngồi chơi mà vẫn có thể tìm được một công việc ở một công ty lớn là A&A, bài hát vang lên bên tai đúng thật là hay hơn bao giờ hết.

3. Chương 3: Xem Mắt Hot Boy

Nằm vật vờ trên chiếc giường sau 1 ngày long nhong ngoài đường, nó gần như thiêm thiếp ngủ, bỗng.....

“títtít.....tít” chắc Mr_Simple, cú đêm hay gì mà suốt ngày nhẩn khuya, nó thăm rủa trong lòng

Mở nửa con mắt trái rano có đọc tin nhắn, chưa được 2s sau nó mở lun 2 con mắt rồi dụi lialia đọc tin nhắn, không phải của Mr_Simple mà của thím ba nội dung đơn giản như sau : “ Trưa mai có người đến xem mắt, chuẩn bị”

Trời ơi, lại xem mắt nữa rồi số nó chán thiệt vậy đó, xxxx.....trò này là của thím ba chứ không ai khác, suốt ngày chồng với chả con, đây ứ thềm lấy ai cho bỏ ghét....ta hận hức ...nó khóc ròng trong lòng

Mới 11h đêm, nó hí hục nhắn tin off cho Mr_Simple kể khổ

Chanbong_muahe: thím ba sale e rùi L híc

Mr_Simple: ai xui, mua e z ????????

Chanbong_muahe: nói z mà nge dc hả?? >.

Mr_Simple: sr,thế ai may mắn rước e zia làm vk z

Chanbong_muahe : Ko bít

Mr_Simple: Oh, J

Chanbong_muahe: oh gì mà oh, pùn thúì ruột nè

Mr_Simple : chứ a bít làm sao ?

Chanbong_muahe: ghét....., đi ngủ,bye

..... Chanbong_muahe is offline.....

Mr_Simple : hihi, z ngủ ngoan nhé

7h sáng tại nhà Khánh Băng

“Khánh Băng ơi , KhánhBăng ơi Khánh Băng” tiếng thím ba kéo giọng gọi như mấy dân buôn dưa vãnhay chạy ngang nhà

“Dạ,.....” mắt vẫn không mở nó trả lời

“Dậy mau lên mấy giờrồi, ba má mày đi làm hết rồi hả ?”

“Dạ.....” nó vẫn y nhưcũ

“Hôm qua thím gửi tinnhắn mày có đọc không mà hôm nay còn nằm ngủ như chết vậy?”

“Dạ.....” nó vẫn chưa chuyển biến gì thêm

Rồi chưa đầy 3s giây sau,như một cơn bão ủa tới cuốn phăng tất cả nào là chăn, gối gấu bông,đệm ...tất tần tạt ra khỏi người nó rồi ủa nhau xuống sàn nhà, sau đólà một chuỗi âm thanh sống động và bất tận như chat, bóp, beng ...bla bla(thím ba bạo lực quá mà...) . Nó tỉnh như sáo sau cuộc càn quét bạolực của thím ba, tuy rất chi là bực như con mực nhưng nó vẫn ngoanngoãn thức dậy và làm theo mọi sự hướng dẫn , chỉ trở của thím ba....

“Tính tong , tính tong...” tiếngchuông cửa vang lên

“ Cười vui vẻ, rùi ra mở cửađi Băng” tiếng thím ba vọng ra từ nhà bếp

Chuẩn bị sẵn 1001 kiểu cườiduyên lấy điểm trước hót boy của thím ba, nó tung tăng chạy ra mở cửa và để sẵn1 nụ cười trên miệng thì 1 người con trai thật sự là hót boy xuất hiện với hìnhhảnh chỉnh chu giày da, áo sơ mi đóng thùng và 1 bảng tên cùng câu nói hết sứcthân thuộc: “ chào chị, em là nhân viên khảo sát thị trường chị có vui lòng nánlại 5 phút trả lời phỏng vấn về dầu gội được không????” . Cảm giác như vừa bịtạt 1 gáo nước lạnh vào nụ cười đỡ hơi của nó, bỗng 1s khuôn mặt biến sắcngghiêm nghị lại nó hỏi : “ Có quà không????”

“ Tất nhiên là có” chàngtrai giơ giơ gói quà to đùng trước mặt nó

“ Uhm, tốt ! vậy thì chiềuquay lại nhé, giờ không rảnh” lạnh nhutiền nó nói nhanh rồi giật lấy gói quà sau đó đóng cửa lại cái rầm, mặc kệthanh niên khảo sát thị trường đứng ngẩn tò te chưa biết mô tê gì là mất góiquà trong tay

(Đúng là xuất hiện không đúng lúc rùi hót boy)

“ Ai vậy Khánh Băng???” thím ba tò mò hỏi

“ Khảo sát thị trường thímơi” nó nói rùi chạy tít lên lầu

Chưa đầy 5 phút, nó ngồi trênghế sofa trên lầu còn chưa nóng chỗ thì lại nghe thấy âm thanh réo rất đếnquen tai.

“Tính tong , tính tong...” tiếng chuông cửa lại vang lên

Vẫn điệp khúc cũ nó chạy hí hục xuống cùng nụ cười và lần này mắt tính là đã tới vì cũng tới giờ hẹn rồi còn gì. Hồi hộp mở cửa như đang đợi xổ số thì 1 câu nói nhanh như cắt xẹt ngang qua đầu nó, trấn tĩnh 2s nó nhận được nội dung và phân tích tình hình là có 1 thanh niên nói với nó là: “đọc số điện đi em”

Không như lần trước cảm giác lúc này như ai hất vào nụ cười của nó 1 thau xăng làm ngọn lửa cảm phần bốc lên tới não

“Vâng, anh chờ em 1 chút” nó nói rồi đóng cửa một cái rõ mạnh. Cứ để hán đứng chờ ở đó mà nghĩ “chừng nào bà đây hết điên thì đọc cho”, nó quay mặt đi thẳng vào trong nhà

“Tính tong , tính tong...” tiếng chuông cửa lại vang lên

Nó cảm thù tiếng chuông này lắm rồi, đoán chắc anh nhân viên ghi số điện nên nó không mở cửa mà cứ thế nói vọng ra ngoài

“65982”

“Sai rồi “tiếng thanh niên vọng lại

“Sai thì zô mà đọc” nó giã dũ hăng học ra mở cửa

Đập tung cánh cổng ra trước 4 con mắt mở to kinh ngạc. Chắc rằng trong đầu bọn họ đang tự tra khảo xem mình đã làm gì có tội không mà cánh cửa chịu thiệt thòi như thế, nhưng như cả hai lại nhận ra mình không có tội nên nhìn nhau ái ngại. Còn nó nhìn thấy trước mắt không phải là 1 người ghi điện nữa mà tới những hai người ghi điện. Một trong hai người bước vào ngó sang chiếc đồng hồ trên tường hí hục viết rồi bước raket 1 câu: “lần sao bỏ số cuối là đúng rồi”

“Biết rồi khổ lắm nói mãi” nó đáp mà không nhìn mặt anh chàng ghi điện. Định bụng đóng cửa lại thì thanh niên còn lại lên tiếng

“Khoan”

“Muốn gì nữa đây??? ” nó hăng học phăng từng chữ vào mặt nhìn thanh niên đang thấp thỏm có ý muốn vào

“Đây có phải là nhà cô Ngọc Hương không?” thanh niên cẩn thận hỏi

“Tìm cô Hương chứ gì? bỏ hẻm này đi hẻm sau gặp ngã tư rẽ phải, bỏ 5 căn là tới, ngôi nhà màu xanh, hết.”

Y như ma trận lun, nó nói như vẹt học bài rồi toan đóng cửa, cứ đứng lảng nhảng một lát nữa ở ngoài trời nắng như đổ lửa thế này chắc không chỉ nó bốc hỏa mà cả những người xung quanh đều bị thiêu trụi hết.

“Nhưng...” người thanh niên vẫn cố kéo thời gian vì còn có điều muốn hỏi, điều này chẳng khác gì thách thức sự kiên nhẫn của nó. Bởi dường như có bao nhiêu sự kiên nhẫn nó đã cố vắt cạn đem ra nói chuyện từ nãy đến giờ, trời càng lúc càng nóng và nó thì càng lúc càng điên tiết với mấy chuyện vớ vẩn, chưa kịp khép lại cánh cửa thì thím ba lon ton chạy ra

“Ồ Nhật Nam, con đến rồi đó hả ??? Sao không vào nhà con, ngoài trời nắng lắm” tiếng thím ba hồ hởi mời khách

“Dạ vâng ! Cháu chào cô”, thanh niên lon ton chạy vô nhà. Bỏ lại mình nói với khuôn mặt nhăn nhó, y chang con cở hỏ. Vậy là bao nhiêu cố gắng tập tạo hình tượng từ sáng coi như xuống sông mới gặp mặt là thấy ê rùi.. “Thế nào anh ta cũng nói mình hung dữ chứ đâu, hix hix” nó nghĩ. Nhưng chưa kịp buồn đủ 3s thì nó lấy lại được ngay tinh thần tự nhủ “xí đây có c thêm... thua keo này ta bày keo khác... tại nãy giờ toàn chuyện tào lao nên mình mới ko thù mị đó chứ... chút zô chứng minh lại là mình nết na đến cỡ nào là được rùi... khề khề ... ~~~”. Nghĩ sao làm vậy, dù xác định đối tượng hơi trẻ nhưng vẫn phải tác chiến, những chuyện vừa rồi chẳng là gì chỉ là gió thoảng mây trôi ấy nhỉ, nó tự cười rồi xem ai cũng như mình nói quên là quên ngay ấy.

Trong suốt bữa cơm gồm 3 người mà chỉ có 2 người vui vẻ nói cười còn mình nó ngồi như phỗng cầm cái ăn. Nào là “Cô Hương nấu ngon quá”.... “Cháu đúng là càng lớn càng lịch thiệp”.... “Cô Hương quá khen đấy thôi”... “Ày da, Khánh Băng gấp thịt bỏ cho anh Nhật Nam đi, sao cứ cầm cái ăn hoài vậy”.... Haiz, mà công nhận thím ba là 1 chuyên gia nấu ăn, nấu thì không chê vào đâu được, uicái món đuôi bò um kìa

nó cực khoái món này mà sao mà để xa thế. Vươn hết cánh tay vươn ra cuối cùng nó cũng gấp được 1 miếng. Nhưng có lẽ không như ý muốn, khoanh đuôi bò không đáp vào chén nó lại đáp vào ngay chén nước nằm....”Bùm”...chén nước mắm đổ và cứ theo hướng Nhật Nam mà chảy về..

Nó thăm rửa trong lòng, quý thama bắt cái tô đuôi bò um để xa chi cho nó rớt xuống vậy không biết...phải cố thùy mì mới được, phải thùy mì mới được.... bất quá tam

Khép lại cái màn ăn uống đang xấu hổ của nó, thím ba cũng giúp nó giải quyết hết hậu quả rồi, dù thấy anh chàng chính chu là vậy nhưng lại bốc mùi nó thấy cũng tội nhưng thôi cũng kệ. Thế là nó hăng hái đi rửa chén, coi như tránh mặt 5 phút suy nghĩ cách cứu vãng, nếu không gỡ lại được chút gì thì đẹp mặt với thím ba. Mãi suy nghĩ, thế là cái chén trong tay trơn tuột rớt xuống 1 đồng tô chén kêu loảng xoảng, còn khuyến mãi thêm một tiếng “beng” của một cái tô bể. Chưa kịp hoàn hồn vì 1 chuỗi âm thanh nghe vui tai như thế lúc này thì tiếng 1 người vang lên làm nó giật nảy mình.

“Cô Hương, bảo em cứ để đó đi chút rửa chén tiếp, giờ vô nhà ăn trái cây.” tiếng thanh niên nói trong nụ cười tỏa nắng

“Hơ.....hơ.....Vâng.....” – nó nói mà lòng nước mắt chảy như suối. Cái thằng cha quý quái này, đi không tiếng động lun ý, mà chắc chứng kiến cảnh vụng về lúc này rồi chứ đâu. Giá mà có cái lỗ bé bé xinh xinh chui xuống rồi ngồi ở đó lun thì đỡ biết mấy, chứ cứ trơ cái mặt ra làm hết chuyện mất mặt này đến xấu hổ khác, da mặt nó cũng đau dày đến mức không biết què là gì...hix hix

“Ồ con bé này, hôm nay có anh Nhật Nam đến chơi mắc cỡ hay sao mà làm gì cũng vụng về hết vậy.” thím Hương nói đỡ cho cái khung cảnh què cao độ của nó

“Con, con.....” nó lung tung, ấp úng xen lẫn xấu hổ tội độ

“Hay để đó anh phụ cho, ha người làm nhanh hơn” Nhật Nam vẫn mỉm cười đầy hảo ý với nó. Nhìn thấy cơ hội trước mắt thế là thím ba biết cách chuồn lên nhà để mặc nó và Nhật Nam loay hoay với đồng chén đang dở.

“Ah, ờ cái áo của anh, em thực xin lỗi” nó khó khăn mở miệng trước, đồng thời lén nhìn kĩ lại một bận nữa khuôn trang của Nhật Nam để thăm dò ý kiến.

“Uh, Không sao, dơ một chút về giặt cũng sạch mà, em đừng xin lỗi nữa, này giờ em xin lỗi nhiều rồi” vẫn thoải mái và thoăn thoắt rửa hết cái chén này đến cái chén khác trong lòng nó không khỏi cảm thán mà cộng thêm điểm cho Nhật Nam

“Ah, vâng em xin lỗi, à ya lại xin lỗi nữa rồi” hi hi nó mỉm cười xoa xoa

“Ồ, mặt em dính xà phòng này” Nhật Nam bỗng nhiên ngưng cười dùng động tác hết sức chuyên nghiệp lau qulop xà phòng trên mặt nó. Chỉ nhiều đó thôi mà tim nó như muốn loạn nhịp còn điểm cộng cho Nhật Nam thì cứ như có cánh bay vun vút lên trên mây.

Chùi ui, đúng là biết xây dựng hình tượng quá đi mất, anh chàng này hầu như chưa vấp phải sai lầm nào từ khi xuất hiện đến giờ. À mà mọi người chưa biết dung nhan choáng váng và lịch sử hiển hách của anh chàng này đâu nhỉ. Có thể nói ngắn là idol trong lòng bàn dân thiên hạ, nói dài dòng là thế này

Nhật Nam là con trai duy nhất của gia tộc nhà họ Nguyễn Phan, thuộc loại ba đời độc đinh ý, có cha làm giám đốc tổng công ty tài chính, mẹ làm kế toán trưởng công ty con cũng trực thuộc tổng công ty và thím ba là phó phòng kế toán vì thế biết Nhật Nam cũng là chuyện bình thường. Còn nhân vật chính Nhật Nam, anh chàng này đã tốt nghiệp cấp ba tại nước ngoài, đang du học đại học chuyên ngành BMA tại Harvard, nhưng vừa tốt nghiệp liền cuốn gói về Việt Nam thi vào ngành cảnh sát lấy lý do vô cùng logic là không thích kinh doanh mà thích làm thám tử. Mà ngành gần với thám tử nhất là cảnh sát hình sự. Hiện giờ vẫn đang là học viên tại học viện hình sự. Mà mọi người có để ý thấy một điều rất chi là lạ lùng là hầu như 100% những người làm cảnh sát thì có đến 99% là mỹ nam, còn 1% không cần thiết nói đến đó là siêu mỹ nam. Và Nhật Nam thì lại lọt vô Top 1% người đẹp quý hiếm đang hiện hữu trước mặt nó cách đây vài phút. Dáng người cao khoảng 1m85, nước da trắng trẻo, khuôn mặt lại cân xứng ưa nhìn, nụ cười thì như dập tắt cả nắng giữa trưa, còn body thì có thể nhìn rõ ràng qua chiếc áo sơ mi hết sức là vừa vặn, nổi rõ từng cơ bắp

sẵn chắc. Nếu thím ba không giới thiệu trướcqua về Nhật Nam chắc nó cứ nghĩ là diễn viên hay ca sĩ nào đó bước ra từ mấyposter trong phòng nó ra không đấy chứ.

Thế đấy, cả nó và Nhật Nam đều là người đi coi mắt ấy vậy mà nhìn xem Nhật Nam hùng dũng, ga lăng và đẹp lộng lẫy cỡ nào hầu như không có sai sót nào trong cả 1 buổi gặp mặt. Còn nó nhìn lại xem , ngay từ lúc mở cửa là thấy ngay 1 con sư tử, tới lúc ăn uống thấy 1 con heo, tới lúc dọn dẹp thì thấy nguyên 1 con vịt. Chaiz sao mà nó giống cầm thú quá vậy, mà con này coi như là quái thú luôn rồi.

4. Chương 4: Oop Thím ba ! Con Sai Rồi

Tại nhà

“Cái con Bạng vệ sinh kia,mày biết tội mày chưa???..... “ tiếng thím ba lắp bắp và la hét thất thanh sau khi đã tiễn Nhật Nam về

Haiz, mọi người cho đơn sự Bạng vệ sinh lên tiếng tí, nhìn đồ mắt tím tai đòi tác giả giải thích rõ ràng rồi kia.

Thật ra thì cũng từ thím ba mà ra, chuyện cũng là một lần thím ba sắp xếp 1 buổi ra mắt của nó với 1 con người bạn của thím ba. Mặc dù thím ba cũng đã báo cho nó trước về buổi gặp mặt vào ngày mai, nhưng nó thật không ngờ thím ba lại dắt người ta về nhà cơ chứ. Nên cả buổi sáng nó cứ ung dung ăn ngủ phè phỡn, nhà cửa lung tung trước cửa 1 cái thau, trong sân 1 cây chuối, sau nhà 1 đồng bát, quần áo cái trên móc cái trong thau còn la liệt trong phòng dưới đất. Vừa bước chân vào nhà, mặt thím ba thất sắc không còn một hột máu lưu lại, trên đầu thì mây đen quần vũ ù ù kéo tới. Vì để giữ lại 1 chút tí tạo danh dự của mình, thím ba bắt buộc để người xem mắt nó đứng ngoài cổng chờ đợi gần 2 tiếng và lao vào trong nhà bằng tốc độ ánh sáng trực tiếp đứng lên ghé thét ầm ầm bắt nó dọn cho sạch để đón khách. Mặc dù không thể ngóc mặt lên thở nhưng câu mà nó nghe nhiều nhất là “Bạng làm vệ sinh chỗ cửa.... Bạng làm vệ sinh cái đồng chén kia đi.... Bạng mày làm vệ sinh cả nhà cũng không làm nên hồn hả nhìn cái mặt kia ... bla bla” và cuối cùng để trừng phạt con nó, thím ba quyết định gọi nó là “Bạng vệ sinh” nhằm nhắc nhở nó là ở nhà phải sạch sẽ và thường xuyên làm vệ sinh nhà cửa, thế thôi.

Tất nhiên sau 1 chuỗi những thứ mất mặt mà nó vô ý mắc nhưng dưới con mắt của thím ba là trở thành cố tình, cố ý đó thì nó được giáo huấn hết sức là tử tế một buổi chiều sau đó, bla bla....(lược bớt 2000 chữ của thím ba)

Lúc này là 10h30, nó mới được buông tha trở về phòng sau khi kết thúc buổi giáo huấn của tía má bởi câu chuyện thêm mắm dặm muối của thím ba, nằm vật ra giường mang 1 đồng ảm ức kể lể với Ngài đơn giản hy vọng cứu vớt lại tâm trạng đang xuống núi thâm, lục điện thoại ra nó hì hục nhắn.

Chanbong_muahe: e mún lấy chồng ... hix hix, e chịu hết nổi rồi ... huhuhu.....uuuuu =.=

Mr_Simple: Chịn j nữa thế, sao ngày nào cũng có chịn z?

Chanbong_muahe: e ko bít, hức hức sao cứ xem mắt mủi là thế nào, cười phất về rùi xem cho đã đi, thiệt là e khổ toàn tập luôn rồi. Eức chế lắm lắm

Mr_Simple: Thôi đừng khóc, e làm a rồi

Chanbong_muahe: hix hix ...hức hức

Mr_Simple: Bị bức ép lấy chồng lắm rồi hả e?

Chanbong_muahe: uh....

Mr_Simple: e ráng chờ a một khoảng tg nữa đi, chắc tía má sẽ hiểu thôi mà

Chanbong_muahe: is typing....

Mr_Simple: e đâu rồi???

Chanbong_muahe: is typing....

Mr_Simple: Chắc ngủ rồi hả ? Thui ngủ ngoan nhé, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Sau cái lần gặp mặt Nhật Nam, thì thím ba hầu như không thêm đến nhà nó nữa, mà có đến cũng lạnh lạnh nhạt nhạt nói chuyện quạu quạu với nó cho xong chuyện rồi quay thẳng mặt về nhà. Còn ba mẹ nó thì cũng không cảm râm nhiều mà chỉ lẳng lặng than dài thở ngắn trong lòng. Thỉnh thoảng lại thì thào bàn tán, mà có im lặng nghe nó cũng không nghe rõ là mấy. Thế đấy, giờ nó mới thấm thía câu thương cho roi cho vọt, thà rằng nghe cảm râm hết ngày tới đêm chứ ai cũng im ỉm thế này nó chịu làm sao nổi. Trụi được đến hết 1 tuần thì nó như bùng nổ cộng hưởng hoảng trầm trọng, chạy thẳng đến nhà thím ba nhận tội

“Thím ba, con sai rồi” nó cúi gầm mặt hối lỗi

“Cô thì sai cái gì, không muốn lấy chồng thì thôi, thím không cưỡng” lạnh như tiền thím ba quyết không quay mặt lại

“Thím ba, con biết con sai nhiều lắm lắm, thím đừng giận con nữa, thím cứ đánh cứ mắng con chứ đừng quay lưng lại con buồn lắm” mặt nó cúi thấp hết mức có thể

“Tôi không dám” vẫn lạnh như băng

“Thím ba.... Hức hức ...huhu” nó khóc cố nặn ra vài giọt nước mắt với hy vọng cứu vớt tình hình.

Nghe thấy tiếng thút thít của nó, biết ngay là của Khánh Băng thế là Khắc Huy con trai lớn của thím ba liền chạy xuống thăm thút tình hình. Nhìn cảnh Khánh Băng quỳ xuống còn cúi gầm mặt khóc nức nở (cái này là do Khắc Huy tự tưởng tượng) mà thím ba thì quay lưng vào lạnh như tiền tuyệt đối không nhúc nhích thì Khắc Huy biết ngay chuyện gì xảy ra vì mấy ngày nay ở nhà mẹ của Khắc Huy cũng giận ì đùng giận cá chém thớt cũng không ít, động lòng thương xót Khắc Huy lên tiếng giúp đỡ.

“Mẹ, em ấy quỳ xuống xin lỗi rồi kìa còn khóc nức lên rồi đó, mắt cũng sưng tấy lên hết rồi. Thiệt tình con nhìn mà cũng đau hết cả lòng, mẹ quay lại nhìn xem. Con nhỏ này, tội lớn như vậy mà hôm nay mới chịu qua đây nhận lỗi, mẹ phải phạt cho nặng vào, hành hạ, cấm túc phơi khô, ép dẻo, cho vào bọc đóng gói make in mẹ rồi chuyển 1 phát đi luôn mẹ ạ.” Khắc Huy tuôn một tràng cửu âm chân kinh bủa vây từ mẹ sang Khánh Băng

Chiều vừa đầm vừa xoa với thím ba hầu như lần nào cũng có tác dụng, nhưng lần này thím ba vẫn không nhúc nhích hơn lúc nãy là mấy, trong lòng Khánh Băng như hỏa diệm sơn. Thấy vậy Khắc Huy liền đổi chiến thuật, liền xà vào thím ba vừa xoa xoa lưng, bóp bóp vai lấy lòng vừa tươi cười nịnh nọt

“Thế mẹ để con xử em ấy nghe, dù sao con cũng chương mắtlắm rồi, phải thanh lý ngay mới được, để con gái trong nhà cứ như ôm bom TNT đingũ vậy.” vừa dứt lời, Khắc Huy liền quay sang Khánh Băng lạnh lùng nói

“Khánh BVS (viết tắt của Băng vệ sinh) , e biết tội mình nặng lắm không vậy?”

“Dạ biết” nó khó nhọc trả lời

“Em có biết là mẹ anh khó khăn lắm mới tìm ra 1 người vừa xuất sắc vừa hoàn hảo như như.....(sau 1s suy nghĩ) ... Nhục Nam để giới thiệu cho em không vậy? Vậy mà em đã làm gì nào ?”

Nó cố không phì cười trước cái mặt khó khăn mới nhớ nổi tên của Nhật Nam nhưng lại đọc là Nhục Nam của anh Khắc Huy, rồi cố trả lời theo cách ăn năn hối hận nhất.

“Dạ, em biết hết thấy là do em sai, em không đứng từ đầu đến cuối, em cam tâm chịu mọi hình phạt của thím ba, chỉ cần thím ba hết giận em là kêu em làm gì em cũng cam lòng. Dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, dù lẳng trịch chém, dù kêu em lấy ai em cũng cảm thấy hạnh phúc hết, dù....” nó cố dùng hết những cách tra tấn của phim chương Trung Quốc ngày xưa mà nó vẫn hay coi đến nói.

“Thôi đủ rồi, hai đứa đừng giả mù sa mưa nữa” tiếng thím ba lạnh nhạt cất lên

“Mẹ cứ để con chất vấn tra khảo nó, tại nó được cưng chiều quá nên quen thói, con mà ra tay là nó phải khuất phục ngay” Khắc Huy vẫn cứ giả căng thẳng 1 cách gượng gạo

“Thôi anh đi, chuyện anh không làm lành được với con Hoa là chưa xong với tôi đâu, đừng có lên mặt dạy đời. Chuyện con Khánh BVS này không phiền tới anh lo “tiếng thím ba vẫn đều đều và cũng bớt căng thẳng hơn

“Đúng rồi, đúng rồi phải là mẹ lo mới đúng, ngoài mẹ ra thì mọi người đều đẹp, đẹp hết sang một bên. Mẹ là số một đúng không Khánh BVS” như bắt được vàng Khắc Huy ra điều vui vẻ

Thở dài ngao ngán, nhưng thím ba cũng chịu quay mặt lại nhìn Khánh Bằng trách móc (lược 500 chữ trách móc của thím ba)

“Thế con nói thím muốn gì con cũng làm theo phải không?”

“Dạ, tuyệt đối tuân theo” mắt nó sáng rõ

“Uh, vậy chuẩn bị đi tuần sau thím hẹn cho con 1 buổi gặp mặt.” Mắt phải nó giật liên hồi, ách thế nào mà thím ba có nhiều người đến gặp thế không biết. Có khi nào biết nó sẽ đến nhận tội mà chuẩn bị sẵn người gài nó không nhỉ. Nhưng cứ làm lành với thím ba cái đã rồi chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó thế là nó hơn hớn như Thị Nở sắp gặp Chí Phèo, cười tươi nó nói

“Vâng, đừng nói 1 mà 10 cuộc hẹn con cũng đi ... hi hi~~”

Cuộc hẹn được xếp vào thứ bảy tuần sau, nhưng như dự cảm được nhiều viễn cảnh không tốt trước mắt thế là thím ba cứ cách vài ngày là đến dạy dỗ nó 1 cách đàng hoàng và chắc chắn. Còn sai cả Khắc Huy hộ tống nó đi chọn 1 bộ váy xinh tươi 1 chút, kiêm luôn lái xe đưa rước trong buổi gặp mặt sống còn này. Nhưng cũng qua lần đi mua sắm đó nó mới biết được tại sao thím ba lại giận nó ì ùng đến vậy. Chẳng qua là thất vọng không phải là phá hỏng buổi gặp mặt, cũng không phải vì bị hù người xuất sắc như Nhật Nam mà là vì trong lúc giáo huấn Khánh Bằng, nó vô tình nói là “không cần thím quan tâm” mà sau đó mãi 1 tuần sau mới ló mặt đi xin lỗi. Nên đã giận lại càng giận thêm. Chỉ vì 1 chút giận quá mất khôn mà nó phải khổ sở mới làm cho thím ba hết giận, thế là nó rút ra 1 nguyên tắc để đời là khi buồn thì cấm nói, im lặng chính là vàng chính là hột soàn kim cương.

5. Chương 5: Ngạc Nhiên Chưa?

Đang nằm dài một cách chán trường thiếu việc là bắt con gián ngồi xổm đếm chân nữa thì tiếng chuông điện thoại bỗng réo rất in ỏi, kéo nó ra khỏi ổ từ đáy chăn nắn lên phần khích tận chín tầng mây. Đó chính là nó nhận được thông báo tuyển dụng của công ty A&A báo rằng nó được nhận vào làm nhân viên tập sự mà vị trí đó là thư ký giám đốc. Mặc dù không đúng cho lắm cái chuyên ngành mà nó được đào tạo nhưng, thà có việc làm vẫn hơn là nằm nhà chờ ngày đi xem mắt. Trong phút chốc trước mắt nó toàn là màu hồng sáng lạng, xem như chấm hết một chuỗi ngày ăn ở không bị xúi giục lấy chồng, nếu đi làm tức là không rảnh mà không rảnh thì không bị ép dầu ép mỡ đi xem mắt lấy chồng. Ôi sao nó yêu cuộc sống, yêu ba yêu mẹ, yêu thím ba chết đi được, yêu luôn cái công ty chưa làm bữa nào

Sáng thứ 2, nó mặc đúng chất nhân viên thực tập, một chiếc pencil shirt (1) màu đen (tạm gọi là váy ngắn nhưng thực chất là một loại váy rời ôm sát cơ thể hình dạng như cây bút chì), một cái hoa cài áo sáng lóa hình con chuồn chuồn trên mép áo, một đôi cao gót để tôn thêm phần nào dáng vóc của một thư ký chuyên nghiệp, ít son môi mắt cara và phần má hồng xúng xính. Nhìn lại một tân thư ký trong gương nó thầm cảm thán trong lòng, cuộc sống mới của nó bắt đầu.

Đúng 7h30, nó có mặt trước cửa phòng của tổng giám đốc, mặc dù trước khi đi nó đã chuẩn bị tâm lý rất cẩn thận nhưng, trước ánh mắt soi mói của 2 cô tiếp tân khi nó bước vào hỏi thăm phòng tổng giám đốc đến bây giờ là cô thư ký của tổng giám đốc nhìn nó không chớp mắt, thì tinh thần nó đã có chút xao động. Chẳng lẽ nó hấp dẫn lun cả nữ lẫn nam, mặc dù nó biết gu thẩm mỹ của mình có hơi tương đối tốt, nhưng đâu cần biểu hiện ngáo ộp như mấy cô ả này nhỉ, nhìn cách ăn mặc rất ư là của thập niên hồi đó. Vừa phân tích tình hình nó vừa thầm nghĩ sẽ sớm khai thông tư tưởng thời trang của mấy cô bạn này mới được, nhân viên

đẹp thì công ty đẹp mà công ty đẹp thì làm việc cũng thoải mái hơn. Còn mãi nghĩ thì bỗng nhiên cánh cửa phòng của tổng giám đốc mở ra, còn cô thư kí thì đang lay nhẹ vai nó nhắc nhở là tổng giám đốc đang chờ.

Bước vào trong phòng tổng giám đốc thì một không khí hết sức sang trọng và căng thẳng bao trùm, mọi thứ sáng lóa như lau như chùi và dường như được xếp hết sức tỉ mỉ và chính xác. Bước vào bên trong, nó thấy vị tổng giám đốc quay lưng ghế lại với nó một cách bí hiểm và hình sự, vị thư kí lên tiếng trước để giới thiệu

“Thưa tổng giám đốc, thư kí mới đến trình diện”

“Dạ em tên Huyền Vũ Khánh Băng là thư kí mới được tuyển dụng, hôm nay đến trình diện giám đốc” tiếng nó cũng nhẹ nhàng nói theo sau lời mở đầu của cô thư kí kia

Không khí vẫn im lặng như tờ không khí dường như bị hút hết ra khỏi căn phòng rộng hơn 100m², nó cảm thấy dường như sắp ngất đến nơi, cổ hình dung ra viễn cảnh tiếp theo. Nhưng không vẫn không hình dung ra nổi vị tổng giám đốc này muốn gì, sao cứ im lặng mãi. Đến khi cô thư kí cất giọng lên lần hai thì chiếc ghế mới có dấu hiệu của sự dịch chuyển quay lại đối diện với nó. Nhưng “oh my god” trong lòng nó thầm ca thán lên, vị tổng giám đốc này còn rất rất trẻ, không như tưởng tượng của nó là một vị tổng giám đốc đầu hói, khuôn mặt thì đầy nếp nhăn, sắc thước đầy uy quyền. Mặc một chiếc áo sơ mi xanh trắng thơm không một vết gấp, khuôn mặt thì thanh tú khó tìm lòng và đặc trưng hơn hết là đôi mắt xanh quá nổi bật. Chiếc áo xanh phù hợp với tông màu mắt một cách hút hồn làm toát nên một vẻ đẹp đạo mạo một chút lãng tử, một chút uy quyền, một chút lãng mạn. Vâng chỉ mỗi thứ một chút thôi mà làm nó đứng ngây ngốc há mồm một cách vô ý giống y như mỗi lần nó nhìn thấy các diễn viên trên các poster quảng cáo. Cho đến khi hai chân mày vị giám đốc đó bắt đầu cau lại với nhau và trên mặt bắt đầu xuất hiện những tia mắt đáng sợ, nó mới nhận thức được hình ảnh ngu ngu của mình lúc này. Tuy nhiên chưa kịp chỉnh lại phong độ ban đầu thì nó đã nghe một tiếng đập bàn rất mạnh của vị tổng giám đốc nện thẳng xuống bàn làm mọi thứ rung rung tội nghiệp. Vị tổng giám đốc gặng từng tiếng với cô thư kí kia

“Mang cây thước lại đây cho tôi”

Sau khi nghe mệnh lệnh thì cô thư kí liền im lặng ra ngoài chấp hành mệnh lệnh. Còn vị tổng giám đốc trên này vừa nói xong dứt lời, liền nắm hai tay lại với nhau và đặt trước cằm ra điều suy nghĩ. Còn nó thì tim gan như thi nhau hò hét, đánh nhau loạn xạ, đầu óc thì ãnh công tập thể. Nó không hình dung ra mình đã làm gì sai mà vị tổng giám đốc này giận dữ đến mức như thế, có khi nào nó chưa kịp nhận việc thì bị đuổi luôn trong ngày đầu tiên không nữa. Không lẽ số nó ngắn ngủi đến thế sao mới cách đây 5 phút nó còn hớn hờ vì cuộc sống đã bắt đầu bước sang trang mới thì bây giờ lại bị bóp chết ngay trong trứng nước vậy sao, nước mắt nó chảy thành dòng trong lòng. Chưa trấn tĩnh được mình trước tình hình không hiểu nổi này, thì cô thư kí đã đứng bên cạnh nó từ lúc nào. Vừa thấy cô thư kí bước vào đứng cạnh nó thì vị tổng giám đốc này cũng đứng dậy vòng qua phía trước bàn và đứng dựa vào bàn khoan tay trước ngực, lạnh lùng nói

“Thư kí Hân, cô làm đi chứ đứng gim ra đó làm gì?”

Thư kí Hân nhìn qua nó, hơi ái ngại rồi cũng cất tiếng nói

“Khánh Băng nè, đứng im đừng nhúc nhích gì nhé.”

“Làm gì vậy chị?” tiếng nó sợ sệt hỏi lại thư kí Hân

“Không có gì đứng im là được rồi”

Vừa nói, cô thư kí liền quỳ xuống bên hông nó, trực tiếp cầm cây thước đặt sát vào mép đùi của nó. Một đầu thước nằm ở ngang đầu gối còn đầu kia dựng đứng theo chiều dài đùi nó. Đo đo, nhắm nhắm nơi mép của chiếc váy ngắn, rồi thư kí Hân nhìn sang vị tổng giám đốc trẻ đồng dạng nói

“17,5 cm thưa xếp”

Vừa nghe thấy vậy, khuôn mặt của vị giám đốc trẻ bỗng nhiên có sự thay đổi bất ngờ đầu tiên là các cơ mặt dần ra thoải mái, sau đó là miệng bắt đầu nhếch lên và cuối cùng là nụ cười đắc thắng, thư kí Hân đứng dậy cũng nhón miệng cười theo. Chỉ có nó là ngây ngốc chưa biết chuyện gì xảy ra, tại sao lại chuyển biến tâm lý nhanh như điện vậy, 3s trước họ còn hình sự mới chớp mắt lại cười như tấu hài trước mặt. Xung quanh nó bây giờ cứ xuất hiện hết dấu chấm hỏi này đến dấu chấm hỏi, lơ lơ mờ mờ nó bắt đầu suy đoán chuyện

mà khiến hai vị này cười vui thề. Đường như trông thấy cái mặt đêch ra vì khó hiểu của nó thì vị tổng giám đốc trẻ mới cố gắng nhin cười nói đồng dạng

“Tính từ mép váy đến đầu gối cứ cách mỗi cm cô bị phạt 50.000 đồng, vậy 17,5 cm cô ấy bị phạt bao nhiêu thư kí Hân?”

“Dạ 875.000 đồng thưa xếp” thư kí Hân tươi cười với nó

“Vậy mình trừ trực tiếp vào lương tháng này của cô ấy hay là nhận tiền mặt nhỉ?” vị tổng giám đốc cười cười tỏ vẻ suy nghĩ

Vừa dứt xong câu nói liền bước tới trước mặt nó, giơ tay ra tỏ ý muốn bắt tay rồi vui vẻ nói:

“Ngạc nhiên chưa? Cô thấy cách chào mừng của chúng tôi như thế nào? Hi hi We e to A&A.”

Đấy mọi người thấy có đúng tim mà chết với cách mà sau đó vị tổng giám đốc này nói đó là cách chào mừng hết sức sáng tạo mà anh ta nghĩ ra. Vì biết các cô gái thích trưng diện váy ngắn khi đi làm nên anh ta nghĩ rằng, kìm chút thu nhập cho cả phòng có nước uống coi như quà ra mắt, mà những người mới như cô lại là đối tượng bị phạt đầu tiên. Nghe nói có lần 1 cô gái khá cao nên tất nhiên khoảng cách cũng rất xa vì thế mà bị phạt gần hết tháng lương, mang uất hận mà đến giờ cô ta không bao giờ mặc váy ngắn hơn đầu gối nữa. Còn nó thì tiếc đứt ruột uất hận không thể mang cái váy ngắn xé ngay tại chỗ, chỉ có thể mỉm cười sượng xạo chấp nhận cái niềm vui đau lòng đó. Hix

(vị giám đốc chen ngang truyện: Thật ra thì quy định đó ngoài việc phạt váy ngắn ra còn có phạt về chiều cao của giày cao gót, nhưng dưới sự dẫn đầu của bà phó giám đốc kịch liệt phản đối nên tôi mới đồng ý chỉ phạt về độ ngắn của váy. Khà khà . Thu nhập cũng khá lắm mọi người.

Phái nữ hò hét: Đúng là komún sống là gì mà

Các nhân viên nữ thì : ngất trên cành quất)

Nếu mắt nhắm mắt mở bỏ qua chuyện bị phạt vì mặc váy ngắn thì ngày đầu tiên đi làm của nó sẽ vô cùng tốt đẹp nếu không có buổi ăn trưa bá đạo trong phòng ăn tập thể của nhân viên. Chuyện là sau khi bị tổng giám đốc sốc cho 1 cú choáng thì bữa ăn trưa nó bị mấy thư kí trong phòng sốc cho toàn tập bằm dập để chấm dứt ngày đầu tiên đi làm toàn mang uất hận về nhà đại loại là như thế này

Buổi ăn trưa bao gồm anh tào như sau: phòng thư kí bao gồm 3 người lần lượt là trưởng phòng Lạc, thư kí Hân và nó, còn có hai cô tiếp tân.

“Bé Băng ơi ! hôm nay em đến làm cả phòng có 1 trận cười rất thoải mái, nhờ có em mà phòng mình có 1 bữa tiệc rất hoành tráng. Để anh tính cho số tiền phạt đó anh sẽ trừ trực tiếp vào lương tháng này của em, tuy nhiên do thủ quỹ là vợ anh nên anh sẽ nhờ chị ứng lương số tiền phạt đó để mình mở tiệc chào mừng nhân viên mới. Khà khà, em có ý kiến gì không?” trưởng phòng rất ư là vui vẻ

“Dạ, anh tính sao cũng được” nó đau lòng nặn ra nụ cười

“Uhm, vậy mình tổ chức tiệc vào tối nay luôn nhé mời luôn tổng giám đốc Quốc Bảo đi cùng sau đó mình tập kết tại chỗ cũ. Hi hi vui rồi đây ^^”

Đúng là ăn trên tiền người khác lúc nào cũng vui vẻ hết thấy, không những vui vẻ mà còn lên cả kế hoạch tiêu sài cụ thể rồi còn gì. Nó chỉ muốn bay đến ôm đồng tiền của mình mà khóc rồi lên đòi lại, nhưng không thể lấy lại dù là 1 đồng nên nó lên kế hoạch của mình là trưa nay nhin đói, uống sữa cầm hơi để tối ăn bù lại được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Haiz, khổ khổ. Ngưng nói chưa tới 2s trưởng phòng tiếp tục nói như sấm nổ đạn tiêu diệt quân thù

“Bé Băng của chúng ta mới đến nên chưa biết nhiều thứ, nhưng không sao anh sẽ chỉ dạy em từ từ. Việc đầu tiên là mở tiệc chào mừng coi như thông qua, việc thứ hai là nếu cứ gọi là Bé Băng thế thì không hay mình đổi thành tên khác gọi Bé Băng cho nó thân mật tí ... hì hì . Đầu tiên là Hân Hớn Hở (tức gọi thư kí Hân) nêu ý kiến trước” mắt trưởng phòng đảo qua thư kí Hân cười hớn hớn lộ rõ cả hai chiếc răng khểnh cùng 1 đồng tiền trên má sêu hoáy.

“Hay cứ gọi là “Băng Băng” đi dễ nghe, dễ gọi” thư kí Hân chớp chớp mắt suy nghĩ

“Không nghe như đang kêu “Băng vệ sinh đâu, Băng vệ sinh đây” gớm lắm” lễ tân Diễm Dịu Dàng lên tiếng nói

“Hay mình kêu là Khánh đi chẳng hạn như “ Khánh Khùng”, “Khánh Khờ”, “Khánh khùng Khờ”,.... “ lễ tân Diễm Dịu Dịu lên tiếng nói

“Uh, anh đồng ý với Diễm Dịu Dịu, còn ý kiến của Diễm Dịu Dịu thì cũng được. Thôi anh quyết định căn cứ theo như biểu hiện ngáo ộp sáng nay của bé Băng mình thống nhất gọi là “Khánh Khờ Khờ” đi . Em thấy vậy là ổn đúng không bé Băng?”

Đến lúc tuyên án thì anh Lạc Lành Lết (tức chỉ tài lanh tài lết) mới chịu nhìn sang Khánh Băng hỏi ý kiến trưng cầu dân ý. Lúc này mặt nó đã không còn phân biệt được đâu là mắt đâu là mũi, mặt tối thui xám ngắt, mở mồm quắp lại không nói nổi lên lời. Hiểu được tình cảnh trở trêu của mình, vợ vội hộp sữa nó hút chùi chực như muốn bóp chết hết mấy người dờ hơi cảm nơn rãnh rồi đặt nicknem này . Nhưng trời chưa thương xót cho nó bỗng có tiếng nói rất lớn phía sau

“Gọi là Khánh bê về ết đi (Khánh BVS)”

Toàn bộ mọi người trong phòng ăn đều xoay lại nhìn người vừa đặt nicknem cho nó, còn nó thì giật bắn mình phun toàn bộ sữa trong miệng vào người anh Lạc Lành Lết ngồi đối diện. Không ai khác đó chính là vị tổng giám đốc trẻ của chúng ta. Thảm rồi, cái biệt danh đáng xấu hổ kia ở nhà chưa đủ bị chà đạp sao mà ngay cả đến công ty cũng bị chà đạp nốt, mà lần này không chỉ có phòng thư kí mà cả công ty đều biết. Nó không muốn sống nữa, ôi lão tổ tông của tôi ơi, tôi có làm gì ngài mà làm tôi đứng từ sáng đến ăn trưa cũng không tha thể. Sau một buổi hội họp nhứt trí thì nó chính thức nhận được sự ủng hộ là được đích thân tổng giám đốc đặt nicknem và cũng rất vinh hạnh được cả công ty biết đến. Nó cố tình nhìn chăm chú tổng giám đốc trẻ này như cố hỏi sao anh biết cái nicknem ở nhà của em vậy? sao khuôn mặt anh nhìn quen thế?, nhưng trả lời lại tất cả chỉ là nụ cười đầy mờ ám, đến không hiểu nổi.

6. Chương 6: Kỳ Phùng Địch Thủ

Kết thúc 1 ngày làm việc đầy mệt mỏi nó trở về nhà trong trạng thái vừa đói vừa mệt nhưng vẫn phải gấp rút tập hợp tại khu trung tâm thương mại Plaza để mở tiệc chào nhân viên mới. Mới nghĩ tới là nó nóng ruột muốn ào đến ăn cho bằng căng óc dạ dày mới hả lòng uất hận. Tập trung tại trung tâm thương mại đội hình gồm gia đình anh Lạc Lành Lết, Hân Hồn Hở, Diễm Dịu Dịu, Diễm Dịu Dịu (hay gọi đơn giản là song Diễm), nó và một người vì bận họp nên đến sau là tổng giám đốc Quốc Bảo. Cứ ngỡ việc đầu tiên của đội hình hùng hậu đó là nhét vào dạ dày một bàn đầy món ăn nhưng đời không như là mơ và nó thì chính xác đã đi vào rừng mơ bắt con tằm bỏ. Mọi người kéo nhau vào khu trung tâm chỉ để chơi bowling ngồi nhâm nhi ít nước thật nhạt nhẽo và không hề có chất dinh dưỡng nào vậy mà ai cũng tươi rói như hoa khi ném đồ cả đám chai. Tuy màn đầu tiên này hoàn toàn thất bại nhưng nó vẫn hy vọng vào màn hai khi tổng giám đốc Quốc Bảo đến, không lẽ mọi người để tổng giám đốc đói sao nó thà cảm thán mình thật biết ơn dành mình. Vừa đặt chân đến sân bowling thì tổng giám đốc liền chơi oẳn tù tì 4 ván, sau đó cao hứng lôi cả đám đi hát karaoke. Mặc mọi người gào thét kinh niên, nó nhả nhó ồm cái bụng đói meo mà cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Cứ thế đến 11h cả đám lữ lượt cuốn gói đi về thì tổng giám đốc nhân từ nhìn cả đám nói một câu như mưà rào vào mùa khô hạn trong lòng nó

“Mọi người chơi mệt rồi, chúng ta đi ăn khuya đi tôi mời”

“Vâng, vâng đi ăn đi mọi người ai cũng chơi mệt rồi mà ăn gì đó rồi hãy về, em biết có quán này ăn ngon lắm còn gần chỗ này nữa” nó hớn hử tiếp lời

“Ah, uh.....ok mọi người cùng đi” tiếng anh Lạc Lành Lết cất lên sau khi lướt qua trưng cầu dân ý của mọi người

“Nhưng” vâng vẫn là chữ nhưng bỗng nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến, tổng giám đốc Quốc Bảo bắt máy và vội vàng vàng xin đi trước giải quyết chuyện riêng, sau đó là một đám người không ai nói ai tiếng

nào lên xe chạy mất dạng. Còn nó đứng đó như con cờ hó đói như meo móc không ai đoái nhìn, tại sao hết lần này đến lần khác lão tổ tông này gieo cho nó hy vọng rồi lại vội vàng bóp chết ngay khi chưa kịp chớm nở. Có khi nào đó là sao chổi khắc tinh cuộc đời nó, chắc chắn là khắc tinh chứ sao lại hết lần này đến lần khác làm nó khóc không ra nước mắt thế này. Đến lúc này thì nó đúng là không thể nhấc dù chỉ 1 bước chân đi đâu, nên cứ nhắm vào cái quán bé xíu phía cuối đường đánh chén vì nó ngược đãi cái bao tử quá lâu rồi, quá tội.

“Bác ơi ! cho con một tô hủ tiếu” tiếng nó run rẩy

“Bác ơi ! một tô ở đây nữa nhé” tiếng nó đã có chút sức sống

“Bác ơi ! y như lúc nãy bàn này” tiếng nó đã tươi lên nhiều

Mặc kệ mọi ánh mắt đang nhìn vào nó đầy dấu chấm hỏi, thì nó vẫn hùng hậu kêu tô hủ tiếu thứ 4, nhưng có lẽ cuộc đời của nó là gắn với chữ “nhưng” nên vừa đón được tô hủ tiếu thứ 4 thì một cụ ông khoảng hơn 90 nhưng đôi mắt rất sáng và tinh anh tóc và râu hầu như đã bạc trắng, dáng người cao to rắn chắc, cứ như các diễn viên của Hollywood đi ăn hủ tiếu đón lấy và sẵn sàng động đũa nếu như không có sự can thiệp của nó.

“ Ấy da, tô này là của cháu mà” nó tròn mắt hỏi

“Ta đói” vừa dứt lời lão ông đã cho thêm nào là tương là ớt là chanh vào lênh láng một tô

“Nhưng cái tô này là của cháu” nó cố khẳng định chủ nhân của tô hủ tiếu kia là mình là của mình

“Nói nhiều, kêu tô khác đi” lão ông đã cầm cúi ăn

Nó uất ức ngoác bác bán chủ quán thêm ình một tô khác, coi như kính lão đắc thọ, nó ngậm ngùi chờ đợi tô hủ tiếu tiếp theo của mình. Nhưng có vẻ tốc độ càng quyết của lão ông này là siêu cấp vô địch, khi tô hủ tiếu vừa tới tay nó thì cũng là lúc ông cụ vắt cạnh tô hủ tiếu của mình và với tay sang tô hủ tiếu của nó. Như đoán được tình hình, nó vươn tay ra giữ lại nhưng lại bị công phu đôi đũa của của lão ông kẹp đến đau méo mặt phải buông tô hủ tiếu ra mà xoa bàn tay. Lúc lão ông đang rắc thêm mắm muối vào tô hủ tiếu thì nó méo mặt nhăn nhó hỏi

“ Ông à, tô này là của cháu mà, sao ông cứ lấy tô của cháu hoài vậy cháu rất đói đó”

“Con bé này, không biết gọi thêm mà ăn tranh với ông lão tô hủ tiếu thế mà coi được à, thanh niên bây giờ không biết kính trọng người trên gì hết” vừa dứt câu thế là lão ông lại tiếp tục lùa hết tô hủ tiếu vào miệng

“ Cháu nhường ông tô này nữa thôi, tô sau là của cháu dù cho ông có kẹp nát tay thì tô sau vẫn là của cháu” nó nói không kịp thở rồi quay sang bác chủ quán ra hiệu một tô nữa. Nhưng đáp lại tất cả những chờ mong và khát khao đấu tranh của nó là nụ cười hết sức thân thiện nhưng không đúng chỗ cùng với câu “hết rồi cháu ạ”

“Hả...” nó ngoác miệng tới gần mang tai ngạc nhiên có, đói dài cổ cũng có. Bởi cơ bản tô hủ tiếu gõ mệnh giá không tới 5 ngàn này thì dù có ăn 5 tô liên tiếp trong tình trạng đói 1 ngày của nó cũng coi như tạm chấp nhận đủ. Nhưng bây giờ tình cảnh gì đây, có tiền mà không có ăn thì tiền cũng chỉ là giấy thui. Hix hix.

Nó như khóc không ra tiếng, lẳng lặng tự kỷ 3s để thăm trách mình ra khỏi nhà mà không chọn hướng mà đi để hôm nay thăm toàn tập. Chưa tự kỷ đủ thời gian dự tính thì một tiếng nói vang lên khiến nó phải ngước mắt lên nhìn

“ Ông ở đây mà chỉ đâu đâu, làm cháu tìm cả một vòng thiệt lớn, rốt cuộc là ở cái quán cuối con đường hồi nãy cháu ở. Nếu ông nói đơn giản thì cháu đâu phải đi xa như vậy rồi trở về chỗ cũ” tiếng thanh niên lâu nhàu ca thán

“Tại cháu vô tích sự quá thì đừng có trách ông, đón ông quá lâu nên ông mới phải đi ra cái quán bé xíu này ăn cho đỡ đói. Chưa kể bị con bé này nó cầm rằm suốt bữa ăn, nên ăn không được ngon miệng cho lắm” ánh mắt lão ông liếc qua nó một cách trách móc. Quả thật là quá ức hiếp nó mà, đã giành ăn hết hai tô hủ tiếu không còn một giọt nước thừa để gửi mà con chê là không ngon lắm.

Cứ thế là ánh mắt nó và ánh mắt thanh niên giao lại với nhau đồng thời là mắt chữ A mồm chữ O đồng thanh nói

“ Tổng giám đốc”

“ Thư kí Khánh BVS”

“Con bé là thư kí của con?”lão ông chen ngang rồi nheo mắt hỏi lại

“Vâng, thư kí mới tuyển” Quốc Bảo ngoan ngoãn gật đầu rồi quay sang nhìn nó hỏi han

“Sao giờ cô còn ở đây, biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“ Tôi đói nên đi ăn khuya,sao giờ tổng giám đốc còn ở đây?” nó tò mò hỏi lại

“ Tôi đi đón lão thái gia nhà tôi” liếc nhìn sang lão ông đang ngồi ngây ngô hóng hớt chuyện, như nhớ radiô gì hần nói tiếp “mà bây giờ phải gọi là ăn sáng chứ ăn khuya gì?” hần liếc nhìn đồng hồ ra vẻ chắc nịch.

Nó khó hiểu nên cũng lôi điện thoại ra nhìn đồng hồ trong đó, sau đó mới tả hỏa khi hai con số không thiết bị hiện trên đồng hồ qua ngày mới rồi. Sau đó còn tá hỏa hơn khi trong điện thoại có hơn 50 cuộc gọi nhớ của toàn thể mọi người trong gia đình. Vì cài chế độ im lặng trong giờ làm việc mà nó chưa kịp đổi lại, nên giờ chắc nguyên nhà đã báo cảnh sát vì nó suy đoán nó bị bắt cóc tống tiền ở đâu đó rồi

“ Được, đi về thôi” lão ông liền đứng phắt dậy nắm cánh tay hần kéo về chiếc BMW đang đỗ ở trước. Như có gì đó không ổn, nó cố nghĩ nhưng khi lão ông đã mở cửa xe thì nó mới nhớ ra là lão ông chưa trả tiền hai tô hủ tiếu, liền chạy theo nói

“ Ông ơi ! chưa trả tiền hai tô hủ tiếu kia”

“ Thì lấy tiền ra trả đi,còn lằng nhằng gì nữa con bé này nhiều vấn đề lắm” nói xong liền chui tọt vào xe đóng cửa cái rầm ra hiệu cho chiếc xe lăn bánh. Nó định cố chạy theo nhưng chưa kịp nhắc chân thì bị bác chủ quán nắm lại yêu cầu trả tiền toàn bữa ăn. Thế đấy, cái giới tư sản ức hiếp và bóc lột người khác đến hột máu cuối cùng là thế đấy, sáng thì bị ông chủ bòn rút tối bị ông của ông chủ vắt cạn. Ngán mặt lên trời, nó hỏi tại sao?.

Sau khi tắt toan bữa ăn nó dùng tốc độ ánh sáng lao về nhà trong ánh mắt đầy phần nộ của người lớn, đầy thù hằn của mấy người anh và một bài thuyết giáo tới gần sáng mới được tha của cả một đại gia đình. Sáng ra nó lại tắt tả chạy đến công ty trong trạng thái vừa đói vừa buồn ngủ, yên vị trên bàn làm việc nó lôi chiếc bánh mì mua vội ra toan đưa lên miệng cắn thì tiếng nói như âm hồn bất tán của tổng giám đốc Quốc Bảo lại vang lên

“ Khánh BVS, cô đang làm gì đấy” tổng giám đốc giả vờ ngạc nhiên hỏi

“Ăn sáng” nó trả lời theo bản năng.

Miệng tổng giám đốc bất giác héch lên thành nụ cười nửa miệng ra điều trêu đùa, mà còn cố gả vờ quan tâm hỏi thêm “ Ô, tôi nhớ lúc sáng cô đã ăn rồi mà”

“Tôi... cái đó...” Nó bí từ để dùng cho hoàn cảnh của mình nên đờ hết cả họng, chỉ muốn nhét cả ổ bánh mì vào nụ cười nửa miệng kia của tên tổng giám đốc đáng ghét này mà lúc này trong tâm tưởng của nó ổ bánh mì cứ như cái BVS vậy đó chẳng còn muốn đưa lên nhai tẹo nào

“ Không sao, ăn nhiều chóng béo nhìn mồm mím chắc cũng không tệ, tôi không phân biệt người mập hay người gầy lắm, chỉ cần nhìn hợp mắt là được rồi, thôi ráng ăn rồi làm việc nhé. Hôm nay chúng ta nhiều việc lắm” vừa nói vừa suy nghĩ một cách cẩn thận sau đó kết thúc là một cái xoa đầu đầy ý như là: “heo ơi, ăn no nhé đủ tã ta sẽ bán mì được giá cao”. Thế là tên tổng giám đốc đáng căm đó quay đầu bước vào phòng làm việc bỏ mặc nó nước mắt thành dòng trong lòng, còn cả phòng thư kí thì được cười miễn phí mà còn cố giả bộ như chưa có gì xảy ra. Nó cảm quá mà.

7. Chương 7: Với Anh Em Vẫn Là Cô Bé ^^

Thoát chốc là tới cuối tuần, mặc dù được làm việc với một tổng giám đốc Quốc Bảo hay gọi rườm rà là tổng giám đốc Bảo Bửu Bối là người đẹp trai như soái ca trong ngôn tình Trung Quốc, thân thiện vui vẻ đến mức đáng mơ tưởng của Hàn Quốc nhưng khi vào làm việc rồi thì đám thư kí như nó cứ phải gọi là mang tên lửa mà làm việc. Vất vả hết cả 1 tuần cứ nghĩ rằng sẽ được ngủ bù sau những ngày vất vả thì tiếng thím ba trong trẻo luôn lách vào trong tiềm thức lời nó dậy chuẩn bị cho buổi tối đi xem mắt. Đúng 7h tối nó đã chỉnh chu có mặt trước cửa một nhà hàng vô cùng sang trọng, dưới sự hộ tống của anh họ Khắc Huy. Bước chân vào nhà hàng rồi mà nó cứ nghĩ rằng đây chắc thiên đường hoặc kì quan thế giới thu nhỏ rồi, mọi thứ đều lung linh lộng lẫy đến khó kìm lòng, nó còn không nghĩ được rằng trong thành phố của nó có cái nhà hàng đẹp ngất trời như vậy nhìn bên ngoài thì giản đơn nhưng bên trong là một thế giới hoàn toàn khác. Từ bên trong nhìn ra ngoài dù cũng chỉ là cảnh cũ nhưng mọi thứ lại lung linh trắng lè đến khó tả, lúc đó nó thăm ca thán đứng lờ đờ ở góc độ dân tư sản là một thế giới khác, từ góc độ người thuần dân làm công như nó là một thế giới khác. Lóng ngóng như vịt xiêm bơi lộn vào thiên đường có hàng tá con thiên nga đang nhâm nhi rượu vang, nó thoáng sợ hãi, nhưng vị thần chiếu mệnh của nó đã đứng lên ra hiệu với nó, lòng nó phần khởi như mở cờ.

“Lần đầu tiên đến đây phải không?” tiếng Nhật Nam nhỏ nhẹ hỏi nó

“Vâng, ở đây đẹp quá” sắc mặt nó hơn hớn như trẻ nhỏ được dẫn vào công viên trò chơi

“Ở đây thức ăn rất ngon, lại giữ được khẩu vị đúng phong cách Châu Âu, nên anh rất thích. Vì chờ các đầu bếp chuẩn bị cầu kì nên anh đã gọi sẵn món ăn, em không phiền chứ?” Nhật Nam ra vẻ hài lòng về nhà hàng này

“À không, anh gọi là đúng rồi” nó gượng gạo đáp lại vẻ lịch thiệp của Nhật Nam

Cứ thế bữa tối của nó trải qua trong sự lịch thiệp của Nhật Nam nhưng lại trong sự xa lạ của nó vì mọi thứ dường như quá lạ lẫm so với cái vẻ gần gũi trong cách ăn uống của người Việt Nam. Giống như thế này

“Ấy em đừng uống nhiều rượu vang như thế, sẽ no và còn say nữa đấy, chỉ nhấp môi lấy vị khi ăn món ăn thôi” Nhật Nam vui vẻ giải thích cho sự hậu đậu của nó

“....”

“Cái dao đó em đã cắt thịt rồi thì dùng dao này để cắt cá này, như vậy sẽ không phá vỡ vị món ăn” Nhật Nam vẫn cười tươi giúp nó chọn dao

“...”

“Em nên uống một ngụm nước trắng trước khi ăn món trắng miệng, vì như thế sẽ làm tan vị nồng của món ăn chính và dễ cảm nhận được hết vị ngon và ngọt của món trắng miệng” Nhật Nam từ tốn đưa ly nước lọc cho nó.

Mặc dù nó vẫn bị cái phong cách ăn uống rất Châu Âu đó mê hoặc nhưng nó rườm rà và quá nhiều quy tắc nên ngoài việc làm theo hướng dẫn của Nhật Nam thì nó chẳng cảm nhận được vị gì của các món ăn cả. Nào là nói vị thịt rất vừa ăn nhưng nó cảm thấy rất nhạt, vị cá rất thanh còn nó thì thấy chẳng khác gì miếng cá sống có ít tương trang trí xung quanh, được cái bánh ngọt trắng miệng là coi như tạm được nhưng bé xíu, vừa vài miếng đã hết sạch. Cứ thế mà cầu cầu kì kì cũng tốn hết 2 tiếng ột buổi tối mà bụng thì vẫn như là trống rỗng. Mặc dù Nhật Nam vẫn có ý muốn dẫn nó đi đâu nó hóng gió nói chuyện phiếm nhưng nó vẫn nhất quyết đòi về với suy nghĩ rất chi là vĩ mô là còn 1 tiếng nữa để nó nhét gì đó vào bụng để về nhà trước 10h, chỉ vì sau lần về nhà quá trễ đó mà cả gia đình quyết định ra sắc lệnh cấm nói đêm quá 10 giờ, nếu không sẽ bị cấm túc luôn.

“Em thật không cần anh đưa về chứ?” tiếng Nhật Nam bối rối hỏi nó

“Vâng, em có thể về được, em chỉ cần ra đằng kia là anh họ em đến đón ngay, anh ấy đã dặn là phải để anh ấy đưa về mới được. Anh thông cảm nhé, bữa khác chúng ta sẽ đi chơi nhiều hơn” nó cố lấy Khắc Huy ra làm bìa đỡ nạn

“Nếu em nói vậy thì anh về trước nhé, nhưng chừng nào về đến nhà thì gọi báo cho anh, em biết số điện thoại của anh rồi mà phải không?” Nhật Nam nháy mắt đầy tình nghịch với nó làm nó như lang lang chín tầng mây, người đã đẹp mà còn dễ thương nữa hệ miễn dịch của nó tất nhiên là vỡ tan tành.

Sau khi bánh xe Nhật Nam lăn đi thì nó cũng tự chấm điểm cho buổi ăn tối mình là chín điểm nếu bỏ qua cái khâu ăn uống không có chút kiến thức nào của mình. Sau đó chưa đầy 15 phút sau nó đã có mặt tại một quán ăn khuya khác, mặc dù nếu so sánh cái nhà hàng lúc nãy với cái quán ăn bây giờ thì nó thích cái nhà hàng kia hơn, nhưng thứ nó cần lại chính là cái quán cóc này vừa no vừa không nhiều quy định trong ăn uống. Bởi quy tắc trong ăn uống của nó chỉ có một là no là thoải mái là được vì thế không cần câu nệ mình đang ăn diện sang trọng mà cứ ăn oản tù tì 3 bát hoành thánh, rồi vỗ bụng một cách đắc ý. Toan nh đứng dậy ra về thì nó bắt gặp một người hết sức là quen thuộc, cái nhân ảnh ấy, cái giọng nói nửa đùa nửa châm biếm đang từ từ tiến vào

“Lại gặp cô rồi - Khánh BVS, chúng ta có duyên nhỉ?” hần lên tiếng vui vẻ chào nó, nhưng sao nó nghe cứ như đang rêu rao cái nicknem đáng rửa đó ở khắp mọi nơi thế không biết

“Tổng giám đốc, sếp cũng đi ăn khuya à?” nó tò mò hỏi

“Tôi không hay ăn khuya, chỉ ghé ngang mua cho lão thái gia đang than đói ở nhà. Mà này sau này gặp tôi ngoài đường đừng gọi tổng giám đốc này nọ nữa, cô không định rêu rao khoe khoang với mọi người là cô quen một tổng giám đốc đấy chứ? Cứ kêu tên bình thường đi gọi là Quốc Bảo hay là anh Bảo Bảo cũng được, tôi không ngại đâu.” Vừa nói lại vừa nhìn nó theo đủ thứ ánh mắt biểu cảm theo đúng từng câu nói đầy ẩn ý.

“Vâng thưa sếp, tôi sẽ gọi sếp là Quốc Bảo nên cũng cảm phiền sếp gọi tôi là Khánh Băng ở những nơi đông người như thế này, được chứ ạ?” nó cố mở tròn mắt ngây thơ chờ câu trả lời của tên tổng giám đốc này

“Phê chuẩn ở nơi đông người, nhưng ở chỗ khác tôi vẫn gọi Khánh BVS vì tôi thích” vừa nói vừa đắc ý cười cái biệt danh mà tên tổng giám đốc này không hiểu lý do tại sao lại biết rõ ràng tường tận thế không biết. Mặc dù nhiều lần nó vô cùng thắc mắc không lên tên tổng giám đốc này biết tiên tri hay gia đình nó có nội gián nhưng nghĩ tới nghĩ lui thì nó vẫn thấy không đúng vì thế quy cho là trùng hợp ngẫu nhiên.

Thấy nó im lặng mãi suy nghĩ nên Quốc Bảo lên tiếng nói luôn “Im lặng là đồng ý, thôi coi như chuyện này giải quyết xong.” Sau đó cười cười bước đến bên bàn chế biến chỉ trỏ các món ăn một thời lại bỗng nhiên quay lại nhìn nó với vẻ tò mò hỏi

“Cô thích ăn hoành thánh thịt, hoành thánh cá hay hoành thánh hải sản, loại cay hay không cay loại nào?”

“Tôi ăn no rồi, không ăn nữa” nó thật thà trả lời

“Cô no rồi có liên quan gì đến tôi” hần vẫn dán mắt vào một lô các món hoành thánh

“Chứ sao anh hỏi tôi thích ăn loại nào, chẳng phải đó là ý anh muốn mời tôi ăn nữa sao?” nó hậm hực trước kiểu ông nói gà bà trả lời vịt mô tê một hồi là nó cũng bị châm biếm đến tức chết àh.

“À thì ra là cô hiểu như vậy. Tôi thấy lão thái gia nhà tôi rất thân thiết với cô nên tôi nghĩ chắc cô sẽ chọn được món hoành thánh mà lão thái gia đó thích” vừa nói Quốc Bảo vừa quaysang nó chờ đợi câu trả lời thích hợp

“Hả” nó thật không hiểu nó với lão ông đó thân thiết ở chỗ nào, mới gặp lão ông đó có 1 lần mà lần đó còn cướp trên tay nó hai tô hủ tiếu, nếu miễn cưỡng thì có thể nói là có tiếp xúc gặp mặt, còn lão ông đó thích ăn gì thì có trời mới biết, anh là cháu trai mà không biết còn chạy đi hỏi người ngoài đường là nó. Bỗng nhiên một dòng chữ chạy ngang quacặp mắt sáng rõ của nó “anh hùng trả thù mười năm chưa muộn” khiến nó nhếch miệng cười vô cùng gian xảo sau đó chậm rãi bước đến bên bàn chế biến chỉ trỏ một lô một lổ các món hoành thánh. Đặc biệt kết thúc một câu “Tất cả các món đều làm thanh đạm, không cay, không mặn và không được chua” nó cười thâm trong bụng với cái ý nghĩ sáng suốt này vì lần trước chẳng phải lão ông ăn hủ tiếu cho gia vị rất đậm đó sao lần này lật lẻo như thế chắc ầm ứ không ít với lại nếu có bị trách móc thì tên cháu trai này sẽ lãnh chứ không phải nó. Đúng là một mũi tên trúng nhiều đích khiến nó bỗng không nhận được mà cười thành tiếng.

Về tới nhà là đồng hồ điểm đúng 10h, nó thăm cười mãn nguyện rồi sau đó lại phải tốn thêm 1 tiếng nữa chỉ để tường thuật lại diễn biến của buổi tối với Nhật Nam. Mặc dù hết 45 phút nó khen ngợi cái nhà hàng quá ư là sang trọng còn 15 phút cuối nó âm ỉ kể sơ lược cuộc nói chuyện và tất nhiên nó cũng giấu nhem lun 1 tiếng ở quán hoành thánh. Nằm trên giường lúc 11h nó bỗng nghịch điện thoại rồi nhớ tới Ngải đơn giản, nên lục đục mở yahoo messenger tìm kiếm người bạn tri âm mà nó vô tình bỏ quên 1 tuần. Mở ra nó phát hiện có hơn chục tin nhắn offline của Ngải đơn giản mà hầu như ngày nào cũng có với nội dung cực đơn giản

Mr_Simple : e đang làm gì đó ??? (messenger send 3/7)

Mr_Simple : Sao hôm qua e không trả lời a ? (messenger send 4/7)

Mr_Simple : E khỏe không? Sao không ngày nào online ? (messenger send 5/7)

.....

Hơi thấy mình hơi hột với người bạn online này nên nó lục đục chăm chỉ soạn nguyên một màn hình kể về sự tình mấy ngày dài diệu vợi của nó rồi cứ nghĩ rằng chắc không ai trả lời nên nó quăng điện thoại qua một bên ngay sau lúc nhấn nút gửi cho Ngải đơn giản để lần ra ngủ. Nhưng chưa tới 2 phút sau tiếng “tút tut” của âm báo tin nhắn đến kéo nó ra khỏi giấc ngủ vừa mới mơ màng màng ủa đến

Mr_Simple : Ah, thì ra là thế, a cứ nghỉ e lấy chồng rồi cơ chứ.. ^^

Chanbong_muahe: Vớ vẩn

Mr_Simple : A về nước một khoảng thời gian rồi, chừng nào mình gặp nhau đi, a muốn biết dung nhan của e đạt tới mức nào?

Chanbong_muahe: Tất nhiên là ghê thành đồ nước ^^

Mr_Simple : Hi hi

Chanbong_muahe: Thui e đi ngủ đó, buồn ngủ lắm rồi. PP

Mr_Simple : Uhm, ngủ ngoan mơ thấy a là được rồi.

8. Chương 8: Đại Thọ Chết Người

5h, nó cùng toàn thể phòng thư kí và tiếp tân đang đứng trước cửa một tòa nhà vô cùng tráng lệ để tham dự một buổi tiệc mừng thọ của lão ông của tổng giám đốc Quốc Bảo. Mặc dù quà cáp đã được tổng giám đốc Quốc Bảo chỉ thị là không được mang đến, nhưng nhìn kĩ lại thì trên tay ai cũng có ít nhất một món gì đó hoặc là cá cảnh quý hiếm hoặc là củ sâm ngàn tuổi hoặc thư pháp của một trụ trì hay pháp gia nào đó, chỉ riêng một mình nó là làm đúng theo yêu cầu tức là không quà cáp. Mặc dù nó là đứa làm đúng yêu cầu nhất nhưng lại là kẻ lạc loài nhất, giờ phút này nó đang thăm thẳm nghĩ rằng mình là ngu ơ là ngu, cơ hội lấy lòng xếp hiểm thấy như thế này mà nó bỏ qua cho được thì con đường thăng quan tiến chức của nó chừng nào mới thấy khởi sắc đây.

Vì biết thân phận mình không giống ai, nên nó đã quyết định đổi chiến thuật chiến đấu thay vì cứ xông pha lên tặng quà rồi cung chúc lấy lòng, nó quyết lùi vào một nơi khuất mắt nhất lẩn lặng ăn rồi nhẹ nhàng ra về. Nếu sếp có hỏi thì cũng có cả phòng thư kí làm chứng là nó có tham gia, thôi thì năm nay đi chay rồi năm sau ráng nhớ mà mua quà để còn hiến ngang. Hix . Nghĩ sao làm vậy, nó quyết chọn cái bàn xa nhất so với cái bàn sáng lóa phía trên hội trường còn có cả một cái bánh gato to đùng cao đúng 4 tầng, cắm chi chít những nến là nến và trên cùng là cây nến với số 9 to đùng. Nó thăm nghĩ lão ông này thổi hết cái đồng tiền đó thì chắc sẽ ngồi thở phào cả buổi tối nên chẳng hơi đâu mà để ý đến hàng tôm tép không mang quà như nó.

Đúng như dự đoán của nó, các nghi lễ tổ chức hết sức chuyên nghiệp vừa sang trọng lại đầy tính sáng tạo. Có hầu hết các ca sĩ chuyên nghiệp của cả nước góp mặt trong buổi mừng thọ quá đư giả này. Nghe MC đầy đưa cà cưa gần 2 tiếng, thì nhân vật chính tức lão ông mới từ từ xuất hiện mặc một chiếc áo đầy chim cò hoa lá như đi du lịch miền nhiệt đới bước ra trong muôn ngàn ánh mắt khó hiểu kèm theo cả sự ngạc nhiên không giải thích nổi của mọi người. Nhưng lão ông thì lại khoái chí cười tít mắt, miệng rộng ra cả mang tai. Đi theo sau là cậu cháu quý tử Quốc Bảo chừng diện một bộ ple với đường cắt hiện đại, ôm một cách vừa vặn trên cơ thể quá đủ chuẩn siêu mẫu nam. Làm không ít nhân viên nữ và những cô gái đến tham dự tiệc không khỏi ngoác mồm ra hết cỡ mà thèm thường mình là bộ ple kia thì tốt biết mấy. Miệng chưa kịp ngậm lại thì một mỹ nam lại xuất hiện phía sau đó với phong thái ung dung mà tỏa ra khí chất lịch thiệp cũng với bộ ple giống như Quốc Bảo mà lại thể hiện một khí phách khác. Một người lãng tử phong trần thì người kia là lịch lãm ung dung, một kẻ ngạo nghễ một tên trầm tĩnh, bộ ba rất bắt mắt kia vừa cười vui vừa ngồi vào vị trí chủ tọa ... sự đối nghịch đến không thể chớp mắt kia đã chính thức làm miệng các cô gái ở đây rơi “bộp bộp” xuống hết nền nhà. Còn mình nó ngoài việc như đang xem tranh ra thì còn cả ngạc nhiên vô độ khi người đó chẳng phải là Nhật Nam sao. Tại sao lại có mặt ở đây? Có quan hệ gì với hai ông cháu nhà kia mà lại ăn mặc như thế? Không lẽ buổi mừng thọ gặp mặt gia đình mà lần hẹn trước Nhật Nam nói đến là đây sao? Mà nhà này nghe nói là ba đời độc đinh mà lấy đâu ra hai cháu trai?....

Cứ thế nói rơi vô cái đồng câu hỏi không lối thoát của mình. Đến khi tỉnh lại thì thấy mọi người đang lũ lượt nín nhau lên tặng quà rồi chúc thọ lão ông. Nó dường như tá hỏa phát hiện ra một chân lý sáng chói là: mặc dù dân tư sản kia nói là không cần mang quà đến nhưng không nói là quà tặng không nhận, thế đấy có sẵn một đội ngũ nhân viên tiếp mang quà vào trong kia là gì. Nó gần như là đóng đinh tại chỗ, nếu như không có anh Lạc Lành Lết phát hiện ra nó đang đứng im thín thít ở tận cuối phòng, rồi dùng hết sức bình sinh từ hăm dọa cắt lương, cắt thưởng vì làm mất mặt phòng thư kí vân vân và vân vân. Đến bây giờ thì nó đang đứng trước bộ ba quyền lực nhất ngày hôm nay mà lòng không thể yên, sống lưng lạnh ngắt, môi rã không còn phân biệt được lẫn nhau cứ thi nhau cắn lấy cắn để. Nó hít một hơi thật sâu như mong rằng có thể kéo lại chút tự tin bằng cái lưỡi không xương của mình làm mát dạ lão ông đang trầm trầm nhìn nó không chớp mắt chờ động tĩnh từ nó.

“ Dạ, cháu là Khánh Băng thư kí mới của phòng thư kí vừa nhận việc một tháng nay. Hôm nay nhân dịp mừng thọ ngài chủ tịch cháu cùng các nhân viên trong phòng thư kí đến chúc thọ ngài chủ tịch. Chúc ngài chủ tịch luôn khỏe mạnh và sống lâu trăm tuổi..hì hì ” nó nói đúng một hơi không vấp vấp to rõ và lại hết sức ngọt ngào lễ phép nhưng đầu thì ngày càng một cúi thấp đến mức không dám ngóc lên nhìn chuyển biến khuôn mặt của lão ông sau một tràng ca ngợi của mình.

Nhưng 1s rồi 2s mọi thứ vẫn im lặng nó mới tò mò ngóc mặt dậy nhìn thấy khuôn mặt buồn xuống một cách trầm trọng của lão ông cùng tất cả mọi người xung quanh như nín lặng, duy chỉ có tên Quốc Bảo là cố gắng giữ nụ cười 1 cách đau khổ mà không thể phì cười. Còn nó thì ngu ngơ không hiểu mình đã làm nên tội lớn gì? Lớn tới đâu rồi? Nó đứng im nuốt khô mà lòng thấp thỏm chờ phán quyết của lão ông biến đổi sắc mặt ghê gớm này, cuối cùng thì lão ông cũng chịu bưng nguyên khuôn mặt buồn như ai lấy mắt sổ gạo lên nói với nó

“ Năm nay ta 99 tuổi vậy tachỉ còn sống một năm nữa thôi ah?” lão ông không giấu bất kì nỗi buồn nào qua câu nói ấy

Đến lúc này thì Quốc Bảo chính thức cười phì trước khuôn trang xuống dốc khác hẳn lúc nãy cười khoái chí của ông, mọi người vẫn nín lặng, còn nó thì đang đào sẵn hố chuẩn bị nghe lệnh chết là lao xuống nằm rồi tự lấp đất chôn tươi. Đến mãi sau này nó mới biết là lão ông không sợ trời sợ đất này lại rất sợ tuổi già nên trên cái bánh mừng thọ nhất quyết không cho cắm hai số 9 liền nhau mà chỉ cắm 1 số chín trên cùng còn một núi cây nến cắm xung quanh cái bánh là chín chục cây, cộng lại thì đủ 99 tuổi. Nhưng lúc đó nó cứ hiểu là số chín kia tượng trưng cho chín chục hay gì đó, nên cứ thuận mồm chúc như bao người khác, nào ngờ tai họa là đây. Ngoài ra vì sợ phải đối diện với cái tuổi 99 kia, nên lão ông đã làm một chuyến du lịch các vùng nhiệt đới vừa mới bị bắt về nên còn chưa kịp thay bộ đồ đầy hoa và lá kia ra khỏi người. Haiz (lão ông muốn hồi xuân ấy mà)

Sau một khoảng lặng bất thường của ngày mừng thọ long trọng thì anh MC cuối cùng cũng bước đến dùng mọi từ hoa mỹ tân bốc tán dương cứu cánh buổi tiệc và tất nhiên là sau đó lão ông cũng từ từ vui vẻ trở lại và những người còn lại đều thực hiện nốt phần tặng quà và không khí sôi động lại trở về như lúc ban đầu. Nó

đau khổ trở về bàn của mình trong sự tuyệt vọng của cả phòng thư kí, vì buổi tiệc này mà họ đã vất vả chuẩn bị rất nhiều rồi cuộc vì 1 người không hiểu thời thế như nó đập một cái vỡ tan không còn gì. Nhưng nếu để nó tự kỉ như thế thì còn gì để mà nói, sau gần 2 tiếng chỉ để tặng quà thì tới màn đốt nến và cầu nguyện. Mặc dù nó đánh giá lão ông này cực kì không có chút nghiêm nghị hay hào lão nhưng mấy cái trò đốt nến rồi cầu nguyện có khi nào lão ông này hơi thiên về tính trẻ con rồi không? Nhưng nói đi phải nói lại là sau này nó 100 tuổi cũng bắt chước ông cụ này làm cái bánh cực lớn kia rồi cắm đủ 100 cây nến, bởi lúc này cả cái bánh lung linh đến khó có thể nói là đẹp nổi mà là hùng vĩ. Đang say xưa ngắm chiếc bánh như mơ kia thì bỗng nhiên nó nghe tiếng anh MC kêu tên mình rất hùng hồn, ngơ ngơ như con nai tơ đi lạc, nó mò mẫm lên tới khán đài đứng cạnh anh MC hỏi nhỏ

“ Có chuyện gì thế ạ?”

“ Chúc mừng em, em rất may mắn được ngài chủ tịch đây chọn làm nhân vật may mắn nhất ngày hôm nay” anh MC cười như người trúng số là anh ta chứ không phải nó

“ Thế may mắn thế nào ạ?” nó cũng hơi tò mò mặc dù trong lòng cũng không ít bất an khi chính ngài chủ tịch chỉ thị

“ Cháu sẽ giúp ông thổi hết nến trên cái bánh kia, muốn điều ước thành hiện thực thì phải thổi nến, mà ông tuổi già sức yếu sống không được bao năm nên cần một người trẻ khỏe như cháu giúp ông thực hiện điều ước rồi. Đó chẳng phải là điều may mắn sao?” ông cụ nheo mắt cười mãn nguyện khi nhìn thấy nó mở căng đôi mắt bỏ câu của mình nhìn không rời khỏi cái bánh khổng lồ có một đồng nến đang cháy rừng rực sau đó chum miệng thổi đến tím mặt tía tai. Đến lúc này cái bánh kia không phải là kỳ quan, kỳ thú nữa mà chẳng khác nào kỳ quái, kỳ dị. Hơn phân nửa số nến lúc đầu là còn dùng hơi để thổi, đến số nến còn lại thì đầu óc nó đã xay sẫm và hầu như là dùng nước bọt để dập lửa.

Không thể biết đông biết tây là chỗ nào, ai đang dìu nó, ai đang bồng bế nó chạy đi đâu nó chỉ biết chắc rằng mình bị tuột máu là cái chắc, dù này ở nhà bị hoai nên nó thừa biết. Nhưng lồng ngực rắn chắc kia, tiếng tim đập rộn rạo kia thì nó nghe rõ mồn một mặc dù không còn biết mình ở trên mây hay trên thiên đàng, nhưng một phút nào đó nó thấy mình an tâm khi nằm trong vòng tay của ai đó. Tiếng bước chân rất gấp, tiếng cánh cửa mở ra va vào thành tường nghe đến chua chát, tiếng thở hổn hển vang lên bên tai nó ấm nóng và đầy sức cảm, điều cuối cùng mà nó còn cảm nhận được đó chính là người nó đặt lên 1 chiếc giường vẫn trong trạng thái mơ hồ đầu óc say sẩm xoay vòng vòng, một nhéo khá đau lên cánh tay của nó và từ từ nó chìm trong giấc ngủ.

7h sáng,

Nó mở mắt dậy trong một căn phòng lạ, mọi thứ sang trọng tinh tươm nhưng không mang hơi thở của Châu Âu mà gần gũi của người Châu Á. Một chiếc giường gỗ điêu khắc tinh xảo, một bộ bàn ghế để trong phòng điêu khắc toàn là thân rồng uốn lượn, một bức tranh đồng lúa khổ lớn được lồng một cách tinh tế sau tấm rèm che,... mọi thứ vừa gần gũi lại rất sang trọng. Nó cứ ngỡ mình đang ở một khách sạn 5 sao của một khu du lịch nào đó. Mơ màng chưa đến 3s thì bỗng nhiên toàn bộ kí ức của buổi mừng thọ cho đến trước khi nó thiếp đi đều ủa về. Ngồi bật dậy khỏi giường việc đầu tiên là nó tìm cái đồng hồ để biết mấy giờ việc thứ hai không kém quan trọng đó là tìm cái điện thoại, lục lọi hết người vẫn không thấy, nhưng nó lại thấy ngạc nhiên là quần áo của mình đâu hết rồi? ai đã thay cho nó một bộ rộng thùng thình thế này? Hết kéo ống tay trái thì ống tay phải tuột xuống vướng víu. Hết tất thấy 10 phút vật lộn trong căn phòng to đùng mà không thấy quần áo lẫn điện thoại cả cái cơ bản nhất là nhà vệ sinh nó cũng chẳng thấy nốt. Thế là nó quyết định đi ra ngoài tìm người cứu trợ, vừa bước xuống cầu thang phòng ăn là thấy ngay Quốc Bảo đang đọc báo cùng tách cà phê buổi sáng của mình.

“ Chào buổi sáng” tiếng Quốc Bảo vang lên khi thấy nó đang ngơ ngác nhìn xung quanh như tìm kiếm thêm một người nào đó

“ Mọi người đâu hết rồi?” nó thắc mắc

“ Ý cô là khách dự tiệc hay lão thái gia?” đặt tờ báo xuống lại cầm tách cà phê lên Quốc Bảo điềm tĩnh hỏi lại

“ Tôi hỏi những người đó làm gì? Ý tôi hỏi là người giúp việc đâu hết rồi?” nó vẫn vô cùng thắc mắc chẳng lẽ căn nhà lớn như thế này mà không có một người giúp việc sao, nó cần lấy lại quần áo và điện thoại

“Ah, nhà tôi không có người giúp việc ở trong nhà, cô cần gì cứ hỏi tôi” Quốc Bảo bỗng nhếch miệng lên cười một cách đầy thâm ý, mặc cho nó há hốc mồm muốn hỏi một núi câu hỏi rằng anh tự làm việc nhà đây hả? rằng nhà to đến thế nhiều tiền làm tiệc thế mà không có nổi một người giúp việc nào sao? Còn một câu quan trọng hơn quần áo tôi ai đã thay ra hả?...nhưng nó cố nuốt hết những cái tò mò vớ vẩn để miễn cưỡng hỏi câu quan trọng kia

“Thế anh có thể chỉ cho tôi rằng quần áo của tôi đang treo ở nhà vệ sinh nào? Tôi đang cần nó lúc này, mà cái điện thoại của tôi anh có thấy nó ở đâu không vậy?” nó cố tránh câu hỏi gây sốc nhất là ai lột đồ của tôi để hỏi những câu mang tính hiện thực hơn.

“Điện thoại để trên bàn kia” Quốc Bảo vừa nói vừa chỉ ra cái bàn chế biến thực phẩm ở bên cạnh sau đó lấy tay xoa cằm ra điều suy nghĩ

“Á, lạnh quá” nó thét lên sau khi cầm chiếc điện thoại rồi vội buông ra một cách vô thức

“Ah, tôi mới lấy nó ra khỏi tủ lạnh, thì ra bây giờ nó vẫn còn lạnh” Quốc Bảo dương dương tự đắc như khám phá ra điều gì đó mới mẻ

“Tại sao lại để vào tủ lạnh?” nó đau lòng nhìn chiếc điện thoại thân yêu lạnh ngắt tro tro trên bàn, cố dùng ống tay áo dài ngoằn kia làm miếng cách nhiệt cố khởi động để biết tình hình decung ra sao rồi.

“Vì nó cứ réo ầm ĩ suốt đêm nên tôi đã mang nó xuống đây, để nó không gây ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác” vừa giải thích xong Quốc Bảo còn cảm thấy chưa đủ liền nói thêm khiến nó ban đầu chỉ muốn khóc thầm mà bây giờ phải bật thành tiếng “Lúc mang xuống đây rồi nhưng về phòng tôi vẫn nghe thấy tiếng chuông, tôi không muốn tắt nguồn vì sợ bên kia người khác không điện được sẽ lo, cũng không muốn nghe vì tôi tôn trọng quyền riêng tư của cô, nên dứt khoát cho vào ngăn đá. Mà công nhận cho vào đó thì không nghe nữa” Quốc Bảo vẫn cứ thao thao bất tuyệt về hành động tự xem là rất anh hùng của mình thì đối với nó chả khác nào rất phi nhân tính. Nó dám dùng 1 tháng lương của mình để đặt cược rằng tên Quốc Bảo này chủ ý chơi nó nên mới phá tan nát cái để iu của nó mà. Đồ xấu xa. hic

Nó chính thức gục mặt lên bàn mà khóc khan không nước mắt, thế có chết nó không cơ chứ, nhìn lại tình hình xem: tối hôm qua nó không về nhà rồi ngủ tại nhà một người lạ, sáng rakhông biết quần áo bay tới phương nào, cái điện thoại thì chính thức không chào được bình minh thứ hai của nó. Quá thảm, quá nhỏ rồi

“Cô không tính nằm ăn vạ ở đây luôn chứ, cô còn phải đi làm nữa dù tôi rất tiếc cho tình trạng sức khỏe của cô nhưng đi làm thì không thể miễn, huống chi cô cũng tỉnh rồi thôi ngoan dậy thay đồ đi làm” Quốc Bảo ra vẻ quan tâm đến bên cạnh vuốt vuốt cái đầu rối bời của nó

Nó ngóc mặt lên mang theo muôn ngàn tia căm phẫn bắn ngay vào mặt tên Quốc Bảo xấu xa, gây tai họa cho nó lớn như vậy mà còn bày ra khuôn mặt nhân từ phúc độ. Ngoại trừ khi say và khi tụt máu ra là không biết mô tê phải trái chứ lúc tỉnh như thế này nó vô cùng lý trí gần lại từng câu vừa trấn an mình vừa trấn áp đối thủ

“Thế quần áo của tôi đâu?”

“Trên lầu, trong phòng ngủ”

“Không thấy”

“Ah, chế độ tự động không thấy là phải rồi theo tôi”

Vào tới phòng Quốc Đại lấy cái điều khiển nhấn nút và cái bức tranh khổng lồ đó mở ra, bên trong chia ra một bên là phòng tắm một bên là tủ quần áo cỡ lớn. Nó đứng ngẩn ngơ trước một giá treo đồ khổng lồ với cả núi câu hỏi đặt ra ý như: con trai sao mà quần áo nhiều thế? phụ kiện cũng không ít này? Anh tự đi mua hết đó sao? quan trọng hơn là quần áo của tôi sao kìm được trong cái núi đồ này? Nó cứ đứng ngẩn ngơ như thế không biết mấy giây rồi mới bị cái cốc đầu của Quốc Bảo kéo về hiện tại

“Mơ gì thế? Quần áo của cô đây nè” vừa nói Quốc Đại vừa dùng tay nắm lấy gáy nó xoay 90 độ sang bên phải nhìn thấy bộ đồ nhả nhúm đến khó coi mới lôi từ máy giặt ra. Cắm giắc của nó lúc này ư? phải nói là mặt đỏ như gấc chẳng phải tức giận là gì giữa một bên là quần áo trắng thơm ngay ngắn và một bên là.... chẳng lẽ nó tự khen nhìn quần áo mình giống giẻ lau. Vừa buông tay ra khỏi cổ nó thì Quốc Bảo lại đặt

luôn hai tay lên vai nó ra sức đẩy vào nhà tắm, sau đó kéo sát mặt mình lại gần mặt nó hơn rồi thầm thì “tắm đi tôi sẽ là quần áo giúp cô, nhìn mặt cô đỏ ngầu rất mún nhéo vài cái” cuối cùng là một cái phát vào hông rõ đau trước khi quay gót cùng bộ đồ kia. Bước vào nhà tắm đóng cửa lại, nó chưa tin chuyện gì vừa mới xảy ra mặt nó đỏ lên như gấc, nhịp tim cũng lệch hướng từ lúc nào, mặc dù rất không đồng ý mấy hành động hết sức bạo lực vừa rồi nhưng có gì đó nó “thích”. Chữ “thích” chưa kịp hiện rõ thì nó lắc đầu đến muốn văng cả óc, tự nhủ mình bị kích động quá nên hỏng não rồi, chẳng lẽ bị ngược đãi như vậy mà nó cảm thấy thích thú vậy sao. Ôi chúa phù hộ cho con.

Kết thúc một ngày làm việc đầy lời ong tiếng ve tại công ty xoay quanh chuyện cô thư kí mới là nó ngất xỉu vì tụt huyết áp và ngủ tại nhà tổng giám đốc Quốc Bảo thì có rất nhiều ngoại truyện xoay quanh vấn đề này. Giả dụ như sau:

Cô A: Nghe nói Khánh BVS thương thầm tổng giám đốc từ lúc khi tổng giám đốc ở nước ngoài

Cô B: Xí, con nhỏ đó trèo cao quá đấy

Cô C: Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga

Anh D: Thôi đi mấy cô, có bao giờ thấy cái sơ yếu lý lịch của người ta chưa mà đoán bậy bạ. Không biết thì nghe nè: Tổng giám đốc tuy sinh ra ở Việt Nam nhưng năm 12 tuổi đã ra nước ngoài, còn Khánh BVS thì toàn ở Việt Nam chưa xuất ngoại nữa thì lấy đâu chuyện tình Paris. (nó gật đầu đồng ý). Tôi đảm bảo là nó thấy tổng giám đốc mình đẹp trai nên xin vào làm chân thư kí rồi sau đó đến dự tiệc nhà giám đốc thấy người ta giàu quá nên đem lòng thèm thuồng. Nên giảng bầy để giải thích cho nhà mình đó (nó khóc, đúng là tin tặc mà)

Chú E: Không phải mà là.....bla bla bla.....

Chịu không thấu mấy phiên bản ngoại truyện thế là nó dứt dế bước về phòng thư kí, mặc dù cũng đã dùng rất nhiều phương thức giải thích ấy câu hỏi đầy tính dò hỏi hay gửi gắm của trưởng phòng Lạc thì nó vẫn bị xem là đang giảng câu tổng giám đốc Quốc Bảo tỏa sáng trong lòng mọi người. Nhưng thà nghe người ngoài nói chán thì thôi, nhưng còn về nhà nó thực không dám tưởng tượng, bởi tội quá lớn trốn được hết ngày hôm nay chứ tới chiều cũng phải về nhà thôi

6h, nó đứng trước cửa mà sống lưng lạnh ngắt, mặt đã bắt đầu trôi tuột cả máu đi đâu hết, nó vô thức đẩy nhẹ cánh cổng sắt xe vào nhà, trong nhà không có ai nghênh tiếp nó. Nó thở phào nhẹ nhõm rón rén đi lên phòng nhưng chưa kịp vịn vào cầu thang đã nghe thấy tên mình vang lên lồng lộng

“Khánh BVS, chịu về rồi hả?” không ai khác đó là thím ba vang lên trong đêm tối tĩnh mịch của gian bếp phía sau nhà. Nó nuốt khô trụng lên nụ cười miễn cưỡng đáp lại thím ba

“Thím ba mới qua chơi, sao không bật đèn lên để tối thui vậy muỗi cắn chết, để con bật đèn cho”

Ánh sáng vừa lan tỏa toàn căn phòng thì nó cũng giật nảy mình khi đại gia đình đã ngồi sẵn trong bóng tối chờ nó về nạp mạng. Từ trái qua phải lần lượt là gia đình nhà nó, gia đình thím ba, ông bà nội, gia đình cô út, ah còn có mấy anh chị em họ cũng có mặt, phía sau là mấy đứa con nít đang tùm tùm cười vẫy chào nó. Lúc này nó có thể cảm nhận được nhiệt độ của nhà mình xuống dưới mức cho phép là 0 độ C, nó miễn cưỡng cắt tiếng trước

“Mọi người có mặt đầy đủ quá, họp gia đình phải không? Ý kiến của con có thể thông qua, con lên phòng nghỉ trước nhé đi làm cả ngày mệt chết đi được?” nó vừa nói mà cũng vừa khen mình can đảm giờ phút này mà còn có kể chuyện cười mà có vẻ như không ai có ý cười cả

“Tính đi đâu hả Khánh BVS, con không biết tội của mình hay là để thím ba kể ra cho con nghe nhé” giọng thím ba càng lúc càng lạnh nó còn nghe rõ được từ “nhé” cuối cùng là cố ý kéo dài ra cho nó nghe. Thế nên chiến thuật mới vút ngang qua đầu nó là “Chân thật sẽ được khoan hồng, gian dối sẽ bị trừng phạt”, thế là nó bỏ cả giỏ sách xuống chạy vào về phía ông bà nội mà ôm chân kể khổ

(lược bớt 1.000 từ kể lễ sực tỉnh đêm qua cho đại gia đình nghe, sau đó lược nốt 10.000 từ than trách từ từng thành viên trong gia đình cuối cùng thì được kết quả là như thế này)

“Khánh BVS con phạm tội quán nặng, tội chết có thể tha nhưng tội sống khó thoát” tiếng cô út kết luận cuối cùng. Ấy mọi người nghĩ xem câu nói của cô út có gì khác nhau cơ chứ?. Nhưng nó cũng gật đầu đồng ý.

“Con làm thân con gái lại đi qua đêm còn ngủ nhà con trai, không ra thể thống gì, ngày mai kêu người nhà bên đó đến đây cho ông” tiếng ông nội dứt khoát ra lệnh. Nó bất giác gật đầu, nhưng bỗng nhớ ra gì đó liền lắc đầu nói lớn “Không thể, con nói mỗi hơi rồi mà sao cảnh nhà không hiểu vậy?”

“Khánh BVS con còn ngang bướng nữa hả?” tiếng thím ba gần ra từng chữ. Nó uất ức nhưng vẫn gật đầu

“Khánh BVS ngày mai con xin nghỉ làm ở chỗ đó luôn đi, con gái phải giữ gìn danh tiếng trước khi được gả đi. Con đã rơi vô tình trạng ế đang báo động dừng gây thêm tiếng xấu rồi không ngại thêm rước về làm vợ” tiếng mẹ nó thút thít mà cứ như sét đánh ngang tai. Nó gằn mặt lên định phản đối thì lại gặp ánh mắt như muốn nhai nát cái đầu bé nhỏ của nó, thế là nó liền ngoan ngoãn gật đầu.

“Thôi 11h rồi, cả nhà giải tán về nghỉ ngơi mai con Khánh BVS đặt lịch hẹn rồi mình tập hợp lại tiếp” tiếng thím ba dứt khoát giải tán hội đồng thẩm định tội của nó, ai về nhà nấy. Còn nó lên phòng nằm khóc cả buổi nhưng vẫn cảm thấy ảm ức, đúng là khó sống với lối suy nghĩ không hiện đại của cả gia đình mà.

9. Chương 9: Đùng Mập Mờ Như Thế Chứ ?

7h30 sáng có mặt tại công ty với đôi mắt đen thui đúng kiểu gấu trúc, nó vô tình lê bước thật chậm vào công ty để khỏi phải đụng người này người kia mà ngã vì mắt sưng phù nhưng dưới con mắt mọi người thì nó cố ý đi hù ma từng người một đây mà. Sau khi đưa đơn xin nghỉ cho trưởng phòng Lạc, nó quay trở về nhà, nhưng chán cảnh về nhà lại bị cạt tung bài ca con gái thế là nó quay đầu xe trở về bên sông Trường Vân, ngồi hóng gió. Vừa ngồi chưa được 30 phút thì tiếng chuông máy nhắn tin réo rất gọi, thừa Nhật Nam đang tìm nó. Vừa mới nói địa điểm nó đang ở thì chưa đầy 15 phút sau Nhật Nam đã có mặt tại bên sông Trường Vân và ngồi bên cạnh

“Mắt em sưng hết rồi kia” Nhật Nam lo lắng hỏi

“Đêm qua em mất ngủ” nó rầu rầu nói trong buồn khổ

“Em ngồi yên đây chờ anh một lát, đừng đi đâu nhé chút xíu anh sẽ quay lại ngay” Nhật Nam dứt khoát đứng dậy vỗ nhẹ lên vai nó như muốn làm nó yên tâm là tí nữa anh ấy quay lại

“Uh, ờ...vậy em chờ”

15 phút sau, Nhật Nam quay lại với hai quả trứng gà luộc còn nóng hổi, vội vàng bóc vỏ hai quả rồi cứ thế cầm hai trứng mà lăn qua lăn lại trên hai con mắt sưng húp của nó. Nó thì vô vô tư tư mà cứ hưởng thụ sự chăm sóc ít ỏi từ phía Nhật Nam mà đâu có biết rằng ở đằng sau lưng Quốc Bảo cũng đang đau lòng nắm chặt túi trứng gà đã luộc trong tay nhìn cảnh Nhật Nam đang chăm sóc cẩn thận cho cái cô gái gốc oi là gốc. Mới có chút xíu chuyện đã vội vàng xin nghỉ.

Chuyện là vào tới công ty Quốc Bảo liền tìm cô tính hỏi xem về nhà có bị la nhiều không, nhưng lại được nhận một lá đơn xin nghỉ việc của cô. Sau đó là màn kể lể thêm mắm thêm muối của cấp phòng thư kí mà khiến cho anh nhộn nhạo hết cả ruột gan, như có kiến bò trong bụng không thể ngồi yên nhìn, liền xách xe chạy mấy vòng thành phố tìm kiếm cô nàng gốc gác của anh. Ngay cả nhà của cô, anh cũng lần tới nhưng được tin là cô chưa về, điện thoại cho cô thì không liên lạc được lòng anh như có nút thắt đến tức chết mà vẫn không thôi tìm cô nàng gốc gác này. Mãi sau khi chạy ngang qua bên Trường Vân thì thấy cô ngồi một mình, đang định sang gọi cô thì bỗng nhớ ra hồi nãy thư kí Hân bảo mắt cô sưng phù hết lên, nên liền chạy đến hiệu thuốc gần đó hỏi mua thuốc giảm sưng, thế là bị bà cô bán thuốc bày ra cái vụ luộc trứng gà lăn mắt sẽ bớt sưng. Khó khăn lắm mới mua được 10 trứng, vì thực anh không hiểu bao nhiêu mới đủ nên cứ mua dư còn hơn thiếu, vất vả lắm anh mới buộc được bà đang nướng khoai gần đó hạ hết khoai xuống lấy than luộc chín 10 trứng kia. Sau đó quăng một đồng tiền coi như đền bù số khoai hồi nãy, mà anh có hiểu được với số tiền đó không chỉ có thể mua hết cả xe nướng khoai mà còn có thể dư ra làm việc khác. Nhưng

khi vừa về thì lại thấy Nhật Nam đang tận tình lăn trứng cho cô nàng ngơ ngơ của mình. Hậm hực đến phát điên lên, anh quay trở lại xe và quăng luôn bọc trứng qua ghế sau, ngồi nhìn vô lăng như muốn ăn tươi nuốt sống. Chưa đầy 2 phút, anh hăm hăm rời khỏi xe đi thẳng đến chỗ của cô rồi gây ra tình trạng thế này

“Khánh BVS, cô làm gì ở đây? sao không về làm việc?” tiếng Quốc Bảo khó kìm được sự nóng giận, ngay cả hai chân mày cũng cau lại với nhau, trông rất khó coi. Như cảm nhận được sát khí lạnh lẽo phía sau mình, nó vội vàng quay lại mặc kệ hai quả trứng đang di chuyển trên mặt

“Tôi.... tôi....” Nó ấp úng cứ như đang bị bắt gian tại trận, nhưng thấy có vẻ không đúng liền mau miệng trả lời “Tôi xin nghỉ rồi”

“Ai phê duyệt cho cô nghỉ hả?” mắt Quốc Bảo vẫn hằn lên sự giận dữ

“Tôi....tôi....” nó bí từ dùng ỉnh chưa kịp tìm từ điền vào thì Quốc Bảo tiếp tục nói

“Trở về công ty ngay tức khắc cho tôi”

“Nhưng....”

“Không nhưng gì hết, đứng lên, đi theo tôi mau lên”

Nó như có phản xạ điều kiện mỗi khi tổng giám đốc có yêu cầu gì là lập tức phải thi hành ngay, bệnh nghề nghiệp ấy mà. Nó đứng phắt dậy nhưng vẫn còn gì đó chưa thông nên cứ đứng ì ra đó, thế là Quốc Bảo liền đi đến nắm lấy cánh tay nó trực tiếp kéo về xe. Nhưng vừa đi được vài bước thì Nhật Nam cũng lên tiếng

“Anh !....cô ấy....”

“Cậu về nhà cho tôi, ngày mai chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện” Quốc Bảo nói nhanh nhưng không quay lại nhìn Nhật Nam lấy một lần mà trực tiếp nhấn nó vào trong xe rồi, cứ thế mà chạy mất.

15 phút sau

“Ah, đây không phải là đường về công ty, chúng ta đang đi đâu?” nó thắc mắc quay sang dò hỏi Quốc Bảo đang trong tình trạng đồng than vừa mới ngủ dậy nhưng còn rất nóng, có thể bùng cháy bất cứ khi nào

“Đi về nhà tôi” Quốc Bảo không nhìn nó mà vẫn tiếp tục lái xe

“Tại sao phải về nhà anh? Chúng ta đâu có làm việc ở đó? Mà xe tôi còn để ở bến Trường Văn nữa đó ai dắt về đây?” quá thắc mắc nên nó hỏi một hơi không kịp nghĩ mình vừa nói gì luôn

“Nói nhiều, cô ngoan ngoãn ngồi yên đi, chút về nhà tôi sẽ tính sổ cô về dụ tự ý xin nghỉ việc đi ra ngoài mà không có sự cho phép của tôi”

Nhìn vẻ mặt giận dữ của Quốc Bảo mà nó chẳng muốn lý sự tiếp, chỉ kịp chề môi rất ít, rất ít thôi sau đó lại ngoan ngoãn ngồi xe về nhà Quốc Bảo. Về tới nhà thì trông thấy lão ông đang ra sức múa may mấy bài quyền rất ung dung trước sân. Vừa trông thấy xe cháu trai về liền niềm nở ra đón, nhưng vừa xuống xe là thấy hai người một người khuôn mặt như đeo cả tấn đá, nhăn nhó đến khó coi, người còn lại mất thì vẫn thâm quần hai con mắt thì có vẻ hơi sưng sưng. Thấy vậy liền lên tiếng chào trước

“Chào hai đứa, sao trông hai đứa cứ như một con gấu trúc đi cạnh con hocky vậy? Chuyện gì vậy?” lão ông cười thường cho sự liên tưởng kì cục của mình

“Ông à.... Hix” vừa nhìn thấy lão ông là nó không kìm được lòng đau sót nhớ tới lời của ông nội bảo là phải gặp mặt gia đình bên này. Hai z gặp để làm gì cơ chứ, đâu có gì to tát đâu. Nó giần nắc nỏ ra tí nước mắt thương hại để tí có gì dễ nói chuyện, nhưng mắt đau quá nặn mãi không ra giọt nào. Nên giả dờ dờ luôn chiến thuật là im lặng nỏ chân theo Quốc Bảo vào nhà, cứ cho lão ông tò mò gần hỏi hãy trả lời, như thế sẽ dễ thuyết phục hơn

“Ấy, chuyện gì thế, thằng cháu hư hỏng của ông nó đánh cháu à?” lão ông nói gót theo vào trong nhà ra sức hỏi.

30 phút sau, dưới sự tò mò đang ngửa con sò của lão ông, nó cũng lòi hết mọi uất ức từ suốt đêm qua cho tới giờ, mang luôn mấy cái yêu cầu rất ư là kì cục kia nói nốt. Rồi sau đó chờ đợi ý kiến của lão ông. Dù

biết lão ông này tính hơi kì cục nhưng mà kì cục đến mức sau khi nghe kể xong liền cứ thế ôm bụng cười khoái chí trong khi nó đã vụng về tất cả những từ đau khổ nhất mà nó biết ra miêu tả tình cảnh của mình, thì phải nói lão ông này cũng ít nhiều bị biến thái.

“Đúng đúng, ông nội cháu nghĩ đúng lắm, phải gấp mặt chứ. Nếu cần thiết nhà ông sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm” lão ông cố gắng nói từng câu trong tiếng cười vẫn còn chưa dứt hẳn

“Cháu có bảo là chịu trách nhiệm gì cơ chứ, chỉ là cháu nhờ ông giải thích dùm sự trong sạch cho cháu, cháu đã nói đến khô cả cổ rồi thế nên ông chỉ cần khẳng định lại là cháu bị tuột máu nên ngủ nhờ một đêm thế thôi ạ” nó cố sửa lại mấy lời mà lão ông này cao hứng thốt ra khi nãy, nếu cứ để lão ông này nói tùy tiện thế nào nó cũng có chuyện to.

“Cháu yên tâm, không chỉ công mà cả Quốc Bảo cũng sẽ đến nhận lỗi” lão ông ra vẻ chắc chắn về điều đó

“Nhận lỗi là sao? Ông chỉ cần đến giải thích đơn giản rồi về là được mà” nó xoay sang lão ông mà thắc mắc chỉn lại câu nói đầy ý niệm gian xảo, nhưng có vẻ không biến chuyển nó liền quaysang Quốc Bảo nhờ cứu viện “ Anh Quốc Bảo, anh nói gì đi chứ, anh đâu có làm gì sai với tôi mà phải đi nhận lỗi với nhận trách nhiệm đúng không?”

“Đúng là tôi không có làm gì sai với cô, nhưng lại làm sai với gia đình cô khi cho cô ngủ nhờ mà không xin phép. Chắc họ lo lắng lắm vì thế tất nhiên là phải đi xin lỗi” Quốc Bảo ra điều suy nghĩ. Sau đó như nhớ ra điều gì liền nói tiếp bỏ mặc nó đang thất vọng tràn trề đúng là không thể tin vào hai ông cháu nhà này giúp đỡ mà.

“ Tôi sẽ giúp cô giải quyết thiếu lễ này, nhưng việc cô tự ý nộp đơn nghỉ làm khi chưa có sự cho phép của tôi, tôi sẽ tính sổ cô sau cứ chờ đó” nói xong liền cầm ly nước uống một hơi cạn sạch rồi dần mạnh ly nước xuống bàn, khiến nó giật bắn cả mình. Rồi hai ông cháu nhìn nhau gật đầu ra điều đồng ý với cách suy nghĩ của nhau, sau đó đứng dậy bỏ đi ai làm việc nấy bỏ nó lại cũng nổi đau mang tên oan ức.

3h chiều, nó đang nằm vắt vẻo sofa trên lầu xem ca nhạc thì ở dưới nhà cuộc họp kín không có sự góp mặt của nó bao gồm 2 bên: bên A là nhà nó bao gồm ông bà nội, ba mẹ nó, thím ba và cô út. Bên B là lão ông và Quốc Bảo. Thay vì là căng thẳng như dây đàn thì bên dưới lại vô cùng vui vẻ, tiếng ly tách cụng nhau nghe vui như đang nhậu tiệc lớn gì đó. Mặc dù lúc đầu nó cũng tham gia vào với mong muốn can thiệp những câu nói quạu là để hiểu lắm của lão ông nhưng vừa mới tiếp được ba câu là bị ông nội chính thức đuổi lên nhà. Đơn giản là vậy

“ Hôm nay tôi dẫn thằng cháu của tôi, thật sự đến xin lỗi gia đình vì việc đáng tiếc xảy ra hôm trước và ngày mừng thọ lần thứ 99 của tôi” lão ông lên tiếng nói trước ánh mắt không tin của cả gia đình là lão ông này đã 99 tuổi

“Ý ông nội anh Quốc Bảo nói là muốn giải thích rõ hôm đó tại sao cháu lại phải ngủ nhờ nhà ông đây mọi người” nó nhanh nhẹn giải thích lại câu nói mù mờ đến mức không thể mù mờ hơn

“Vâng ! Gia đình chúng tôi theo quan điểm xưa, nên việc cháu gái ngủ đêm ở ngoài đúng là không được cho phép” tiếng ông nội lãnh đạm đáp lại hết sức uy nghiêm mà phong độ nhưng cũng không quên liếc cô cháu gái không biết phép tắc cứ nhảy xồm xồm vào nói chuyện cùng người lớn.

“ Vâng, tôi hiểu được tâm ý của gia đình, tôi cũng rất coi trọng gia đình gia giáo nề nếp. Mặc dù tôi sinh sống ở nước ngoài cũng gần nửa đời, nhưng vẫn luôn nghĩ rằng nề nếp gia giáo của người Việt mình trong thời buổi này vẫn còn phù hợp lắm” vừa nói vừa nhấp giọng bằng chén trà tuyệt ngon của ông nội trong khi nó lại gật gù coi như tạm chấp nhận chưa ảnh hưởng tới mình, sau đó lại tiếp tục nói “ Thế nên, tôi mới đi cùng thằng cháu nội của mình đến đây xin lỗi và bày tỏ quan điểm là sẽ chịu trách nhiệm hết tất cả, nếu như gia đình có bất cứ yêu cầu gì”

“Phụt” nó như mún phun gần hết ngụm trà trong miệng ra khi nghe hết câu nói của lão ông, nhưng lại kịp nuốt ngược vào trong dẫn đến tình trạng ho sặc sụa, vội vội vàng vàng khoác tay nói

“ Không phải, không phải, ý ông nội anh Quốc Bảo nói là sẽ chịu trách nhiệm vì việc nhờ cháu thổi vài cây nến mà không ngờ cháu bị tuột máu ấy mà. Ý là vậy đó mọi người” nó cố giải thích nhưng càng nói giọng càng nhỏ khi lúc này không chỉ ông nội mà ngay cả ba mẹ, thím ba, cô út và cả Quốc Bảo cũng đang nhìn

nó hết sức bất mãn. Sau đó kết thúc là nó bị ông nội đuổi thẳng lên lầu, không cho tham gia vào hội nghị đó nữa. Mặc dù chẳng biết hội nghị bàn bạc việc như thế nào, nhưng kết quả thì có phần hơi sáng lạn khi nó lại được cho phép tiếp tục đi làm, còn chuyện ngủ qua đêm bên ngoài về sau cũng không nhắc tới nữa.

10. Chương 10: Xếp Mới

Sau một tuần trời yên sóng lặng nó vẫn đi làm đều đều vẫn vui vẻ với tất cả mọi người, nhưng có mình tổng giám đốc Quốc Bảo là mặt càng ngày càng xám xịt, cứ như là ai quyết tiền không chịu trả mặc dù công việc của công ty vẫn tiến triển rất tốt đẹp nếu không muốn nói là nhiều hợp đồng kiếm toán hơn mấy tháng trước cả hai ba lần. Nhưng có xám ngắt hoặc đen thui luôn thì cũng không liên quan đến nó vì chỉ cần trả đủ lương cho nó là được rồi. Có lẽ trên ấn đường của nó có khắc chữ “nhưng” nên chỉ mới một tuần yên ả thì nó bị chuyển công tác sang bộ phận tài chính tiếp tục làm thư ký ột giám đốc tài chính mới về nhận chức. Suốt cả tuần đó tin về giám đốc mới bay như tên lửa truyền tai từ nhân viên đến cả bác bảo vệ cũng rành rọt từng tiểu sử một. Sang đầu tuần nó vác một lô, một lô các vật trang trí để bày trí sắp xếp lại phòng làm việc cho giám đốc tài chính mới nhận chức này, quay đi quay lại xúchết cả mồ hôi đến khi nó ngồi bệch xuống thở phì phò nhìn thành quả của mình thì có tiếng người vang phía sau làm nó giật bắn cả tim

“Mệt cho em rồi”

Quay phắt lại 180 độ nhìn người phía sau đích thị là Nhật Nam, thì nó mới tỉnh ngộ hỏi lại

“Ồ, anh có phải là giám đốc tài chính mới không vậy? hôm nay giám đốc tài chính mới sẽ đến thăm phòng làm việc và ra mắt các nhân viên trong công ty” nó vẫn thắc mắc tốt độ, nhưng kỹ năng nghề nghiệp giúp nó phán đoán một phần nào đó ý định của người đang nói chuyện cộng với khả năng sâu chuỗi thông tin khiến nó nghĩ rằng đây là giám đốc tài chính mới

“Em nhanh ý thật, chào thư ký Khánh BVS ! anh là người em đang chờ sao?” Nhật Nam vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu tình nghịch với nó đồng thời đưa tay ngỏ ý muốn kéo nó dậy. Nắm lấy tay của Nhật Nam nó lấy đà đứng phắt dậy phui phui bỏ quần áo cho thoáng thơm rồi lại vui vẻ nói

“Vâng ! chào giám đốc, giám đốc cứ nhận phòng làm việc có gì cần chỉnh sửa cứ bảo em, lát nữa em sẽ dẫn giám đốc đi lần lượt qua các phòng để giới thiệu cho giám đốc nắm rõ tình hình” nó hết sức chuyên nghiệp đáp lại Nhật Nam còn treo thêm nụ cười tươi như hoa của thư ký mà ngày nào Quốc Bảo cũng bắt nó trưng ra nụ cười đó mặc cho nó có đôi mắt cũng phải cười như thế.

“Em làm thì anh rất yên tâm. Ah mà sau này có hai người em đừng gọi giám đốc này nọ nhé, cứ gọi là anh Nhật Nam là được rồi” Nhật Nam ra vẻ hơi lung tung trước cái chức vị giám đốc gì đó, vì thế nó nói luôn

“Thế giám đốc cũng không gọi em là Khánh BVS nhé” nó tranh thủ xóa cái nickname kì cục kia ra khỏi não người nào tốt người ấy

“Uh, ok... Quyết định vậy đi” Nhật Nam cười hết sức thoải mái.

Tất nhiên nếu dẫn một người đẹp trai sáng rõ lại còn lịch thiệp như Nhật Nam đi qua hết các phòng thì nó cũng đón không biết bao nhiêu là ánh mắt ghen tị có, cảnh báo có, thù ghét có,... nhưng nó vẫn giả vờ lơ đi vì khi đi cùng Quốc Bảo nó còn nhìn nhiều ánh mắt kinh khủng hơn tựa như súng bắn, tên bay nữa chứ không ít. Nên cứ nghe lời Quốc Bảo làm lơ hết thấy, không cần quan tâm là mấy cô kia tự nhiên họ không nhìn mình nữa mà nhìn vào mỹ nam thôi, nhiều lúc gặp cái kiểu thèm thuồng kia của mấy cô gái nó cứ như muốn lao vào xé toạc mắt ra cho khỏi nhìn lun (amen, nữ này bạo lực và máu me quá). Đang mơ màng nhớ đến cái vẻ mặt đắc chí của Quốc Bảo khi có ai nhìn mình thèm thuồng thì nó bất giác mỉm cười cho cái người lớn thân mà aikhen là tí mắt ra nhận chẳng thèm khách sáo là gì. Mà còn thường xuyên lý sự rằng “người ta chỉ giúp ra điều hiển nhiên nên cứ vui vẻ nhận là đúng”. Cho đến khi Nhật Nam lay lay vai nó thì nó mới rời khỏi cái mơ tưởng trong đầu để trở về thực tại

“Này, em mơ tưởng gì đấy ?Anh hỏi em lần thứ ba rồi, phòng anh Quốc Bảo tầng 13 phải không?” Nhật Nam tò mò nhìn thẳng vào mặt nó mà đâm chiêu suy nghĩ

“Ồ, đúng rồi thưa giám đốc.À mà anh lên đó làm gì, công việc của mình đâu có liên quan đến Quốc Bảo qua đó chào hỏi làm chi, mình còn vài phòng cần thiết cần giới thiệu hơn” nó thắc mắc nhìn lại Nhật Nam rồi vô tình nhận được ý cười trong đôi mắt ấy, bất giác nó cảm thấy đỏ mặt liền đảo mắt nhìn đi chỗ khác

“ Đúng là em đang mơ tưởng gì rồi, bây giờ là 12 giờ trưa chúng ta lên mời anh Quốc Bảo đi ăn trưa luôn. Sẵn anh cũng nên cảm ơn anh ấy đã đào tạo một cô thư kí rất chuyên nghiệp như em” Nhật Nam tỏ vẻ hài lòng với hiện tại của mình

“Uh, thế cũng tốt.” nó im lặng sau khi chấp nhận thông tin rằng sẽ đi ăn trưa cùng với Quốc Bảo, nhưng nếu nó mà biết trước buổi ăn trưa tai hại ấy thì có treo vàng nó cũng không đi. Sau đó bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó nó ngược lên nhìn Nhật Nam tò mò hỏi “Trước đây em biết anh đang học ở học viện cảnh sát, nhưng sao bây giờ lại về đây làm giám đốc tài chính?”

“Ah, uh.... Công ty kiểm toán này là của ông ngoại, bây giờ công ty đang cần 1 giám đốc tài chính để lấn sân sang lĩnh vực tài chính. Còn anh thì đã từng học BMA ở nước ngoài nên tất nhiên sẽ phải giúp ông một tay chứ.” Nhật Nam thật thà kể lại lý do khiến anh bỗng dưng ngành học cảnh sát để theo ngành tài chính

“Ý anh nói lão ông, à không ngài chủ tịch chính là ông ngoại của anh đó hả ?” mắt nó sáng rõ khi phát hiện ra điều thú vị này. Nhật Nam vui vẻ gật đầu đồng ý với phát hiện mang tính chất lịch sử của nó. “ lúc mừng thọ ngài chủ tịch thấy anh cũng xuất hiện bên cạnh, em cũng đoán là anh có quan hệ gì đó với ngài chủ tịch nhưng không nghĩ anh lại là cháu ngoại” nó hồi tưởng lại sự kiện của ngày mừng thọ.

“ Uh, giờ thì em biết rồi đó. À, em còn muốn hỏi gì xung quanh bữa tiệc mừng thọ đó nữa không?” Nhật Nam cố giữ lại nụ cười trong miệng, nghiền đầu qua nó hỏi lại. Nghe tới đó dường như toàn cảnh bữa tiệc mừng thọ đó lại xẹt qua đầu nó như cuốn băng chậm. Không nhắc đến thì xem như quên đi nhưng có người hỏi lại thì nó lại có một lô câu hỏi chưa ai giải đáp đại loại như: sau khi nó bị tuột máu (hay hạ huyết áp) thì nó không còn nhìn thấy gì nữa nên ai là người bế nó chạy vào phòng vậy? – nó vẫn rất nhớ vòm ngực ấy lắm đó, điều thứ hai là tại sao lại thay đồ nó ra và đã làm điều đó? – nó vẫn uất ức chưa biết ai đã làm, có nhìn thấy gì không mà có nhìn thì bao nhiêu rồi?. Bỗng ba khuôn mặt xẹt qua não nó lần lượt là Quốc Bảo, lão ông và Nhật Nam nó rung mình chắc nịch khẳng định thà coi như không biết chứ một trong ba người đó thì xin lỗi số nó quá đen. Thấy nó đứng ngẩn ngơ không nói gì, Nhật Nam liền lấy tay véo mặt nó khiến cho đầu óc nó cũng từ từ tỉnh lại, rồi còn mỉm cười đầy gian tà. Bỗng nhiên cửa thang máy mở ra, Quốc Bảo đứng nhìn cảnh trước mắt. Việc đầu tiên là nhìn như xẹt điện vào khuôn mặt nó rồi nhìn sang Nhật Nam sau đó khuôn mặt từ xám cả tuần rồi, bây giờ tối thui luôn. Hậm hực chen vô đứng giữa một cách ngang tàn rồi nhìn nó hết sức căm phẫn làm sống lưng nó thì lạnh ngắt mà trán thì tuôn là chả mồ hôi.

15 phút sau, có mặt tại một nhà hàng gần công ty nó ngồi chính giữa, đối mặt với nhau là Quốc Bảo và Nhật Nam. Hậm hực chờ thức ăn Quốc Bảo cất tiếng trước

“Tại sao em cứ thích vào làm việc trong công ty anh đang làm?”

“Tại ông ngoại bảo cần một người xây dựng hệ thống về mảng tài chính, sau này có thể tách thành công ty tài chính riêng”

“Cái đó anh làm cũng được, em về nhà lo công ty tài chính của gia đình đi chạy đến công ty anh làm gì ?”

“Công ty đó ba em làm được rồi, em thích thử thách điều mới”

“Em đừng xảo nguyệt, đừng tưởng anh không biết em muốn gì?” mắt Quốc Bảo như hằn lên từng chữ giận dữ mà không thể làm gì được, chỉ phóng tia lửa điện ngang giữa dòng điện xoay chiều 220V bắn vào người Nhật Nam

“Nếu anh tài giỏi thì lấy lại từ tay em” còn Nhật Nam thì lại nhếch miệng cười cợt

Mặc dù đoạn sau anh em nhà này nói làm nó khó hiểu, nhưng điều mà nó biết chắc là nếu cứ để yên thế nào cũng có đập phá hay ôm nhau đánh vài cái y như phim Hàn quốc thường diễn ra là gì. Nên nó nhất quyết làm khác phim, để có bữa trưa ngon lành dù sao nhà hàng này cũng hạng sang không ăn coi như ngược đãi bản thân. Nghĩ sao làm vậy, thế là nó cất tiếng phá tan không khí căng thẳng

“ A, thức ăn đến rồi kìa, anh Quốc Bảo kêu cá đúng không biết anh không thích tiêu nên em đã dặn phục vụ rất kỹ, anh xem như vậy được chưa? Còn có cả rượu vang trắng cho anh nữa” vừa nói nó vừa giúp Quốc Bảo xếp lại bàn ăn, cùng dao nĩa rồi cười cười đẩy đĩa thức ăn đến trước mặt Quốc Bảo. Xong xuôi lập tức quay sang Nhật Nam cũng niềm nở không kém

“ Anh Nhật Nam kêu thịt phải không? Đây của anh đây, còn ly rượu vang đỏ nữa này” nó cũng đưa nốt đĩa thức ăn cho Nhật Nam rồi mới đón lấy đĩa thức ăn của mình.

Quả thật anh em nhà này ngay cả ăn cũng mỗi người một kiểu, kẻ ăn cá người ăn thịt, người thích Châu Âu người kia chỉ thuần Châu Á. Nó tuy ngán ngẩm lắc đầu, nhìn họ bắt đầu động đũa thì lòng nó mới phần khởi chuẩn bị chén bữa trưa của mình. Bỗng Nhật Nam lên tiếng trước

“Món thịt của anh cũng có tiêu này, anh cũng không thích ăn tiêu em lấy ra hộ anh nhé Bằng”

Vừa ột muỗng thức ăn vào miệng còn chưa kịp nhai thì lời nhờ vả của Nhật Nam khiến nó khó hiểu “saolúc này không dặn đầu bếp đừng cho vào, nó cũng còn phải ăn mà?”. Nhưng chưa kịp phản đối thì Quốc Bảo đã phản đối trước

“Không được, cô ấy còn bận phải ăn. Nếu em không thích thì gọi món khác” Quốc Bảo nhất quyết không cho Nhật Nam đẩy đĩa thức ăn đưa cho nó. Im lặng chưa đến 3s thì Nhật Nam nói tiếp

“ Miếng thịt này rất mềm, em ăn thử một miếng nhé Bằng?” vừa dứt câu thì một mảng lớn miếng thịt nằm gọn trong đĩa nó. Nó không kịp cả nhai thực phẩm trong miệng mà trực tiếp nuốt chửng để tiết kiệm thời gian nói gì đó, đại loại là từ chối vì nó phải thể hiện chút khách sáo chứ. Nhưng thức ăn vừa với lọt qua vòm miệng thì Quốc Bảo cũng tiếp lời

“Cô ấy không thích thức ăn Châu Âu vừa nhạt, béo lại cầu kỳ. Cô ấy thích món Châu Á hơn vừa gần gũi lại hợp khẩu vị thường nhật hơn” vừa nói xong trong đĩa nó là nguyên một khoanh cá thiết bị từ đĩa Quốc Bảo chạy sang

Nó chính thức bị ngen không làm cách nào nuốt trôi, thế là vắt vả uống gần 2 ly nước rồi đau cả vòm họng mới có thể làm thông cái thực quản bé nhỏ bị hai người này làm cho tức mà ngen. Mặc dù nó lấy hết lý do lý trấu để không phải cùng 1 lúc vừa ăn cá vừa ăn thịt, nhưng đứng ở giữa hai ông xếp có chết cũng bắt nó ăn. Thì coi như hôm nay tôm cá đánh nhau ngư ông đắc lợi, mặc dù lợi thì ít mà hại là nó no đến căng tức bụng đến mức phải nhờ đến thuốc giúp tiêu hết đồng cá thịt trong bụng. haiz

11. Chương 11: Hả ? Tuần Sau Cưới

Bây giờ ngoài trời đang mưa đầu mùa, cơn mưa không rào rào suốt ngày mà chỉ mưa ào ào một lát lại tạnh ngay. Còn nó thì đang ngồi trong quán cà phê nhâm nhi ly trà chanh đối diện với studio áo cưới, nhìn từng cặp đôi đi ra đi vào vui vẻ mà lòng nó như treo đá còn rối bởi chẳng biết chuyện đang xảy ra với mình là thật hay phim. Ngồi quây tan đá cả ly trà chanh mà nó cũng chẳng buồn muốn uống, thả hồn ở tận đầu đầu đến khinh bỉ bạn thân đập bàn một cái rồi to thì nó mới kịp hoàn hồn về cất tiếng nói

“Hả.....Ồ.....” vừa hoàn hồn thì trong mắt gặp ngay “Ốc bươu cá tính” như định hình rõ đây là bạn mình nên nó tiếp tục nói “Tối rồi đó hả? Uống gì kêu đi”

“Cà phê không đường nhé anh” nháy mắt tinh nghịch với anh phục vụ điển trai làm cho anh chàng kia bỗng ngượng ngùng quay lẹ đến quầy phục vụ rồi không quay trở lại bưng nước cho bàn nó mà nhờ người khác bưng lại giúp.

Nếu phân tích kỹ thì dám cá rằng 90 % là do bộ đồ rất chi là bắt mắt kia cơ bản là: quần màu sọc đen bó sát cặp đùi thon dài, áo đen lửng được cắt ngắn quá cỡ, tóc để dài uốn xoắn nhuộm hai màu phía trên màu xám phía dưới đuôi tóc màu bạc, trang điểm đậm quá sức bình thường cộng thêm tông màu sáng, cùng vô số các phụ kiện được treo lủng lẳng khắp người. Còn 10 % kia chắc anh bối bàn này nghĩ mình bị giang hồ

hay con dờ hơi cảm lợn này xác định rồi, nên chuồn lẹ chứ đâu. Haiz, dù rằng là bạn củan nhau nhưng làm sao nó can thiệp được con bạn mình muốn ăn mặc như thế nào cơ chứ, nhưng được cái cô bạn này cập nhật xu hướng rất lẹ nhưng cũng rất mau chán nên mỗi lần xuất hiện là nó biết ngay xu hướng thời gian này là chi mà không cần chuyên gia này nọ. Dù sao cũng tiết kiệm nhiều chi phí tư vấn thời trang

“Kêu tao ra đây có chuyện gì?” Ốc bươu gấp gấp hỏi

“Mời mày uống nước khó quá cơ, nhìn mày để cập nhật xu hướng thời trang thôi” nó bấu môi chán trường nói

“Tóc mới đấy, còn bộ này lỗi một rồi kìa. Muốn nhìn bộ mới không tao về thay ra cho coi” Ốc bươu tự tin nói

“Thôi, thôi tao xin, mày về là chờ sang năm mới quay lại quá” nó vội vàng giữ cô bạn Ốc bươu của mình lại

“Hi hi, đùa thôi... về thay thì ngại lắm” Ốc bươu cười vui vẻ

“Có vẻ mày bận nhỉ, rảnh không đang tính rủ mày đi lựa đồ” nó chớp chớp mắt nhìn studio áo cưới

“Mua đồ nhân dịp gì? Nếu nó quan trọng tao sẽ hủy cuộc hẹn để đi với mày” Ốc bươu nói với giọng khẳng định

“Áo cưới” nó cố nặn ra hai từ đó trong khi Ốc bươu không nói gì tiếp tục nhìn nó. Nhưng nó thì nhìn ra rõ ràng có một list câu hỏi đang xếp hàng trước mắt cô bạn mình, chỉ là nhiều quá không biết hỏi câu nào nên im lặng tỏ vẻ nghi ngờ nhìn nó không động tĩnh

“Mày nhìn gì hoài vậy? Rồi cuộc có rảnh đi không?” nó bắt đầu khó chịu trước ánh mắt đắm xoáy vào mặt nó

“Chờ chút” Ốc bươu giơ bàn tay ra trước mặt nó sau đó trực tiếp cầm điện thoại lên bấm số liên tục rồi chỉ nghe tiếng nói cụt lủn như thế này

“Anh hả? Đi một mình đi, em bận rồi”..... “Không được”..... “Anh dám”..... “Vây đi, tối về gặp anh sau”. Sau đó trực tiếp cúp máy cái rụp, hai tay cầm ly cà phê uống sạch còn kêu thêm một ly nữa sau đó mới bắt đầu khuấy khuấy (có đường đâu mà khuấy) nhìn nó chăm chăm ý rằng “Kể đi tao nghe”. Nó cũng chưa gấp thế là cũng cầm cốc trà chanh thứ hai lên nhấp miệng, chớp chớp mắt nhớ lại cái ngày đẹp trời đang nằm dài chơi ở nhà thì nghe tiếng ba mẹ kêu xuống tiếp Nhật Nam mới đến chơi.

“Nhật Nam này lâu lắm mới thấy tới nhà bác chơi đó nghe, từ sau lần đến không có Khánh Bằng ở nhà mà con ngồi chơi với ông nội Khánh Bằng tính đến giờ cũng cả tháng rồi nhỉ?” mẹ nó vui vẻ mời trà Nhật Nam

“Dạ, khoảng thời gian trước cháu xây dựng và phát triển phòng tài chính nên cũng hơi bận rộn, nhưng bây giờ mọi thứ đã bắt đầu vận hành tốt, nên cháu sẽ thường xuyên đến đây chơi với ông và bác” Nhật Nam vẫn cười nhiệt tình với mẹ nó, như thể biết mình cười đẹp nên ra sức cười lấy điểm

“À, anh Nhật Nam đến đây có gì không?” nó thì không thích kiểu khách sáo này nọ nên cứ hỏi ngay vào trọng tâm vấn đề

“Không có việc gì, không lẽ đến chơi không cũng không được à?” mẹ nó càu nhàu nhìn không vừa mắt với nó. Nó thầm nghĩ may mà Nhật Nam đến đây tìm nó chứ nếu không chắc bị mẹ đui lên lắm mất tiêu từ 3 phút trước. Nó mỉm cười miễn cưỡng lại với mẹ như điều hối lỗi

“À, Thực ra cháu đến đây cũng có chút chuyện muốn thưa cùng hai bác, mà bác trai có nhà không bác” Nhật Nam vẫn trưng ra nụ cười tỏa sáng của mình

“Bác trai đi câu cá với mấy ông bạn rồi cháu ạ, ông ấy thích câu cá lắm cuối tuần nào cũng đi” mẹ nó mắt bỗng sáng long lanh khi kể về cái sở thích của ba. Khi nói nó cũng biết mẹ đang nhớ về ngày xưa khi quen ba bên cái hồ câu cá của thành phố, hồi đó ngày nào ba cũng đi câu cá còn mẹ thì sau giờ hành chính lại ra tiếp gia đình quản lý cái hồ câu cá ấy, đi câu riết mà ba câu được mẹ về đây này.

“Cháu cũng thích câu cá lắm nhưng thường câu không dính cá, chừng nào phải đi cùng bác trai để học hỏi kinh nghiệm câu cá của bác trai mới được” Nhật Nam vừa nói vừa gãi đầu ra điều ngưng thở về cái khoản câu

cá. Mãi sau này nó mới biết cá mà Nhật Nam muốn nói không phải là mấy con trong cái hồ của ba mà là cá mập, thế đấy xảo ngôn vô cùng.

“Việc của anh vừa nói không phải là đi câu cá chứ?” nó cố đá văng cái chủ đề câu cá đó ra khỏi cửa, gặp nhau chỉ để bàn về mấy con cá thôi sao

“À, anh quên mất” Nhật Nam cười trừ nhìn nó, rồi quay sang mẹ nó bỗng nhiên tức nói “Thưa bác, cháu đến đây là để xin phép bác cho phép cháu qua lại tìm hiểu em Khánh Bằng”. Vừa dứt câu thì cả nó và mẹ đều đồng loạt há hốc mồm phát ra cùng một thanh âm “Hả”. Mẹ nó ngạc nhiên lắm vì không ngờ con bé ế nhà mình có một hót boy như Nhật Nam đấy, thiệt là vui quá không biết biểu hiện thế nào. Còn nó thì ngạc nhiên vô biên luôn, quan hệ giữa nó và Nhật Nam tiến triển nhanh như vậy hồi nào. Ngoại trừ giờ làm trên công ty là nói chuyện về công việc ra thì thời gian còn lại không bao giờ nhắn tin, gọi điện hay đi chơi riêng cả. Nó vẫn nghĩ quan hệ giữa nó và Nhật Nam chỉ là xếp và nhân viên cùng lắm là bạn bè. Nó không hiểu, mẹ nó cũng không hiểu nhưng không ai dám hỏi chỉ im lặng chờ Nhật Nam nói tiếp

“Cháu biết là hơi đường đột, nhưng đáng lẽ có mẹ hoặc ba cháu đi cùng nhưng vì họ đều đi công tác hết rồi nên chỉ mình cháu đến thôi ạ” vừa nói Nhật Nam lại hơi cúi xuống nắn nắn mấy ngón tay ra vẻ nhận sai xót.

Sau khi được Nhật Nam giảng cho hai chương thì nó chẳng còn biết mô tê thế nào, có vài lần nó cố ra hiệu cho Nhật Nam ý rằng: “Thôi, anh đừng nói thêm gì nữa, ra ngoài đi chúng ta cần nói chuyện trước” nhưng đều bị ánh mắt rực lửa của mẹ thiêu đốt tỏ ý rất rõ ràng là: “Nếu con còn có ý muốn xen vô phá hoại đối tượng con rể của mẹ thì đừng trách mẹ vô tình”. Thế là nó câm lặng nghe buổi nói chuyện hết sức là sôi nổi cả tưng một đứa con gái chắc chẳng phải là nó, rồi mắt mẹ càng ngày càng sáng đến độ nếu nói quá lên thì hai bóng đèn xe tải còn phải xếp hàng phía sau. Thế là sau buổi nói chuyện quyết định ấy, mẹ nó không cần bàn bạc với bất kì ai kể cả nó mà đồng ý với yêu cầu của Nhật Nam, còn Nhật Nam sau đó phóng xe về luôn không ở lại dù chỉ 2 phút để nói chuyện với nó. Quá bức xúc thế là nó lòi điện thoại ra hết gọi rồi nhắn tin nhưng nhất quyết Nhật Nam không trả lời, đang cơn điên trời dậy không có ai để nó tâm sự thì Ngài đơn giản bỗng nhiên nhắn tin offline cho nó. Như vợ được cộc giữa sông, thế là nó lòi hết sự tình ra than khóc cùng Ngài đơn giản suốt 3 tiếng đồng hồ và cũng là cuộc nói chuyện dài nhất lịch sử chat chit của nó.

Mặc dù vào công ty nó vẫn gặp Nhật Nam, nhưng hầu hết câu trả lời chỉ là

“Những điều muốn nói anh đã nói hết hôm đó rồi, em cũng ngồi đó nên cũng nghe mà”

“Nhưng chuyện đó đâu có đơn giản như vậy?”

“Anh lại thấy không có việc gì là phức tạp”

“Nhưng sao anh không bàn với em trước một tiếng?”

“Bàn với em hình như không có kết quả bằng với mẹ em”

“Nhưng...nhưng chuyện này liên quan đến em mà?”

“Thôi, nhưng hoài vào họp thôi mọi người đang đợi”

....

Nó tiu nghỉ vào làm việc mà vẫn không được Nhật Nam giải thích bất cứ điều gì về cái yêu cầu gọi là “tìm hiểu Khánh Bằng”. Nhưng vừa ra tới cổng chuẩn bị về thì tiếng chuông điện thoại của Quốc Bảo gọi đến. Bỗng nó chợt nghĩ: “Quốc Bảo đang đi công tác ở Trung Quốc, gọi điện đường dài về ỉn làm gì? Không lẽ muốn mua ỉn ít quà? Khà khà ... cái gì ở Trung Quốc thì hay nhỉ? Phải chuẩn bị vài món trong đầu để nếu hỏi là nói ra ngay chứ không ngu ngốc như mấy cô trên phim nói rằng anh mua gì cũng được, rốt cục chỉ là cái móc chìa khóa không tí giá trị”. Nghĩ ngợi nửa buổi thì nó cũng vui vẻ bật điện thoại rảo đầu bằng câu nói rất chi là ngọt ngào

“Em nghe nè xếp”. Nhưng thay vì nghe được lời chào hỏi qua loa sau đó là câu hỏi đáng mong đợi thì nó nhận được một sắc âm dường như là cố giữ bình tĩnh còn có chút gằn từng chữ vang bên tai nó

“Cô đang ở đâu?”

“Đang ở cổng công ty chuẩn bị ra về” nó ngắc ngờ trả lời lại

“Ồ yên chỗ đó, à không lên trên phòng làm việc của tôi”

“Chi vậy, đâu có ai ở trên đó đâu?”

“Ai bảo cô là không có ai?”

“Nhưng xếp đang đi công tác mà?”

“Nói nhiều, 5 phút nữa tôi muốn cô có mặt tại phòng tôi” vừa dứt lời liền cúp máy một cái “cụp” không cần biết phản ứng của nó. Còn nó tất nhiên là quăng xe mà chạy, vì đi thang máy lên tầng 13 ít nhất cũng 5 phút với điều kiện là không có ai cứ giữa đường nhấn chuông mở cửa vớ vẩn. Thế nên nó sử dụng bộ não nhỏ bé của mình để phân tích và đưa ra kết luận chạy thang bộ qua 7 tầng lầu vì 7 tầng này đông dân cư làm việc trễ nhất, còn 6 tầng kia, thang máy chắc chắn trống. Hi hục như chạy việt dã nó cũng có mặt tại phòng Quốc Bảo đúng phút thứ 5 thì thấy Quốc Bảo đang đứng cạnh cửa sổ nhìn đồng hồ nói

“Cô trễ mất 30 giây”

“Xếp ơi ! đồng hồ em đúng mà” nó thở dốc nhưng cố cãi

“Tôi có nói là canh đồng hồ của cô à”

“Nhưng....”

“Không nhưng nhị gì hết, cô có gì muốn nói với tôi không khai ra mau?”

“Hả?” đúng thật ngoài chữ hả ra nó chẳng còn chữ nào hợp ngữ cảnh hơn bởi lẽ, người kêu nói lên đây là xếp mà giờ kêu nó nói trước thì nó biết nói cái gì đây.

“Không có gì sao?” Quốc Bảo vẫn cố chờ nó nói

“Xếp để em thở lấy sức đã, mà xếp muốn em nói gì đây chứ báo cáo chuyện trong công ty à?”

“Tôi không muốn biết chuyện công ty”

“Thế chuyện gì? tôi thật không biết anh muốn biết cái gì?” nó nổi đóa lên lập tức đổi cách xưng hô anh - tôi không còn chút ngọt ngào của xếp và em như trước.

Như cũng hết nhẫn nại với khuôn mặt lơ tơ mơ của nó, Quốc Bảo hùng hổ tiến lại nó mỗi lúc một lần hơn còn nó thì cứ lùi cho đến khi đụng phải tủ hồ sơ thì mới dừng lại hẳn, nhìn thẳng vào mắt nó không rời như muốn nuốt tươi nó ngay lập tức, cố đưa ra chút hy vọng cuối cùng dẫn lại cơn giận hồi nó

“Thật không có gì?”

Nó nhất quyết lắc đầu vì đúng là chẳng có gì để nói hoặc ít nhất cũng phải nêu vấn đề ra thì nó sẽ nói gì đó, chứ cái kiểu bắt người khác đoán mò đúng là nó mò không ra

“Được, vậy tôi sẽ phạt em tội lên đây không đúng giờ quy định”

Vừa dứt câu nói thế là môi Quốc Bảo tiến sát lại môi nó mà ra sức chà mạnh, hơi thở dồn dập không khiến nó khỏi bấn loạn, chẳng định hình nổi mình đang rơi vào trạng thái nào chỉ biết hai tay đã bị Quốc Bảo đưa hết ra phía sau lưng mà nắm chặt, haichân cũng bị chân của Quốc Bảo giữ lại, chỉ có mỗi cái đầu là có thể nhúc nhích nhưng lắc bên nào thì cũng bị môi của Quốc Bảo đuổi theo chà sát đến đau rát. Trong khoảnh khắc bị bạo hôn như thế, bỗng nhiên nó nhớ đến các kiểu tự vệ bằng miệng, thế là cứ hùng hồn mà há miệng ra tìm môi của Quốc Bảo mà ngậm lại tranh thủ dùng răng giữ chặt nhất quyết không bỏ ra, bên cạnh đó còn lấy hết sức bình sinh mà cắn quyết liệt đến khi nó cảm nhận được cả vị máu tươi loang lổ trong khoang miệng của mình thì cũng là lúc Quốc Bảo chịu rời khỏi người nó mà ôm miệng than trời. Thở hổn hển sau một màn tranh đấu quyết liệt, nó dùng tay lau vết máu trên miệng rồi giận dữ thét lớn

“Anh làm cái trò gì đó hả ? Giận dữ ở đâu lại lôi tôi ra trút giận. Tôi đã bảo là tôi không có gì để nói cho anh nghe hết, sao anh không chịu hiểu gì hết vậy. Anh đúng là một tên khốn mà” nó nói đến độ không thèm lấy hơi mà chỉ thẳng mà mặt Quốc Bảo lớn tiếng la hét

.....5 phút im lặng của Quốc Bảo và sự hỗn hển tức giận của nó, thì cuối cùng Quốc Bảo cũng mở lời

“Tôi.... tôi xin lỗi, là tôi không phải, tôi không kìm chế được cơn tức giận của mình” tiếng Quốc Bảo áp úng cổ giải thích cho nó hiểu rằng anh ta chỉ vì quá tức giận vì nghe tin Nhật Nam đến nhà nó đòi đặt quan hệ qua lại.

Mặc dù lúc đầu anh không định sẽ giận dữ làm khó cô gái này, chỉ vì vừa mới đặt chân vào nhà sau chuyến công tác dài ngày thì nghe lão ông ở nhà chạy ra lời sèn sếch hằn vào nhà kể lại tình hình. Bởi sau cái ngày lão ông và ông nội của nó gặp mặt thì cả hai như tri kỉ lâu ngày gặp lại, cuối tuần nào cũng gặp nhau đàm đạo tán gẫu. Vì thế nên chuyện vui rằng nó có người theo đuổi cũng được hai ông lấy radar cảm hết sức sôi nổi. Nghe thế, nên hắn quyết định chạy luôn đến công ty để gặp cô hỏi rõ, nhưng vào đến phòng làm việc của cô lại chẳng thấy đâu lại nghe mấy nhân viên trong công ty bàn tán việc giám đốc tài chính đang theo đuổi thiếu nữ Khánh BVS thì cơn giận của hắn như ai châm dầu vào lửa, bùng bùng bốc cháy. Vậy mà lại gặp khuôn mặt ngơ ngác của cô, nhất quyết không chịu giải thích gì làm ngọn lửa giận dữ của anh được thể cháy sáng như đuốc Olympic Luân Đôn luôn. Một dòng cảm xúc hỗn loạn đấu tranh trong cơ thể anh vừa hồi hận vừa đau lòng lại còn chua xót cho tình cảnh của mình lúc này, chẳng biết nói gì ngoài việc nhìn ánh mắt đầy khinh thường và giận dữ của cô dành cho anh.

“Anh tưởng xin lỗi là xong chuyện hả ?” nó thét từng chữ vào Quốc Bảo

“Anh xin lỗi” Quốc Bảo vẫn đang cố trấn tĩnh nó bằng câu xin lỗi.

Nó cảm thấy cái từ xin lỗi kia thật hết sức vô dụng, con trai hành động một cách bất cần suy nghĩ sau đó chỉ dùng hai từ xin lỗi kia để giải quyết vấn đề, thật có lý nào như vậy. Người tổn thương nếu không xét về mặt thể xác thì tinh thần cũng bị ảnh hưởng không ít, thế mà chỉ có hai từ xin lỗi là mong xóa hết mọi chuyện sao. Mặc dù cũng chỉ là một nụ hôn đầu nó đã giữ gìn suốt hơn 20 năm diễn ra trong cảnh bảo vệ và máu me không giống với sự tưởng tượng của nó, nhưng nó bị hù cho sốc cũng không ít vì thế nó nhất quyết không tha cho Quốc Bảo một cách dễ dàng. Thế là nó dứt khoát bước ra khỏi phòng nhưng cảm thấy chưa đủ nên để lại một câu rồi mới bỏ đi

“Tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu”

Nghĩ sao làm vậy, thế là nguyên tuần đó nó luôn tránh mặt Quốc Bảo, dù có việc phải đưa tài liệu cho Quốc Bảo, nó cũng nhờ thư ký Hán hoặc trưởng phòng Lạc làm dùm. Bịch bịch đủ mọi chỗ từ phòng ăn của nhân viên, nhà xe, phòng họp ngay cả cổng nhà nó thì nó vẫn cương quyết không tiếp chuyện. Cứ mặc cho Quốc Bảo chạy theo lãnh hải rồi giải thích đến độ mà các nhân viên trong công ty cứ nghĩ rằng nó đang giữ bảo vật nhà xếp, nên bị chạy theo đòi rồi rít.

12. Chương 12: Rượu Vào Lời Ra

Thấm thoát thì tới giáng sinh rồi chuẩn bị đón năm mới, đối với một công ty kiểm toán thì đón năm mới Dương lịch còn quan trọng hơn cả âm lịch bởi vì bước sang năm mới đồng nghĩa với việc tất cả các công ty đều bước sang một kỳ kế toán mới và công việc của kiểm toán lại bắt đầu kiểm toán lại tình hình hoạt động kinh doanh của các công ty khác trong năm vừa qua để đưa lên báo cáo tài chính. Chính vì thế mà công ty thường tổ chức đón năm mới rất long trọng xem như xông đất cho 1 năm hoạt động tiếp theo.

Bởi vì là tiệc lớn của công ty nên nó không thể không đi, tất nhiên là có cả Quốc Bảo và Nhật Nam còn lão ông thì vẫn còn trên máy bay từ Châu Phi trở về vì bị hoãn mất 3 tiếng mà không thể về kịp tham gia tiệc cùng các nhân viên. Các phòng ban được xếp ngồi cùng nhau, phòng nào ít thì gom lại để ngồi đủ 1 bàn, chẳng biết cố ý hay vô tình mà phòng nó lại ngồi chung với phòng Quốc Bảo (đúng là oan gia ngõ hẹp). Các nhân viên thì nhau mời rượu xếp, theo kiểu đầu tiên là mời xếp của phòng mình mời chán chê thì mời sang xếp của phòng khác, nhưng xếp thì cũng chẳng có bao nhiêu vì thế cuối cùng là tàn sát nhau bằng rượu bia hỗn tạp, tùy sở thích từng người mà uống hết mình. Bắt đầu như thế này

“Khánh BVSly này anh mời em vì khoảng thời gian khi em mới vào công ty cũng là anh đã nhận đầu tư em, để bây giờ khi em đi sang phòng khác làm mặc dù em để lại rất nhiều việc mà tại anh phải gánh nhưng tình

nghĩa thì mình luôn mãi giữ. Cái đó gọi là gì nhỉ ? Gọi là keo sơn gắn bó, đúng rồi keo sơn gắn bó” tiếng trưởng phòng Lạc nói trong men rượu nồng nặc rồi đẩy cả ly bia to dùng trước mặt nó bắt uống hết.

Thôi thì v tình nghĩ sâu nặng nó nhắm mắt uống hết, nhưng cứ nghĩ sâu tới đó thì thôi aidè tới cả thư kí Hân và song Diễm cũng ào tới đòi tình nghĩa sâu nặng với nó vì giúp họ cải thiện được thẩm mỹ quan về thời trang thế là ba cô kia một ly mình nó một ly bia to dùng ngang ngửa lúc nầy. Sờ vội mặt sau hai cốc bia nó cảm thấy rất bình thường, đầu óc rất tỉnh táo chỉ có điều mặt đã nóng lên nhiều. Ngồi xuống định thần chưa được 3 phút thì ngay cả Nhật Nam lịch sự nhã nhặn nhất cũng biếp uống đến hồ đồ chạy đến đòi tình nghĩa sâu nặng với nó. Thế là ly thứ ba nó cũng dốc cạn, nhưng có lẽ càng uống càng hăng nên nó cũng cầm ly chạy tán loạn cung chúc đủ thứ, đến khi không còn biết mô tê chi nữa thì nó nằm bệt ra bàn mà thở dốc. Cho đến khi Quốc Bảo cũng nửa say nửa tỉnh đến đỡ nó dậy thì nó mới bắt đầu mơ mơ tỉnh tỉnh mà nói hết bức xúc của mình với Quốc Bảo

“Anh làm gì vậy? Buông tôi ra, tôi chưa xin anh diu cái gì mà diu” nó nắc nện trong tiếng bia còn cào trong bụng

“Thôi đủ rồi, em chưa xin nên bây giờ đi về nhà” Quốc Bảo cố nắm lấy tay nó đang chơi với như sắp ngã

“Sao mà về được chứ? Tôi đã mời rượu tất cả các xếp ở đây, duy chỉ có đại boss – tổng giám đốc Quốc Bảo anh là tôi chưa mời. Nhưng tôi quyết không mời, anh không đáng” nó vừa nói vừa méo mếu như sắp khóc tới nơi, chỉ tro tán loạn

“ Đúng, đúng anh không đáng mời rượu, em đứng lên đi ra xe rồi không?, chúng ta về ”

“Anh buông tôi ra, anh có biết anh làm tôi đau lòng đến mức nào không? Tại sao tìm tôi lại đau đến thế, tôi đã ra lệnh nó cấm đau khi nhìn thấy anh, cấm nghe những lời nói của anh và cấm tha thứ cho anh” vừa dứt lời nó liền dấm vài dấm vào trái tim nhỏ bé đáng thương (tự nhiên bị đánh) chính thức ngồi bịch xuống đất khóc nức nở. Nhìn cảnh cô gái ngốc kia tự đánh mình mà Quốc Bảo đau sót như đứt từng đoạn ruột, vội vội vàng đến ôm vội nó vào lòng rồi thốt thốt nói

“Không, không đừng hành hạ mình, anh sai cứ đánh anh , được chứ?” Cứ thế mà Quốc Bảo ôm nó vào trong lòng còn nó thì ra sức đánh vào lưng anh không thương tiếc (cái này phải nói là rượu không thương tiếc chứ nó tiếc gần chết)

Nó nắc lên vài tiếng sau đó thì như có cái gì cào cào trong bụng như sóng dâng dồn dập, nó nôn thốc nôn tháo hết những thứ khó chịu kia ra khỏi miệng rồi cứ nhắm vào Quốc Bảo mà tuôn trào. Kinh tởm như muốn vứt cô gái này ở lại cùng đoàn binh la liệt kia, nhưng cứ nhìn bộ dạng lúc nầy khóc lóc kể lể giờ lại cười 1 mình như chụtưng khóc kia thì Quốc Bảo chỉ biết ngán ngẫm lắc đầu lết hết áo vest bỏ lại mà bê – không đúng phải gọi là kéo lê trên đất vì Quốc Bảo cũng không còn đủ tỉnh 100% mà đủ sức bế nổi nó – đi ra taxi về nhà. Nhưng trên đường nó đã quậy tưng bừng đến cả bác tài xế cũng phải cầu xin Quốc Bảo giữ cho chặt để bác chuyển tâm vào lái xe. Mặc dù rất muốn thoát khỏi nó càng sớm càng tốt, nhưng nhìn bộ dạng khóc cười liên tục kia thì Quốc Bảo không dám lê nó về nhà nó mà trực tiếp chỉ đến nhà mình với hy vọng làm nó tỉnh không được 100% thì cũng 50%. Mặc dù sau này nhắc lại Quốc Bảo vẫn khẳng khái việc anh đưa nó về nhà anh là đúng nhất trong lịch sử.

Vừa vào đến phòng của mình, Quốc Bảo đã chính thức ném cô lên chiếc giường bự chẳng kia mà di thẳng vào nhà vệ sinh tẩy uế cơ thể trước, mặc kệ cô tự khóc cười chửi rủa một mình. Đến khi ra khỏi nhà tắm thì chẳng thấy cô ở đâu, phải công nhận thường ngày cô khá liễu yếu đào tơ nhưng khi có rượu vào thì rất hăng hoạt động mới thoát cái chẳng biết đã trốn ở chỗ nào. Thế là anh bỏ hẳn khăn tắm trên đầu ramà chạy loạn tìm cô, đến khi đang đứng gần tò te trước giường tiếp tục thác mác cô trốn đầu mất thì bỗng có một sức nặng khình khình nhảy phắt trên lưng anh không chịu bỏ ra, trên tay còn cầm thêm 1 cái vỏ chai rượu quý của anh, miệng thì lè nhè không ra tiếng

“Bắt được anh rồi ! anh thấy tôi trốn có giỏi không?”

“Thôi được rồi, em là giỏi nhất”

“Báo cho anh biết mấy chai nước trong cái tủ lạnh của anh rất là tệ, chỉ có mỗi chai này là uống ngon thôi” nó lắc lư cái vỏ rượu trước mặt hân. Bỗng nhiên mặt anh xa xăm xuống, tức không nói nổi lời nào vì cô quá

giỏi chọn ngay chai anh quý nhất hạ xuống uống cạn không còn một giọt. Như cổ tự khuyên chính mình rằng vì mình gây họa trước nên lãnh hậu quả lớn lao thế này, anh cố giữ lại chút bình tĩnh nói

“Em bước xuống khỏi lưng anh, đi ngủ mau”

“Tôi không xuống, anh làm gì được tôi....hahahaha”

“Em đừng trách anh” vừa dứt lời hắn liền quay lưng lại nhè thẳng cái giường mà nằm vật xuống. Tất nhiên hắn không sao vì người dưới lưng hắn mới thấy sao đầy trời kia. Quá đau ấy cái xương bé nhỏ, nó ra sức lấy chai rượu đập liên tục vào con quái vật to đùng đang đè lên nó, tiêu diệt đến khi con quái vật kia chính thức lăn qua một bên ngất xỉu thì nó mới hài lòng, buông vũ khí để an tâm ngủ.

10 giờ sáng tại phòng của Quốc Bảo. Thảm kịch mà có nằm mơ nó cũng không bỏ sót bất kì chi tiết nào

Sau một đêm thật sự không chịu uống rượu mà là tắm bằng rượu, thì bây giờ nó mới có chút cảm nhận về thực tại là đầu nó thì đang đau như búa bổ tưởng chừng như có một cái máy khoan cỡ bự đang đào bới khoan cắt gì trong đó. Còn đôi mắt thì cực kì là nặng, xương cốt thì đau nhức toàn thân, nó không hiểu mình đã làm gì mà đau nhức ê ẩm như vậy. Mãi sau nó mới thực sự tỉnh nhìn xung quanh và cảm nhận thực tại, thì phát hiện ra một điều hết sức kinh ngạc. Điều ngạc nhiên đầu tiên là nó đang ở trong phòng của Quốc Bảo – phòng này nó cũng ở một lần rồi nên chắc chắn nhớ. Điều ngạc nhiên thứ hai là nó đang nằm trên giường của Quốc Bảo, ôm chặt Quốc Bảo từ đầu đến chân – cái này đã làm cho nó rất sốc, nó không nghĩ mình là người ham muốn trai đẹp đến mức cưỡng bức người ta đấy chứ?. Điều ngạc nhiên thứ ba là người đang đứng nhìn hết sức là mãn nguyện đến nỗi không che giấu nụ cười là lão ông – nó chính thức mất quyền kiểm soát đầu óc, tình cảnh này chẳng khác gì nó đang cố ý chiếm đoạt bảo vật nhà ông mà bị ông bắt gặp tại trận. Nó như đờ ra chết lâm sàng, trong não chỉ là hàng chữ hết sức sáng chói “Ngạc nhiên chưa?” chỉ muốn nhắm mắt lại tiếp không muốn nghĩ xem kết cục phía sau sẽ là cái gì, thì bỗng một câu nói rất hùng dũng cất lên làm nó giật bắn mình mở mắt lại

“Dù rằng, ông biết cháu rất thích thằng Quốc Bảo nhà ông nhưng nếu cháu muốn nằm như thế để nói chuyện với ông thì ông cũng không ngại” lão ông cố giữ lại nụ cười khoái chí của mình để nói cho nó nghe tình cảnh trước mắt với ý là “đừng cố mà nhắm mắt làm lơ nữa, ta thấy mi tỉnh rồi”

“Cháu...cháu” nó ấp úng rồi tung một cước đá văng Quốc Bảo ra khỏi vòng tay của mình làm Quốc Bảo đang trong cơn buồn ngủ cũng mệt mỏi mở mắt dậy cầu nhàu

“Chuyện gì nữa vậy ? Đêm qua em quậy chưa đủ hả ?”

Nó vừa nghe Quốc Bảo càu nhàu vừa cảm thấy xấu hổ vô cùng, nuốt khô mấy lần không dám tin những gì Quốc Bảo vừa nói, còn lão ông thì càng cười khoái chí gấp mấy chục lần. Sau đó cũng dời gót đến cạnh Quốc Bảo vuốt vuốt đầu ra điều thông cảm

“Cả đêm qua chắc cháu vất vả lắm nhỉ ?” lão ông vừa cười vừa nói

“Hả?..... Ông làm gì ở đây?” cuối cùng Quốc Bảo cũng nhìn thấy sự hiện diện của lão ông trong phòng của mình, sau vài giây giật mình liền rời đầu khỏi bàn tay đang vuốt lấy vuốt để của ông mình

“Nếu ông không vào đây, làm sao biết được cháu ông bị ức hiếp như thế” vừa nói ông lão lại cố ý chỉ chỉ vào trán mình như ra hiệu “Xem trán của cháu u mấy cục kia” rồi lại nhìn nó đầy thâm ý nguy hiểm. Vừa dứt câu thì Quốc Bảo cũng vô ý lấy tay sờ lên mấy cục u trên trán mình bất giác kêu “ui da” rồi liếc nhìn sang nó đầy căm tức. Nó tiếp tục nhìn lão ông rồi quay sang nhìn Quốc Bảo với ánh mắt đầy bất lực, cố dùng ánh mắt rưng rưng như muốn khóc tới nơi để cố giải thích tình trạng lúc này của mình thì lão lại tiếp lời

“Mặc dù không được dự tiệc ở công ty, nhưng màn tiệc ở đây cũng không tệ, đáng để trở về. Thôi không phiền hai đứa nữa ông chờ hai đứa ở ngoài, chúng ta sẽ vừa ăn trưa vừa nói chuyện” vừa dứt câu lão ông cũng đã rào bước ra đến cửa rồi nhẹ nhàng khép cửa lại để nó ọlại với khuôn mặt đỏ như gấc chín. Sau đó không gian trở nên im lặng nó và Quốc Bảo không ai nói với ai tiếng nào mạnh việc người nào người đó làm.

Ngồi trong cái bàn ăn dài ngoằn lúc này chỉ có ba người là lão ông ngồi ở đầu bàn, còn nó và Quốc Bảo mỗi người một bên tả hữu. Trước một bàn đầy cao lương mỹ vị nhưng cả nó và Quốc Bảo không ai nói ai cứ nhè bát canh nóng hổi lỏng lẻo nước mức lấy mức để. Nó nhất quyết không lên tiếng trước nếu như không

có ai có ý kiến gì thì hãy cùng nhau quên nó đi, nó thâm cầu nguyện trong lòng vì nó hiểu rằng lúc này càng giải thích càng loạn ngôn thôi. Câu nói mà nó rất tâm đắc là “Khi quá giận hoặc khi quá vui không nên nói chuyện” bây giờ nó thêm câu “Quá mờ ám thì cũng không nên nói chuyện nốt”. Nhưng trời làm sao chiều lòng người, xem chừng cả nó và Quốc Bảo đã nhét hết bát canh kia vào bụng thì lão ông mới chậm rãi phun châu nhả ngọc

“Ông nghĩ kĩ rồi, nếu hai đứa quý nhau như vậy thôi thì mình tổ chức đám cưới luôn đi, khỏi cần đám hỏi hay chạm ngõ gì hết. Như thế vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm tiền của, khoản dư ra đó ông cho hai đứa đi nghỉ tuần trăng mật” vừa dứt câu lão ông lại từ tốn ột miếng salad vào miệng chớp chớp nhai ra điều suy nghĩ. Vừa tiếp nhận xong thông tin thì nó cũng phun thẳng hết ngụm canh trong mồm ra tứ phía, tranh thủ lúc mồm miệng còn rảnh nó nói luôn

“Hà ?..... Ông nói cái gì ? Cháu không hiểu?”

“Thứ nhất, ông không thích cháu dâu phun mưa hết bàn ăn như thế vì làm vậy rất mất vệ sinh. Thứ hai, ông nói tiếng Việt không nói tiếng Anh có chữ nào mà cháu không hiểu?” vừa nói xong lão ông dứt khoát bỏ đĩa trước miếng cá đang tính gắp rồi nhìn nó ra điều không thích

“Cháu xin lỗi ông, cháu không cố ý. Mặc dù cháu hiểu ông nói gì, nhưng cháu không hiểu tại sao lại là đám cưới. Cháu thừa nhận việc cháu say xin đánh anh Quốc Bảo là cháu sai nhưng nhiều lắm cũng chỉ u vài hôm, tại sao cháu lại phải dùng cả nửa đời còn lại để bù đắp vậy?” nó nói mà cả quên thở, chỉ chăm chú vào nhìn lão ông chờ phản ứng mà không thấy sắc mặt Quốc Bảo đang dần khó coi

“Cháu có biết tại sao ông lại đặt tên Quốc Bảo cho thằng cháu nội duy nhất của ông không?” lão ông quay sang nhìn nó chờ đợi

“Dạ không” nó suy nghĩ vài giây rồi dứt khoát đáp không biết nhưng nó thừa nào để biết từ gốc Việt của “Quốc Bảo” chả phải vật quý sao

“Uh, vì ông xem nó là bảo vật cháu đích tôn trong nhà”

“Vâng”

“Bởi vì xem nó là bảo vật nên ông đã giữ gìn hết sức cẩn thận không sức mẻ, không cho bất kì ai đụng vào mà chưa có sự đồng ý của ông, nên nhìn nó rất sáng chói đúng không?” lão ông vừa nói vừa hồi tưởng. Nhưng cách nói của ông khiến nó liên tưởng ông đang nói đến miếng ngọc hay cái bình cổ nào đấy chứ không phải là một người bằng da bằng thịt là Quốc Bảo

Nhưng dù dùng từ thế nào thì những lời ông nói cũng chẳng phải là sai hết, nên nó miễn cưỡng gật đầu, còn Quốc Bảo thì mặt càng lúc càng tối quyết giữ im lặng nghe cuộc đối thoại giữa lão ông và nó. Như chờ nó tiêu hóa hết mấy lời lúc nãy xong thì lão ông lại nói tiếp

“Nhưng giờ đây cháu nhìn xem, đầu óc nó bị đánh cho sưng đầu mẻ trán, khuôn mặt thì tối thui, ấn đường mờ mịt, lúc nào cũng trong tình trạng nóng lạnh thất thường. Nên cháu nghĩ xem tác hại nên giữ bảo vật này bên người nữa không, vì thế ta dứt khoát đưa nó cho cháu. Mà cách duy nhất để cháu rước nó đi không phải đám cưới thì là cái gì ?” lão ông vẫn vừa nghiền ngẫm vừa cau mày suy nghĩ.

Còn nó thì chính thức bị cái lý lẽ lạ lùng của lão ông đánh bật ra khỏi trái đất. Không hiểu lão ông này có phải là ông ruột của Quốc Bảo hay không mà cứ lấy cháu mình ra xem như món đồ thích thì cưng chiều giữ gìn, không thích thì dứt khoát bán cho người khác. Nó vẫn còn mắt to mắt nhỏ nhìn lão ông thật kĩ như thể đó là cách xét nghiệm ADN giữa hai ông cháu nhà này, rồi sau đó nó cũng chỉ ngán ngẩm lắc đầu bất lực

“Cháu lắc đầu cái gì ? Ông chưa bao giờ bị lỗ nặng như lần này” lão ông quay sang nhìn Quốc Bảo ra điều tiếu nuối

Gần như là hết cách để nói với lão ông, nó quyết quay sang Quốc Bảo chờ cứu viện vì chẳng ai thích bị coi là đồ vật cả, nó nhìn Quốc Bảo rầu rĩ hỏi

“Anh phải nói gì đi chứ?”

“Em muốn anh nói gì ?” Quốc Bảo ngẩn mặt lên nhìn nó sau một khoảng thời gian im lặng đóng vai là khán giả xem kịch

“Thì đám cưới đó, chắc chắn anh cũng phản đối mà đúng không?”

“Ah...Ồ.....Thì.....Anh nghĩ em cần phải chịu trách nhiệm” áp úng cả nửa ngày Quốc Bảo mới chịu nói cho hết ý của mình. Nhưng sao nó nghe không hiểu rõ lắm chữ “trách nhiệm” nên nó vẫn cứ im lặng mở to đôi mắt chờ Quốc Bảo nói tiếp

“Anh nghĩ không chỉ có lão thái gia nhà anh thua lỗ mà anh cũng thiệt hại không ít. Cứ xem cái đầu của anh đi rồi sẽ thấy” vừa nói Quốc Bảo còn cố nhướn chân mày như ráng nhìn lại dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của mình bị đập tan tành mà chớp chớp mắt đả sát.

Nó còn biết nói gì thêm được nữa, mặc dù không nói trực tiếp nhưng đích thị Quốc Bảo cũng tự xem mình là bảo vật cần phải đưa cho nó rước về. Nó cố lắc đầu như không tin đây là sự thật, rồi cố giữ bình tĩnh nói tiếp

“Đám cưới không phải là chuyện của một nhà, nên con sẽ đi về nhà mình” nó vừa nói vừa quay đầu nhìn sang lão ông bắn ra ý nghĩ rằng “Gia đình con sẽ đứng về phía con, giúp con từ chối món bảo vật quá ư là quý hiếm kia”. Như hiểu được tâm ý của cô cháu dâu tương lai của mình lão ông ra điều vui vẻ nói

“Nếu ông trình bày sự việc này cho ông nội cháu nghe, chắc rằng ông ấy cũng sẽ đồng ý với suy nghĩ của ông. Hơn nữa xét về tình hình khi đêm qua ông gọi điện về nhà cháu báo rằng cháu ngủ đây mà ông nội cháu cũng đồng ý chứng tỏ ông nội cháu tin tưởng ta và Quốc Bảo. Vì thế ta tin rằng việc cháu phải chịu trách nhiệm với Quốc Bảo nhà ta là điều chắc chắn phải thực hiện” lão ông đang rất chắc chắn trình bày lý luận của mình

Nó im lặng và bắt đầu rơi vào trạng thái phân tích vấn đề: Thứ nhất nếu chạy về nhà kể hết việc nó say xỉn, rồi đến nhà Quốc Bảo hành hung sau đó lại ôm nạn nhân của mình ngủ ngon lành một đêm thì chắc xác nó tan như xác pháo chứ không ít. Lần trước chỉ đơn thuần lang tử qua đêm có 1 hôm mà bị xem như tội nhân lần này tội chứng hơi nhiều chưa chắc nó đã toàn thân hướng chi còn ôm mộng ước mọi người sẽ giúp nó trả lại bảo vật. Thứ hai nếu im lặng không nói gì thì tất cả các tội kia sẽ được xóa và khi gia đình Quốc Bảo đến đòi cưới thì nó cứ dứt khoát nói không thích thế thì cơ hội thoát sẽ cao hơn, nhưng vấn đề là làm sao để cả lão ông và Quốc Bảo không bẻ xép kể chuyện đêm qua với gia đình nó.

“Cháu suy nghĩ xong chưa?” tiếng lão ông cắt hết cả dòng suy nghĩ và cân nhắc của nó

“Chưa...cháu chưa suy nghĩ xong, để vài ngày nữa cháu sẽ trả lời ông” nó nhanh ý như muốn kéo được bao nhiêu ngày thì cứ kéo

“Không được, quyết định xong mới được đi”

5 phút.....10 phút.....30 phút..... 1 tiếng

“Cháu có cần suy nghĩ lâu như thế không?” lão ông bắt đầu hơi bực

“Thôi được rồi, cháu sẽ nhận nhưng với điều kiện cả ông và Quốc Bảo đều không được kể bất cứ điều gì tới hôm qua cho gia đình cháu biết dù chỉ là một chút” nó như khẳng định điều kiện của mình

“Thôi được, chúng ta đồng ý” lão ông bắt đầu vui vẻ trở lại sau đó còn nháy mắt tinh nghịch với Quốc Bảo, còn Quốc Bảo thì lại chẳng tỏ vẻ thất vọng buồn bực hay gì hết mà nó còn nhìn thấy cả ánh cười trong đôi mắt đó, nó lắc đầu tin rằng mình nhìn sai. Thế là buổi trưa đó kéo dài gần 3 tiếng kia cũng có kết quả cuối cùng

13. Chương 13: Cưới hoàng tử Như Mơ, Nhưng Không Vui Như Tưởng Tượng

Đúng ba ngày sau, hai ông cháu Quốc Bảo mang một lô một ló cái gọi là lễ vật đến ngõ ý muốn xin cưới nó về làm cháu dâu. Mặc dù không ngoài dự đoán là cả nhà nó ai cũng hết sức là vui lòng về Quốc Bảo vì sao ư tất nhiên là thường ngày chỉ thấy vàng hôm nay được thấy hột soàn thì sao mà không vừa lòng, nhưng cứ nhìn thấy ánh mắt ai cũng sáng như đèn pha ô tô thế kia thì đúng là trong mắt gia đình thì nó là bom TNT nổ chập chập. Nhiều lúc nó tự hỏi mình Quốc Bảo có gì không tốt, muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn tiền

thì nhà Quốc Bảo cũng không thiếu, Quốc Bảo cũng không đối xử quá tệ với nó chỉ thỉnh thoảng giận dỗi dưng vô cớ hoặc đi gây sự cãi nhau với Nhật Nam rồi người lãnh hậu quả cũng chỉ là nó. Không lẽ thứ thiếu lúc này lại là tình yêu, nó cũng đã tự hỏi mình cả ngàn lần câu ấy nhưng câu trả lời vẫn là “không biết”.

Sau khi tiễn được cả hai ông cháu nhà kia về, nó mệt đến vật vờ nằm trườn ra giường nhớ lại mọi cảnh cực khổ từ sáng đến chiều rồi tối ở nhà mình. Đang lim dim như sắp ngủ thì thím ba ủa đến tung chăn nó lên rồi chạy lại nằm gần thủ thủ nói

“Con gái sắp gả đi chắc chắc có nhiều điều muốn nói, nên hôm nay thím tới ngủ với mày. Mày biết đó nhà thím toàn con trai, nên không có cơ hội nghe con gái thủ thủ trước khi lấy chồng vì thế mày có gì muốn nói cứ nói với thím, thím sẽ giải đáp hết ày mà hoàn toàn miễn phí đó”

“Con không có gì muốn nói cả” nó cố kéo lại cơn buồn ngủ của mình

“Thật không có gì sao? Vậy mà thím cứ nghĩ mày sẽ như thím suy nghĩ lung tung rằng cưới rồi sẽ như thế nào? Gia đình nhà chồng có đối xử tốt với mình không? Sau này mình sẽ phải sinh bao nhiêu đứa con? Có con rồi chồng mình con yêu mình nữa không hay lại chán cơm thèm phở?” thím ba bắt đầu trôi về quá khứ của mình. Nó nhếch miệng lên cười thay vì nghĩ những điều đó thì nó chỉ có một câu hỏi là: đám cưới này là đúng hay sai?

“Thím à ! nếu con từ hôn với Quốc Bảo rồi đi kiếm một người con yêu và yêu con dù anh ta không bằng Quốc Bảo thì sao hả thím?” như kìm không được tâm sự của mình nó bộc bạch mình với thím ba

“Không được, mày mà để vụt mất Quốc Bảo là thím giết mày” thím ba giẫy nảy khi nghe cái suy nghĩ của nó, khiến nó phải khổ sở nuốt lại cái ý định muốn từ hôn, nên quyết đi đường khác an toàn hơn

“Ví dụ như trước đó, thím cũng rất thích Nhật Nam mà?”

“Nhưng mày không yêu nó”

“Sao thím biết được chứ?” nó tò mò hỏi

“Bối thím từng trải qua những mối tình như thế bla bla...” Thím ba cứ thông thả kể lại những mối tình những suy nghĩ non nớt, những sai lầm và những trải nghiệm mang tính lịch sử để đời của mình, trong khi nó đã dần chìm vào trong giấc ngủ

“Khi nào con có thể ôm tấm lưng của một người đàn ông mà không cần biết phía trước là gì thì người đó chính là người con yêu và hoàn toàn tin tưởng” thím ba khẽ nói qua tai nó và vuốt vuốt mái tóc đang rối bời mà mỉm cười hạnh phúc.

Như nhớ lại mấy lời răn đe của thím ba mà nó bắt giác rung mình, cho đến khi nước lạnh từ từ trên bàn chảy xuống làm ướt người nó thì nó như mới tỉnh lại sau cơn mơ, nhìn thấy ly trà chanh của mình đã tan chảy tự hồi nào.

“Thế mày đã quyết định vẫn cưới” Ốc bươu hỏi lại nó

“Uh, không cưới tao đi mua váy cưới làm gì” nó lạnh nhạt đáp lại

“Nếu đã quyết định rồi thì đừng lẩn tẩn nữa làm tới cùng luôn đi, nếu mày không đi hết con đường kia thì làm sao biết cuối con đường kia là đau buồn hay hạnh phúc. Giả dụ khi mày đứng trước bàn thờ lúc trao nhẫn mà bỗng thấy không được thì cứ bỏ chạy trốn, có tao ở đó đảm bảo không ai cản được mày” Ốc bươu hùng hồn nói như chuyên gia tâm lý mặc dù khúc sau có hơi giang hồ. Còn nó thì phì cười trước cái viễn cảnh bỏ trốn của nó, chắc nhìn mặt Quốc Bảo tức xì khói đen mắt cười lắm – nó chau mày cố tưởng tượng

Mặc dù có rất nhiều khúc mắc trong lòng chưa gỡ được nhưng đám cưới của nó vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch vẫn áo dài khăn đóng trầu cau và mâm lễ linh đình. Cứ nhìn cảnh tượng những CEO đình đám của các công ty có người bụng phệ như ông địa, có người hói hết cả trán, có những cô người mẫu chân dài, những anh chàng hót của hót boy đều rủ nhau mặc áo dài đi đám cưới của nó, khiến đám cưới của nó nhìn như là một buổi trình diễn thời trang áo dài tầm cỡ quốc tế. Ngoài việc trầm trồ khen ngợi hoặc là há to mồm thém thường thì mọi thứ coi như là xuôi xẻ. Sau đám cưới nó đến ở nhà Quốc Bảo cùng lão ông, nhưng sau đó không lâu thì Nhật Nam cũng chính thức mang đồ của mình qua ở chung trong ngôi nhà đó. Rồi Nhật Nam

cũng mang theo luôn một lũ những người giúp việc, ngoại trừ việc có thêm người giúp đỡ trong việc gia đình ra là quá tốt thì dường như mọi chuyện đều không tốt như nó tưởng, đơn cử như thế này

Part 1

“Nhật Nam ai cho phép cậu dẫn vợ tôi đi công tác riêng những 1 tuần hả?” tiếng Quốc Bảo quát lớn chỉ thẳng vào Nhật Nam đang chăm chú ngồi xem ti vi trong phòng mình

“Anh sai rồi, em dẫn thư kicủa em không dẫn vợ của anh” Nhật Nam không thèm nhìn lại Quốc Bảo mà vẫn cứchăm chăm xem ti vi lạnh nhạt đáp.

“Có gì khác nhau chứ? Toikhông cho phép, cậu mà dám dẫn đi tôi không tha cho cậu đâu”. Như thấy tình hình không ổn nó cố chặn trước mặt Quốc Bảo nói

“Anh à ! chỉ là đi vì côngviệc thôi, mọi khi anh cũng thường xuyên đi công tác với thư kí Hân đó, em cónói tiếng nào đâu? Thôi mình đi về phòng nói chuyện, đứng đây cãi cọ kì lắm?” vừanói nó vừa kéo kéo tay Quốc Bảo

“Em....Em buông anh ra, đứng yên đó cho anh” vừa dứt lời Quốc Bảo liền đẩy cánh tay nó ra bước thẳng vào phòng Nhật Nam đóng cửa một cái “rầm” rồi cả hai người ở trong đó suốt 2 tiếng. Mặc dù nó cố đứng sát cửa để nghe ngóng nhưng công nhận nhà này cách âm không tồi, nên túm lại nó chẳng nghe được gì nên lủi thủi đi về phòng nằm chờ rồi ngủ quên luôn hai người kia.

Kết quả của hai tiếng nhốt nhau vào phòng đó thì chuyển công tác của nó không những có thêm thành viên là Quốc Bảo mà còn bị rút xuống 3 ngày, làm nó phải gấn chân lên cổ mà chạy công việc

Part 2

“Em iu đang làm gì đó?” tiếng Quốc Bảo nịnh nọt sau N ngày giận dỗi nó chỉ vì đeo cái hoa cài áo mà Nhật Nam tặng nhân dịp sinh nhật. Sau trận giận ì ùng như vậy thì nó có 1 gương những cái hoa cài áo đủ kiểu trừ cái của Nhật Nam là bị Quốc Bảo tịch thu

“Đang nấu cháo tổ yến” nó vờnằm lại nôi cháo vừa trả lời Quốc Bảo

“Anh không thích ăn cháo” tiếng Quốc Bảo phung phiu.

“Em không nấu cho anh, cainày là nấu giúp Nhật Nam, cậu ấy đang bị cảm và nói với em rằng muốn ăn cháo tủy. Nhưng chi nấu bếp đi về quê rồi, thế nên em nấu” nó thà trả lời

“Em còn nấu cả cháo cho nó,lúc anh bệnh sao em không nấu?”

“Anh có thích ăn cháo đâu?”

“Nhưng.....” Quốc Bảo đơ cả họng. Bởi vì lúc nhỏ khi bệnh lão thái gia lại nấu cháo trắng vừa lạt vừa khó nuốt bắt anh ăn cho kì hết, thế là vô hình chung làm anh mỗi khi ăn cháo lại nhớ bát cháo trắng khó nuốt kia, nên khi lớn lên anh dù bệnh cũng chẳng bao giờ ăn cháo. Mặc dù anh rất muốn nói là “Nhưng nếu em nấu thì anh sẽ ăn” nhưng vì lòng tự tôn cao ngất ngưỡng của mình, anh lại hành động bằng cách bỏ đi một nước ra khỏi nhà đến tối muộn mới về trong tình trạng say mèm

Part 3

“Sao anh vô lý thế?” nó giândữ thét lên với Quốc Bảo

“Không có gì vô lý hết, em đã lấy chồng vì thế đã đến lúc ở nhà lo cho gia đình, hơn nữa anh dư sức nuôi em ở không. Bên cạnh đó anh cũng không muốn em lại phải vất vả đi làm thư kí cho người khác” tiếng Quốc Bảo tỉnh bơ nói với nó như đúng rồi

“Em nói khô cả cổ mà anh không chịu hiểu là sao?” nó ghen ngào ngồi bệch trên giường mà bắt lực

“Chuyện này đã quyết rồi, em không làm khác được đâu” nói dứt câu Quốc Bảo liền xách đồng tài liệu bước nhanh ra khỏi phòng để khỏi nhìn thấy nó khóc lóc mà đau lòng nghĩ lại

“Anh...anh.....” nó ném đồng gỏi trước mặt về phía Quốc Bảo đã rời gót ra khỏi phòng

Kết quả là nó đã chính thức ở nhà làm nô tì.

Thế đấy cuộc hôn nhân của nó với Quốc Bảo còn đang trong giai đoạn vợ chồng son, tính từ ngày đám cưới đến lúc này thì chỉ mới hơn 1 tháng bao gồm luôn 1 tuần đi trăng mật. Mà tuần trăng mật của người ta là chọn một địa điểm thật lãng mạn để hai người tâm sự trau dồi thêm tình cảm thì nó và Quốc Bảo lại chọn hành trình xuyên Việt, ngày đi tối ngủ một phở phạc thì lấy đâu ra thời gian để mà tâm tình trao đổi tình cảm đôi bên. Nhưng chưa ngày nào là không có giận dỗi và cãi vã không giữa nó và Quốc Bảo thì cũng Quốc Bảo và Nhật Nam, cãi nhau ì ùng đến mức mà lão ông cảm thấy rất bức bối nên quyết định đi du lịch vòng quanh thế giới tránh chiến tranh ở nhà. Ngồi nhìn căn nhà rộng mênh mông mà chỉ có nó và vài người giúp việc đang bận túi bụi, rồi nhớ đến cuộc hôn nhân rầu rĩ của mình mà nó bất giác tủi thân. Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đã có phần xanh xao hơn, khiến nó như được dịp khóc nức nở. Như đang trôi trong nỗi buồn không đáy, tâm trạng càng lúc càng trượt dốc như đang rơi tự do từ một vực thẳm mà chưa thấy đáy thì tiếng Nhật Nam vang dội phía sau làm nó giật nảy mình

“Nếu đã khổ sở như thế thì hãy tìm đường giải thoát ỉn!”

“Ý cậu là sao?” nó cố lau vội những giọt nước mắt của mình

“Hãy li di đi” Nhật Nam dứt khoát

“Li dị, sao có thể được? lý do gì?” nó ngạc nhiên hỏi

“Chị thấy cuộc sống hôn nhân của mình như thế này là tốt sao? Lúc nào tôi cũng thấy chị buồn rười rượi, không còn vui vẻ như ngày xưa. Lúc trước chị còn đi làm còn có thể giao lưu nói chuyện với mọi người, nhưng bây giờ thì sao chị bị nhốt ở nhà giống con chim vàng oanh trong cái lồng vàng, không tự do, không bạn bè và không có cả niềm hạnh phúc về một gia đình mới. Sống mà lúc nào cũng trong tình trạng buồn bã và căi vã, chị thấy cuộc hôn nhân của mình có hạnh phúc không? Nếu vậy không li dị thì làm gì?” Nhật Nam nói một cách lạnh lùng, rồi kéo ghế lại ngồi sát nó nhìn thẳng vào mặt nó rất chăm chú, khiến nó áp úng cả nửa buổi mới lên tiếng

“Tôi không thể li dị, chúng tôi mới cưới nên có lẽ có nhiều điều chưa hiểu nhau, một khoảng thời gian nữa sống thôi” nó nói mà không giấu nổi sự hoang mang trong mắt. Liệu rằng mọi thứ sẽ tốt lên khi cả hai hiểu được nhau hay lúc đó mới phát hiện ra rằng cuộc hôn nhân này là sai lầm, nó không dám nghĩ tiếp.

“Tùy chị thôi, nếu chị muốn chờ thì tôi sẽ chờ cùng chị, tôi cũng muốn biết cuộc sống đau khổ của chị sẽ dùng cách nào để chấm dứt” Nhật Nam vừa nói vừa nắm lấy tay nó xoa xoa an ủi, nhưng nó lại cảm thấy rất là lạnh lẽo và có phần xa lạ. Nó cảm thấy khóe môi của Nhật Nam khẽ nhấc lên mỉm cười đầy vẻ khinh thường và độc ác sau khi để lại một câu nói trước khi bước vào trong nhà “Nếu chị muốn li dị, hãy tìm đến tôi, tôi sẽ giúp chị”

2h sáng, nó đang nằm dài trên salon đợi Quốc Bảo còn chưa về. Nhưng cơn buồn ngủ cứ ủa đến, khiến nó luôn để giấc ngủ treo lơ lửng chấp chờ không yên. Mặc dù đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều lần là thôi không chờ Quốc Bảo nữa, nhưng để nhanh chóng làm lành với Quốc Bảo thì có lẽ một chút việc nhỏ khiến Quốc Bảo cảm động để chịu ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với nó thì cũng rất đáng để chờ đợi. Nó đã rất sầu não khi ba bữa nay Quốc Bảo không về phòng ngủ mà ôm chăn gối đi sang phòng khách ngủ riêng, còn nhiều lần cố ý tránh mặt nó ban ngày thì đi làm ban đêm lại đi tiếp khách chẳng bao giờ về sớm để nó có thời gian nói chuyện. Nên sáng kiến của nó là làm như trong phim vẫn thực hiện đó là nấu món gì Quốc Bảo thích nhất rồi ngồi chờ tới khi nào Quốc Bảo về nhìn thấy cô vợ khổ sở chờ đợi thì sẽ cảm động rung rưng, có lẽ như thế sẽ giúp nó có cơ hội nói chuyện với Quốc Bảo.

Chờ mãi đến khi nó thiếp chìm vào giấc ngủ thì có một sức nặng rất lớn phía sau lưng, một vòng tay ôm ngang eo nó làm nó dần tỉnh giấc. Cứ nghĩ rằng kẻ sách của mình có tác dụng nó thâm nghĩ “Chắc Quốc Bảo về rồi, thấy mình chờ đợi tội nghiệp nên hết giận mình rồi”. Vừa nghĩ xong thì một cảm giác rất lạ sau cái ôm sau lưng khiến nó không khỏi nghi vấn đây không phải là Quốc Bảo. Mặc dù rất nhiều lần Quốc Bảo ôm nó từ phía sau lưng nhưng lần nào cũng siết rất chặt, còn dùng đầu dụi dụi vào gáy nó, khiến nó khó chịu vô cùng nên hầu như là nó đều giẫy dụa rời khỏi cái ôm đó, trong khi Quốc Bảo lại mỉm cười đầy thâm hiểm. Nhưng lần này cái ôm rất khác chỉ đơn giản là ôm hờ lấy eo nó ngoài ra không có gì hơn. Một loạt suy nghĩ rối rắm trong nó hiện ra, nhưng chưa kịp hiểu đó là gì cũng chưa kịp phản ứng xem có phải là Quốc Bảo phía sau nó không thì một tiếng nói trầm ấm vang sau lưng

“Tôi chỉ ôm chị một lát thôi, nên chị hãy cho phép nhé. Thật sự tôi rất mệt mỏi”

Tim nó như ngừng đập, đó chẳng phải là Nhật Nam sao? Nó còn ngửi được cả mùi rượu rất nồng nặc phả ra từ người của Nhật Nam. Đầu óc nó như đóng băng không còn biết phản ứng như thế nào, nên thoát ra hay chỉ nằm yên chờ thôi. Còn đang phân vân chẳng biết làm thế nào thì bỗng nhiên khuôn mặt biến sắc của Quốc Bảo xẹt qua đầu nó khiến nó không khỏi rùng mình, lẽ đâu Quốc Bảo trở về thấy cảnh này sẽ như thế nào? Lẽ đâu Quốc Bảo không nghe nó giải thích thì biết làm sao?nhiều câu hỏi vùn vụt lướt qua đầu nó, khiến nó bắt đầu rục rịch chuẩn bị thoát ra khỏi người Nhật Nam, thì tiếng Quốc Bảo thật sự vang từ phía sau lại

“Khánh Băng ! em đang làm gì đó ???? ” tiếng Quốc Bảo như không còn kịp dần lại nổi cơn thịnh nộ của mình mà trực tiếp bộc phát lan truyền đến mọi góc ngách trong nhà. Khiến nó có cảm giác như Diêm vương vừa cử người lên báo tin “ Khánh Băng, cuộc sống trên dương gian của cô đã hết, hôm nay tôi đến đón cô về địa ngục”. Nó hoảng đến phát rungbần bật, bằng cách nhanh nhất nó thoát khỏi vòng tay của Nhật Nam đứng trước mặt Quốc Bảo bình tĩnh mà rung

Nhìn thấy cô trước mặt mà anh không nói tiếng nào chỉ nhìn cô với đầy sự khó hiểu trong ánh mắt có tới 90% là tức giận còn 10% kia là hỗn tạp thất vọng có, đau lòng có, cười khinh bỉ cũng có. Anh thật không thể tin những gì mình nhìn thấy, đứa em họ của mình đang nằm ôm vợ mình, trong khi vợ mình chẳng có phản ứng gì. Trái tim anh như có ai bóp nghẹt lại, kể cả việc hô hấp cũng thấy thật khó khăn. Hơi rượu cuộn cuộn trong bụng làm anh rất khó chịu, cảm giác như một trái bom đã sẵn sàng chỉ cần một mồi lửa là có thể nổ tung tất cả mọi thứ. Mà anh thì cũng mong nó nổ thật để nổ tan xác cô vợ không hiểu chuyện của mình và tất cả mọi thứ để anh không phải khổ đau đến khóc thương xót ỉn cũng không được, cười cho hoàn cảnh của mình cũng không xong.

Quay sang nhìn thấy Nhật Nam đang đứng ung dung nhìn anh đau khổ mà không làm gì được, thì cơn giận của anh như có ai khai hỏa. Cứ thế anh bước ngang qua cô mà tiến tới Nhật Nam đâm thẳng vào mặt, sau đó cứ dè dặt lấy Nhật Nam mà đánh túi bụi, trong khi Nhật Nam đến một cái cũng không đỡ.

Tất nhiên nhìn thấy cảnh bạo lực đó, nó không khỏi hoảng sợ mà khóc không dứt. Nó cố trấn an mình mà lao vào kéo Quốc Bảo ra khỏi Nhật Nam

“Anh à ! anh nghĩ sai rồi, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu. Em van anh nếu đánh nữa thì Nhật Nam sẽ chết đấy” nó vừa khóc vừa van nài Quốc Bảo dừng tay

“Buông tôi ra, em biết tôi nghĩ gì không mà biết tôi nghĩ sai, thế mà tôi luôn tự tin rằng ngoài việc hay cãi tôi ra thì em sẽ không làm điều gì sai với tôi, có lẽ tôi yêu thương em không đủ bằng người khác” Quốc Bảo không nén nổi sự kinh bỉ trong lời nói của mình với cô. Thực ra lòng anh không có ý xúc phạm cô, nhưng lúc này có lẽ rượu và cơn ghen đang làm chủ con người anh chứ không phải là một Quốc Bảo yêu thương cô hết mình, nhưng đau đớn khi không nhận lại được bao nhiêu từ cô.

Nó ngồi bệch xuống sàn nhà mà khóc trong sự bất lực chẳng biết giải thích làm sao cho Quốc Bảo hiểu tất cả chỉ là hiểu lầm, nó không có ý làm chuyện gì có lỗi với Quốc Bảo cả, cũng không có ý khiến Quốc Bảo đau khổ đến mức xưng hô một cách lạnh lùng với nó như thế. Như có vẻ nhìn thấy ánh mắt thể hiện sự oan ức của mình, Quốc Bảo nhíu miênglen cười đau khổ đến gần nó, nâng cằm nó lên mà nói

“Em cảm thấy oan ức à, được thôi xem như vừa rồi là mắt tôi nhìn sai nhưng tờ giấy này thì không sai chứ?” vừa nói dứt câu Quốc Bảo buông cằm nó ra và cầm lấy một tờ giấy trên bàn đưa tới trước mặt nó nói “ Đơn xin li dị em cũng chuẩn bị rồi, thì em thấy mình oan ức nổi gì ?”

Nó cầm lấy đơn xin li dị trong tay mà không thể tin vào chính mắt mình, nó chưa bao giờ làm tờ giấy này và cũng chưa bao giờ ký vào cái đơn nào như vậy. Nhưng mỗi chữ trên đó viết đều rất rõ ràng, ngoài một câu duy nhất “Em không biết tờ giấy này” và khóc ra thực nó chẳng biết phải giải thích với Quốc Bảo như thế nào. Ngay cả nó cũng cần được giải thích tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế. Nó còn hoang mang chưa biết phải làm thế nào thì Quốc Bảo cứ thế bước đến bên cạnh nó giật lấy tờ giấy, ký quyết liệt rồi trả lại tờ giấy cho nó kèm lời nói

“Nếu lấy tôi làm em đau khổ như thế thì tôi sẽ trả tự do lại cho em” sau đó Quốc Bảo cũng bước về phía cửa lớn mà đi không ngoảnh lại nhìn nó dù chỉ một lần

Suốt một tuần sau đó, ngày nào nó cũng túc trực ở nhà chờ Quốc Bảo trở về để có thể nói chuyện rõ

ràng nhưng suốt một tuần đó Quốc Bảo không trở về dù chỉ là lấy quần áo. Nó có đến công ty tìm, nhưng Quốc Bảo lại không chịu ra gặp mặt, cứ để nó ngồi chờ trong phòng khách, chờ đến tối mịt mà Quốc Bảo cũng không xuống gặp nó dù chỉ để hỏi thăm nó còn ở đó không. Lúc nào trở về nhà nó cũng trong tình trạng mất hồn lạc phách vì khó nhọc và cũng vì quá mệt mỏi. Nhìn căn nhà hoành tráng nguy nga dưới ánh sáng nguy nga tráng lệ, nó không khỏi cảm thấy chua xót cho chính mình, một mình nó với cái lầu đài này thì làm gì chứ, không một bóng người Quốc Bảo không có, lão ông thì đi vắng, Nhật Nam cùng đám người hầu của mình cũng kéo nhau rời đi. Nó miên mang chìm vào giấc ngủ nơi nó trôi về là những ngày ngắn ngủi vui vẻ của nó và Quốc Bảo trong tuần trăng mật, nơi những gốc cây bồ đề của bất kỳ ngôi chùa nào cả hai đưa đi qua đều để lại một điều ghi nhớ. Nó còn nhớ khi nó và Quốc Bảo đứng dưới cây bồ đề thật lớn trong chùa Bái Đính của Ninh Bình sau khi hì hục viết ước nguyện của mình xong nó quay sang hỏi Quốc Bảo

“Anh này ! Em là mối tình thứ mấy của anh vậy?”

Quốc Bảo nhìn nó cười cười là ý rồi giả dờ suy nghĩ thật kỹ rồi nói

“Không phải là đầu tiên, chưa chắc là cuối cùng, và dĩ nhiên không phải là duy nhất” nói xong liền cúi xuống viết tờ giấy ước nguyện của mình mà chẳng thèm để ý đến khuôn mặt khó coi của nó.

“Anh có phải là người chung thủy không?” nó chưa cam lòng nên hỏi tiếp

“Tất nhiên là không. Nếu chung thủy anh đã không phản bội lại người phụ nữ từng là duy nhất của đời anh để quay sang lấy em.” Nói xong lại cúi xuống viết tiếp gì đó như còn chưa ước xong

Nó tức muốn xì khói đen, có cặp uyên ương nào mà nói chuyện kì cục vậy đâu, đâu cần nói quyết tạc sự thật ranh rụa vậy chứ?, có biết nó đau lòng đến chừng nào không?. Giận quá mất khôn, nó quăng luôn câu ước nguyện của mình đi chỗ khác mà giận dỗi bỏ đi chỗ khác một mình, mặc kệ Quốc Bảo cứ mè nheo đi theo xin lỗi vì lỡ lời, vì không biết nói dối vân vân và vân vân, mặc dù rất tức nhưng nhìn biểu hiện khuôn mặt ăn năn hối lỗi còn cả chớp chớp mắt rưng rưng rất chi là con nít làm nó không khỏi phì cười.

10 giờ sáng, nó mở mắt ra tại một nơi rất lạ, không phải là phòng ngủ cũng chẳng phải là cái phòng nào đó của căn nhà của nó. Nó bất giác nhìn xung quanh và thầm thắc mắc rằng chẳng lẽ nó đang nằm trong bệnh viện, đang trong trạng thái khó hiểu thì bất giác có một giọng nói vang lên từ phía cửa

“Tất nhiên bây giờ tôi sẽ kiểm tra lại cho cô ấy, anh đừng quá lo lắng” vừa dứt lời cánh cửa phòng mở ra, một vị bác sĩ tuổi đã ngoài ngũ tuần, nhưng da dẻ vẫn hồng hào và ẩn hiện những nét nhân từ gần gũi. Theo sau đó là lão ông nhà cô, cũng đang vui vẻ trao đổi với bác sĩ vừa nhìn thấy nó tỉnh lại liền mừng rỡ nói

“A ! cháu tỉnh rồi đấy à ? Cháu làm ông lo lắm đấy?”

“Tại sao con lại vào bệnh viện thế?” nó tò mò hỏi lão ông

“Cháu còn hỏi nữa à, ông chưa trách tội cháu uống sạch hết tửu rượu nhà ông đến nỗi xuất huyết dạ dày. May mà ông vừa đi du lịch về thấy cháu nằm bất tỉnh nhân sự nên ông mới đưa cháu kịp vào bệnh viện, nếu không thì cháu đã báo danh dưới Diêm Vương rồi” lão ông vừa như nói vừa như kể lại tình hình tối trước cho nó nghe.

Trong lúc nó và lão ông nói chuyện thì bác sĩ cũng đã khám xong liền nói “Bây giờ thì ổn rồi, nhưng nhất thiết là chỉ được ăn cháo nhạt trong vài tuần thôi nhé, dạ dày cháu loét không nhẹ đâu” vị bác sĩ vỗ nhẹ vai nó như an ủi

“Bác sĩ yên tâm, tôi sẽ trông chừng bắt nó ăn cháo” lão ông cười cười nói rồi tiễn bác sĩ bước ra khỏi cửa

Quả thật lão ông làm y như lời hứa, mặc dù gia đình nó cũng đến thăm hỏi tỏ ý muốn chăm sóc nó, nấu nướng và nuôi bệnh nó nhưng lão ông nhất quyết không đồng ý. Lão ông chỉ cho phép chăm bệnh còn về phần ăn uống lão ông nhất quyết tự mình nấu. Nó chỉ nằm viện 2 ngày, còn mấy ngày sau đều là về nhà cho lão ông chăm sóc. Nếu có ai hỏi nó điều gì làm nó cảm động nhất sau khi được lão ông chăm sóc thì nó sẽ hùng hồn trả lời rằng đó là ngày mà bác sĩ bảo có thể ăn cơm lại bình thường, bởi nó quá sợ món cháo mười ngày như một của lão ông. Đúng thật là món cháo độc nhất vô nhị đã ăn rồi là không bao giờ muốn nhìn lại bất kì món cháo nào trên đời, vì thế nên nó thậm chí đồng cảm với Quốc Bảo khi anh nói ghét ăn cháo.

14. Chương 14: Sự Thật Mất Lòng

Nằm bệnh ở trên giường hoảcũng chán, nó khoác chiếc áo khoác của mình ra hiên ngồi nhìn lão ông đang tỉatốt cho đám hoa hải đường của mình, thấy nó lão ông bỗng tươi cười ngoắc nó lại ngồi . Khuôn viên này được ông chăm tỉa rất kỹ, từng khóm hóa, từng cách bàytrí đều do đích thân ông chăm sóc cắt tỉa, ngồi uống trà chiều trên bộ ghế bằnggỗ sáng bóng mà nhâm nhi tách trà cùng bánh ngọt, nhìn ngắm những bông hoa hảiđường đung đưa trong gió. Khiến cho những ưu lo mệt nhọc trong người cũng dườngnhư tan biến. Nhưng thời gian gần đây, do quá nhiều việc xảy ra nó thì không biếtlàm vườn còn lão ông thì lại đi vắng thể là nhìn cứ như vườn hoang không aichăm sóc. Nó mỉm cười ình – một đứa cháu dâu dở ẹc, chăm vườn không tốtthì đã đành chăm lo vun xới cho gia đình nhỏ của mình cũng không tốt được.

“Cháu cười gì?” lão ông ngừngtay rồi bước đến ngồi cạnh nó

“Cháu nghĩ ông giống ông bụt?Vừa về đến nhà là đã phẩy đũa một cái căn nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ, phẩy đũa cái thứ hai thì khu vườn tràn đầy sức sống..hì hì” nó cười vui vẻ nịnh nọt

“ Mặc dù ông chỉ sống còn 1năm nữa thôi thì ông vẫn sẽ chăm cho ngôi nhà này tốt từng ngày” lão ông nhinnó nhưng mắt đầy ý niệm

“Sao ông nhớ dai quá vậy?Cháu xin lỗi rồi mà, lần đó thật cháu không cố ý. Cháu biết lão thái gia nhàmnh sống ngàn tuổi lận cơ” nó nịnh nọt cười với lão ông

“Uh, biết vậy thì tốt, maukhôe ông sẽ dạy cháu cách làm vườn. Còn bây giờ muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi, ôngbiết cháu không có ý muốn ra đây chỉ để nói với ông rằng ông sống ngàn tuổi”lão ông như nói lên dùm suy nghĩ của nó. Thể là nó cứ mạnh dạn bày tỏ nỗi lòng

“Quốc Bảo có điện hỏi thămcháu không ông?” nó cần môi chờ câu trả lời

“ Hình như là không.” lãoông hơi suy nghĩ nhưng cũng phán ra chữ “không”

“Thật vậy sao? Anh ấy cũng khôngchịu gặp cháu” nó nói trong nỗi buồn rồi tiếp tục nói “Nếu vậy thì làm sao cháucó thể giải thích hết mọi chuyện cho anh ấy hiểu được cơ chứ” nó xoay xoay mấy cánh hoa rơi trên bàn

“Cháu không cần giải thíchgì đâu, nó biết cái nào là sự thật mà” giọng ông an ủi nó, còn nó thì ngạc nhiên hết sức. Quốc Bảo biết sự thật nhưng sao cứ tránh nó, đến cả quan tâm bình thường anh ấy cũng không chịu dành cho nó

“ Sự thật?” nó như không đoánđi sự tò mò, chẳng lẽ còn cái sự thật nào mà nó còn chưa biết nữa sao

“Ta nghĩ cũng đến lúc chocháu biết một vài chuyện. Sau đó cháu sẽ tự có quyết định của mình” lão bắt đầurót một chén trà nhấm môi vài cái rồi nhìn nó với ánh mắt đầy tâm sự

“Vâng, cháu cũng muốn biết,ngoài những việc cháu biết ra thì còn gì mà cháu còn chưa biết” nó nói với giọngchắc nịch nhưng khá e dè cho cái sự thật nào đó mà nó chưa biết, bởi sự thậtluôn mất lòng và nó thật sự sợ nếu cái sự thật kia bất lợi.

Mặc dù vẫn đoán được nhiềusuy nghĩ trong ánh mắt của nó nhưng lão ông vẫn cứ niên man nhớ về buổi đại thọ lần thứ 99 của mình, rồi chậm rãi kể

“Cháu có nhớ buổi đại thọ củaông chứ? Hôm đó thực sự cháu làm ông đứng hết cả tim, ông không nghĩ chỉ vì mấy cây nến mà làm cháu bị hạ huyết áp như thế. Nhưng cũng qua đó ta nhìn thấy đượcthì ra cháu là đối tượng mà hai thằng cháu của ông đang để ý. Sau khi cháu mấtphương hướng đến đứng cũng không vững cháu đã ngã nhào vào kim tự tháp xếp bằngly rượu ở phía sau làm mọi thứ vỡ tan tành còn cháu thì ướt sũng. Quốc Bảo là đứa đầu tiên hốt hoảng chạy đến đỡ cháu, nhìn khuôn mặt nó lo lắng đến thất thánlúc đầu ông hơi ngạc nhiên, nhưng càng về sau càng thấy nó lo lắng hơn cho đếnkhi bác sĩ gia đình đến khám nói rằng cháu không sao thì ông mới thấy nó ổn địnhtrở lại”

“Thế quần áo cháu ?” nó mậpmờ hỏi lại

“Thì vị bác sĩ gia đình đã giúp cháu thay đồ, bà ấy từng là bạn của bà nhà ông, nên đối với cả Quốc Bảo và Nhật Nam lúc nào cũng quan tâm xem chúng như cháu con trong nhà. Thế nên khi được Quốc Bảo nhờ vả giúp cháu thay quần áo bẩn thì bà ấy cũng vui vẻ giúp đỡ. Thế Quốc Bảo nó không kể cháu nghe về bà bác sĩ đó sao?” ông vui vẻ nhìn nó

“Dạ không”

“Vị bác sĩ hôm bữa cháu gặp trong bệnh viện chính là bà ấy đấy. Nhưng không sao chừng nào có cơ hội ông sẽ giới thiệu với cháu về bà ấy.”

“Vâng”

“Còn về Nhật Nam, ta biết nó cũng đang có cảm tình với cháu khi ông và nó cùng ở ngoài phòng bởi vì nó nói với ông rằng, người mà bố mẹ nó đang xếp cho nó gặp mặt là cháu. Cứ nhìn nó đi đi lại lại đến chóng cả mặt thì ông cũng không khỏi nghi ngờ. Mặc dù lúc đầu ông cũng nghĩ việc cả hai anh em thích một người cũng sẽ dễ giải quyết chỉ cần nói rõ cho hai đứa biết thì sẽ có đưa rút lui, hoặc là cả hai đứa đều buông tay để giữ hòa khí trong nhà. Cháu biết không từ nhỏ hai đứa đó đã chơi với nhau, tình cảm cũng hết sức là sâu đậm, cho đến năm 12 tuổi khi Quốc Bảo đi du học thì anh em nó mới không thường xuyên gặp nhau. Ông cứ nghĩ hôm sau sẽ lựa lúc nào rảnh tập hợp hai anh em nó lại để nói rõ thì ngay chiều hôm sau thằng Quốc Bảo lại dẫn cháu về. Nghe cháu kể sự tình bị gia đình đòi gặp mặt gia đình ông khiến ông bỗng nhiên đưa đến một quyết định là rước cháu về cho Quốc Bảo, còn Nhật Nam thì ông sẽ tìm một nơi khác tốt hơn” lão ông gật gù cho suy nghĩ của mình

“Nhưng Nhật Nam không đồng ý với quyết định của ông, nên đã đến nhà cháu để xin đặt quan hệ qua lại với cháu” nó như hiểu ra nên xen vào kể cùng lão ông

“Uhm, cháu đoán đúng phân nửa rồi đấy”

“Sao chỉ có phân nửa, vậy phân nửa còn lại là gì?” nó mở to mắt hỏi

“Đó là sau khi Nhật Nam nó biết rằng ta có ý chọn cháu cho Quốc Bảo, thì nó đã đến nhà ông để nói chuyện.” lão ông chớp mắt nhớ lại buổi nói chuyện hôm đó giữa Nhật Nam và Quốc Bảo

Sau buổi cơm chiều, Nhật Nam đến nhà Quốc Bảo với khuôn mặt đầy vẻ hình sự, lạnh lùng nói với lão ông nhưng lại nhìn Quốc Bảo

“Ông cũng biết cháu có cảm tình với Khánh Băng mà lại chọn Khánh Băng cho Quốc Bảo, ông không cần thiên vị rõ ràng như thế chứ. Mặc dù cháu chỉ là cháu ngoại, nhưng cháu cũng là cháu ruột của ông, huống chi cháu quen với Khánh Băng trước”

“Chẳng có gì là thiên vị hết, gia đình cô ấy cần một người chịu trách nhiệm về việc cô ấy ngủ qua đêm ở ngoài. Vì cô ấy ngủ ở nhà anh nên anh đến đó bày tỏ quan điểm thì có gì là sai. Hơn nữa nếu em hùng hồn nói rằng mình có cảm tình với cô ấy thì anh cũng có thể nói với em rằng anh cũng có cảm tình với cô ấy bởi vì chính anh tìm cô ấy để tuyển vào vị trí thư kí” Quốc Bảo cũng trừng mắt lại với Nhật Nam mà hùng hồn tuyên bố

“Nếu không có sự giúp đỡ của ông ngoại thì anh nghĩ mình sẽ dễ dàng được sự chấp nhận của gia đình bên đó chắc” Nhật Nam cũng không hề đuối lý trước Quốc Bảo

“Em nghĩ anh không có bản lĩnh làm gia đình bên đó chấp nhận mình sao? Em đánh giá anh hơi thấp đấy” Quốc Bảo nói qua kẻ rằng

“Hai đứa thôi đi, chỉ vì một đứa con gái mà tranh chấp nhau đến vậy à? Không còn coi ông ra gì nữa sao?” lão ông dường như đã bắt đầu bức vì thấy tình cảnh hai anh em thân nhau là thế, vậy mà giờ lại dùng nửa ánh mắt nhìn nhau. Nhìn thấy lão ông giận dữ cả hai đều thu ánh mắt như bắn ra lửa của nhau về, im lặng nghe lão ông nói tiếp

“Nhật Nam cháu là người có điều kiện rất tốt, lẽ nào lại sợ không tìm được một cô gái tốt hơn Khánh Băng sao?” lão ông nhìn Nhật Nam chờ đợi

“Cháu không muốn tìm nữa, gia đình muốn cháu phải kết hôn rồi về quản lý công ty của gia đình, mà bây giờ cũng chỉ có mình Khánh Băng là phù hợp, nên cháu nhất quyết không nhường Khánh Băng cho bất kì ai, kể cả là anh Quốc Bảo” Nhật Nam tiếp tục nhìn Quốc Bảo mà lạnh nhạt nói

“Thế còn Quốc Bảo, nếu cháu đồng ý bỏ Khánh Băng ông sẽ.....” chưa kịp nói hết câu thì Quốc Bảo cũng nhảy vào nói tiếp

“Không bao giờ cháu bỏ Khánh Băng” Quốc Bảo không chớp mắt mà nhìn lão ông đang rất bức bối.

Kết quả của hội nghị nảy lửa giữa Nhật Nam và Quốc Bảo là một sự thỏa thuận là cả hai sẽ có một cơ hội công bằng hơn để cạnh tranh giành lấy tình yêu của Khánh Băng. Nếu ai có được tình yêu của Khánh Băng thì người kia phải chấp nhận rút lui. Vì thế Nhật Nam mới chuyển về công ty của Quốc Bảo đảm nhiệm vai trò giám đốc tài chính và cũng được sự cho phép của ông ngoại để Khánh Băng làm thư kí ỉnh.

Nhưng có lẽ mọi chuyện đã đi quá giới hạn của nó khi Nhật Nam quyết định đến để đòi đặt quan hệ với Khánh Băng làm Quốc Bảo như bùng nổ lên không ít. Chính hắn cũng không tìm thấy đối sách gì khi biết được thông tin đó, vì thế mà có những hành động không kiểm soát được tình hình mà làm Khánh Băng dùng dùng nổi giận. Đúng là đã nghèo mà gặp cái eo, đang lúc cần cộng điểm với Khánh Băng thì lại bị cô nàng trừ điểm đến trở về con số 0. Trong tất cả các trận chiến thì trận chiến trên tình trường này là làm cho anh khốn đốn nhất. Nhưng trong cái rủi lại có cái may khi Khánh Băng bị say mà anh thì chỉ vì lòng tốt muốn giúp cô nàng say xin này về nhà, nhưng có cái ngờ lại là cái cớ để cho lão ông buộc một cuộc hôn nhân mà anh chẳng cần làm gì cũng hiện ngang rước Khánh băng về làm vợ. Mặc dù anh vô cùng không thích ứng nổi với việc Nhật Nam cũng dọn đến nhà anh mà phá rối gia đình. Thế mà Khánh Băng lại cứ ngơ ra chẳng biết mô tê gì mà cứ thánh thiện như thiên thần, Nhật Nam nói gì cũng tin cũng bênh vực làm anh tức muốn nổ đom đóm mất. Cho đến cái hôm mà Nhật Nam chủ động gọi anh ra uống rượu để giải quyết mối quan hệ 3 người đầy lằng nhằng này.

“Anh không thấy cuộc hôn nhân của mình có vấn đề sao?” Nhật Nam đặt ly rượu xuống sau khi nốc cạn rồi nói với Quốc Bảo

“Cậu muốn nói điều gì?” Quốc Bảo ngưng rót rượu ỉnh ngược lên hỏi

“Em muốn chúng ta đánh cược một lần cuối, nếu Khánh Băng chọn ai trong chúng ta thì người kia phải rút lui”

“Vậy cậu muốn làm thế nào?”

“Đơn giản thôi chỉ cần em đi đến và hỏi Khánh Băng, cô ấy chọn ai thì người đó thắng”

“Làm sao để biết cô ấy đã chọn ai?” Quốc Bảo đau khổ uống liên tục hai ly rượu liên tiếp

“Lúc đó anh sẽ biết” Nhật Nam lạnh lùng nói

Như đã thỏa thuận cả hai đều lái xe đi về nhà hỏi Khánh Băng, nhưng do giữa đường xe của Quốc Bảo bị trục trặc nên về sau Nhật Nam. Lợi dụng tình hình Khánh Băng đang mơ màng ngủ, nên Nhật Nam đã để tờ giấy ly hôn chuẩn bị trước trên bàn, rồi cứ thế đến ôm Khánh Băng vào lòng chờ Quốc Bảo trở về. Nó bất giác mỉm cười khi nhớ về những lời lão ông đã kể cho nó nghe. Ván bài đã lật ngửa, thì ra họ đều đã kể cho nhau nghe, đều đã lên kế hoạch để từng bước giăng nó vào cái bẫy tình kia. Nó bật cười cho cái góc của chính mình, vậy mà nó còn đang cố giải thích với Quốc Bảo rằng nó là người vô tội. Đúng như lão ông nói, nó chẳng cần giải thích gì cả Quốc Bảo biết hết mọi chuyện ngay cả những chuyện mà nó không biết Quốc Bảo vẫn là người nắm rõ như lòng bàn tay.

15. Chương 15: Cô Bạn Lắm Mồm Và Bức Thư Tình Của Người Khác

Nó bước đi vô hồn trong trung tâm thương mại mà chẳng biết mục đích đến đây ngày hôm nay của nó là gì. Nó nhìn thấy những cặp tình nhân đang âu ếm nhau tạo dáng chụp hình trước cây hoa mai to đùng trong trung tâm thương mại, còn có rất nhiều người hỏi hỏi tay xách nách mang vô số những món đồ chuẩn bị cho dịp tết âm lịch đang đến rất gần. Không khí tết tràn ngập khắp mọi nơi, mọi người trừ mình nó thật chẳng hiểu nó đến đây làm gì, đang ngơ ngẩn thì tiếng nói phía sau làm nó giật nảy mình

“Khánh Bằng ! mày đi mua sắm tết hả ku?” tiếng Ốc bưư vang vọng khắp trung tâm thương mại

“ Hả....” nó ngơ ngác nhìn thấy Ốc bưư đang tay trong tay với bạn trai của mình đi chơi tết

“Hả cái gì? Đi đâu vậy?”

“Đi mua đồ” nó lướt mắt quăm mấy bà mẹ đang tay mang đầy những túi lớn nhỏ ra khỏi trung tâm thương mại

“Thế đồ đâu?”

“A...tao quên mua rồi” nó như nhớ ra mục đích đi đến trung tâm là do lão ông nhờ nó đi mua ít bao lì xì để dành lì xì ấy đưa con nít hàng xóm hay sang chơi với lão ông

“Mày có chuyện gì đúng không? Nhìn mặt mày tao thấy không giống cô dâu mới cưới mà giống bà quá phụ hơn” Ốc bưư nhếch miệng trên gò

“Thật vậy sao?” nó cười mệ mội trả lời

“Rảnh không mình đi nói chuyện. Tao muốn biết cuộc sống gia đình của mày như thế nào mà đức ông chồng của mày lại để một mình mày ngơ ngác trong trung tâm thương mại”

“Uhm, rảnh” nó nói rồi nhìn sang bạn trai của Ốc bưư mà ngập ngừng nói “Nhưng.....” chưa kịp hết câu thì Ốc bưư dứt khoát nói chen vào luôn

“Anh đi về trước đi, chút em về” Ốc bưư nhìn vào bạn trai mà nói dứt khoát

“Nhưng chúng ta mới đến” bạn trai Ốc bưư ái ngại nói

“Không nhưng nhị gì hết, mà chúng ta đi nữa” nó trợn mắt nhìn chăm chăm vào bạn trai của mình khiến nó cũng cảm thấy cực kì đáng sợ. Và quả thật cũng làm cho anh chàng kia sợ đến đi về thẳng mà không nói thêm một tiếng nào. Nó thấy cực kì không phải nên ái ngại nói

“Làm vậy kì lắm, mày làm vậy không sợ tên đó bỏ mày sao?”

“Thách hẳn không dám bỏ tao”

“ Mày dữ quá à”

“ Hi hi.... Nói ày biết nhìn hẳn hiền vậy thôi chứ chuyện XXX cũng dữ lắm” ánh mắt như nheo lại đầy hạnh phúc khiến nó cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô bạn nó không chỉ ăn mặc rất bạo mà nói chuyện XXX thì càng nói càng hăng. Nó bất giác đỏ mặt thì nghe Ốc bưư nói tiếp

“Mày làm gì mà phản ứng mạnh thế? Mặt đỏ lên hết rồi kia? Bộ đức lang quân ở nhà mày có vấn đề sao ? Nhìn thấy đẹp mà lại yếu sinh lý ỉ nhỉ ?” tiếng Ốc bưư vẫn vang vọng trong khu trung tâm, vài bà cô đi ngang nhìn thấy tụi nó đều có ý lắc đầu chán nản ý nói “Giới trẻ giờ tự nhiên đến mức không thấy ai xung quanh cả”. Đang lúc Ốc bưư còn đang nghĩ ra để nói thêm thì nó đã vội bịt miệng Ốc bưư lại mà ca thán

“Mày thôi đi, ở chỗ đông người mà nói mấy chuyện này ? Mày không thấy xấu hổ nhưng tao có, đi qua quán cà phê bên kia rồi mình nói chuyện” nó cứ thế vừa đi vừa kéo Ốc bưư đi cùng với mình tránh ánh mắt dò xét từ phía những bà những cô còn đang nhìn tụi nó mà phán xét.

..... tại quán cà phê

“Mày nói gì? Ông chồng mày chưa đụng vào mày nữa hả?” Ốc bưư thét lên trong khê răng, sau rất nhiều nỗ lực van xin của nó là dừng có la lớn

“Mày bé cái mồm dùng tao” nó nheo mắt đầy giận dữ

“Không phải ông chồng mày bị gay chứ?” Ốc bưư tò mò hỏi

“Không phải, anh ấy là người bình thường”

“Bình thường mà ngủ chung với cô gái như mày mà chỉ ôm ngủ như cái gối ôm thôi hả ?”

“Haiz” nó thở dài ngao ngán cho cái suy nghĩ vớ vẩn của bạn mình, nên quyết định nói thật “Không phải chỉ vì cái giao kèo chết tiệt kia mà thôi”

“Giao kèo nào?”

Cứ thế, nó đem nỗi thống khổ những chất chứa suy nghĩ trong lòng và cả chuyện nó sập bẫy tình của cả hai anh em Nhật Nam – Quốc Bảo để mà kể cho Ốc bưu nghe

“Thế mày yêu ai?” Ốc bưu sa một hơi giảng giải thiên tình lý thái thì chốt lại câu hỏi đơn giản rồi nhìn nó. Nó lắc đầu ngán ngẫm mà nói

“Không rõ”

“Nếu cả hai gần chết mày cứu ai? ” Ốc bưu tưởng tượng

“Gọi 115 cứu cả hai” nó cười như vừa trả lời câu đố thông minh vậy

Đúng thật là nó cũng không biết trái tim mình đang muốn nói gì nữa, ai cũng bảo hãy nghe theo tiếng nói của trái tim, nhưng nó ngoài nghe trái tim mình như có ngàn mũi kim đâm vào thì không có bất kì điều mách bảo nào cả, nên lý trí nó cứ vùng vẫy trong sự rối tung của tình cảm. Sau một tràng giáo huấn chỉ bảo của Ốc bưu nó quyết định rời khỏi nhà của lão ông, nhưng nó không dám trở về nhà vì gia đình nó chưa biết nó và Quốc Bảo đã li dị. Nó cần chỗ yên tĩnh, nó cần tránh xa những suy nghĩ mông lung vô định, thế là nó cứ khấn gúi lên một tình xa với ý định là nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Tuy nhiên nó không có ý định làm ni cô như mấy câu chuyện trên phim ảnh, bởi nó chưa sống đủ để mà làm ni cô đâu

Mỗi buổi sáng sớm, nó đều giúp các cô trong tịnh xá dọn dẹp lại cây tình duyên mà các cô cậu yêu nhau thường viết lời nguyện ước rồi gắn lên cây. Nó đứng dưới ngược nhìn lên trên cái cây được bao phủ hoàn toàn bằng dây lụa mà lòng thầm mỉm cười họ thật ngô nghê y như cô ngày đó, cũng chẳng phải cũng đến đây viết hi hục rồi cầu nguyện. Nhưng mọi chuyện cũng kết thúc bằng một tờ đơn li dị đến mức mà Quốc Bảo không cảnhhìn nó, mới cười đây nhưng giờ nước mắt đã chảy dài, nó thấy mình thật yếu ớt và mâu thuẫn. Nó thu gom lại rất nhiều dây lụa đã bị rớt xuống do gió thổi đêm qua và giúp chủ nhân của những lời nguyện ước kia ném lại lên cây. Nhưng, lại là chữ “nhưng” có trời mới hiểu tại sao nó ném cái nào cũng không vướng lại cái cây cả. Nóng giận đến bực cả mình, nó toan trèo lên cây để gắn những nghĩ lại nó lại lời chiếc thang trong góc tường ra để trèo lên. Cứ từng bậc thang bước lên à lòng nó luôn thầm cầu nguyện cho nó đừng có trượt chân té hoặc gãy thang hoặc cây thang bị trượt khỏi vị trí ban đầu,... tất cả những tình huống xấu đó đều dẫn đến một kết cục là hoặc gãy xương hoặc rơi trúng hoàng tử như trong phim (haiz, quá mơ tưởng). Nó đang hí hoáy chuẩn bị xuống đất sau khi treo rất nhiều dây lụa lên cây thì một cái lọ thủy tinh đập vào mắt nó rất đẹp, khiến nó không khỏi tò mò là tiện tay mang xuống xem như rác. Nhưng có lẽ cái vật mà nó xem như rác kia lại chính là một tình yêu thiệt bị của một ai đó dành ộtai đó, bởi trong lọ thủy tinh kia là một đoạn đối thoại rất lãng mạn như sau:

Hỏi: Em là mối tình thứ mấy của anh?

Đáp: Không phải là đầu tiên, chưa chắc là cuối cùng, và dĩ nhiên không phải là “duy nhất”. Nhưng là mãi mãi.

H: Tại sao anh yêu em?

Đ: Nếu biết tại sao thì anh đã biết cách ngừng yêu em rồi.

H: Anh có phải là người chung thủy không?

Đ: Không. Nếu chung thủy anh đã không phản bội lại người phụ nữ từng là duy nhất của đời anh để quay sang yêu em.

H: (nghe ngào)

Đ: Mẹ anh.

H: Nếu em không xinh/ giỏi.... như bây giờ liệu anh có yêu em không?

Đ: Không. Lúc đó em đâu còn là em nữa.

H: Em sẽ nhận lời yêu anh nếu anh dám nhảy xuống hồ này vì em?

Đ: Không. Anh đâu có muốn em yêu một thằng ngu.

H: Không biết sau này anh hay em chết trước nhỉ?!

Đ: Hy vọng là em. Anh không muốn em phải chịu đựng cảm giác đau khổ khi phải sống một mình trên đời này.

H: Bạn bè anh có ủng hộ chúng ta quen nhau không?

Đ: Dĩ nhiên là không. Yêu em, anh không còn tâm trí và thời gian để dành cho bạn bè nữa.

H: Trước đây anh có từng nghĩ sẽ yêu một người như em không?

Đ: Không. Anh thậm chí không dám nghĩ đến điều cao xa như thế.

H: Anh ghét đi shopping với em lắm đúng không?

Đ: Ừ, rất ghét. Cùng một quãng thời gian đó, nếu ta vào quán café, anh sẽ nói được một ngàn lần câu “anh yêu em”.

H: Khi nói “anh yêu em”, anh có lừa dối em không?

Đ: Có. Thật ra là “anh yêu em rất nhiều”

Nó thầm ca thán lên rằng “Thật hạnh phúc cho bất kì cô gái nào nhận được lời yêu thương như vậy”. Nó nhận ra hai câu hỏi của mình trong list câu hỏi đó, nhưng lúc đó Quốc Bảo chỉ trả lời nửa câu còn nửa câu còn lại thì không nói. Trong lòng nó dâng lên một sự tò mò tột độ, liệu rằng tờ ước nguyện năm xưa của nó và Quốc Bảo “Liệu rằng anh có trả lời giống như trong tờ giấy này viết không? Có phải nó là mãi mãi và duy nhất với anh”.

7h sáng trước cửa công ty của Quốc Bảo, nó đã đứng đó từ rất sớm chỉ muốn đón cho được Quốc Bảo ngay cổng công ty để hỏi lại nghi vấn trong lòng nó. Trong những ngày sống ở tịnh xá, nó đã nghĩ thông rất nhiều, nó biết bao nhiêu ngày nó sống không có Quốc Bảo bên cạnh thì bấy nhiêu ngày nó sống trong hoang mang và lo lắng rối rắm. Mặc dù bên cạnh anh nó hay ngang bướng cãi lại, nhưng nó lại chẳng bao giờ mất ngủ hay đơn điệu những giờ thì có. Nó đang mãi nghĩ thì một tiếng nói vang lên

“Khánh BVS ! đến đây làm gì vậy? Tính chờ Quốc Bảo như mọi khi hả ? Hơi sớm đó nha” trưởng phòng Lạc cười vui vẻ với nó

“Vâng, em tìm anh Quốc Bảo”

“Tổng giám đốc đi công tác rồi Ạ ! tuần sau mới về” trưởng phòng Lạc dùng giọng tiếu nuôi nói chuyện với nó

“Vậy sao?”

“Uhm, em có muốn chuyển lời gì không, khi tổng giám đốc về anh sẽ báo lại cho”

“Dạ không” giọng nó rất buồn khi biết tin Quốc Bảo không có ở công ty, nhưng vừa bước ra khỏi cổng thì như nhớ ra điều gì đó, nó quay lại gặp trưởng phòng Lạc rồi nói

“Khi anh Quốc Bảo về, anh chuyển hộ em cái này được chứ?” nó hồi hộp đưa lọ điều ước, bên trong có 2 cuộn giấy nhỏ được buộc lại rất khéo léo

“Được chứ, anh sẽ đưa tận tay tổng giám đốc”

Nó tiếp tục một ngày khác đợi chờ trong hy vọng.

16. Chương 16: Theo Đuổi Anh Khó Quá Cơ

Nó trở về nhà trong sự chờ đợi, nó đợi câu trả lời của Quốc Bảo, nhưng một tuần rồi hai tuần mà vẫn không thấy Quốc Bảo trả lời, nên nó sử dụng tiếp chiêu thức của thím ba mách thước là giả đờ ra đi. Khi đó Quốc Bảo hoặc sẽ đến ngăn nó lại hoặc sẽ trả lời câu hỏi của nó, một trong hai tình huống đó đều chứng tỏ trong lòng Quốc Bảo còn nó. Nhưng nếu Quốc Bảo không hành động gì thì xem như nó chẳng còn cơ hội nào bởi mọi chiêu trò thủ đoạn mà phòng thư kí, lão ông và cả hội đồng nhà nó hiến kế nó đều làm mà không có kết quả. Nó biết mình yêu Quốc Bảo khi mà nó kể hết sự tình cho thím ba nghe sau N ngày trốn trong tịnh xá. Quả đúng là chỉ có mình nó là chưa biết mình yêu Quốc Bảo, chứ ai cũng nhìn ra rõ, nhưng sau khi kể hết lại sự tình cho thím ba nghe một cách không giấu diếm, không đầu khoả thì nó mới sự tình ra rằng trong đầu và cả trong tim chỉ có mỗi cái tên Quốc Bảo. Vì thế nghe theo mọi người nó quyết định theo đuổi lại Quốc Bảo chỉ để giành lại tim của người mà bây giờ nó mới biết mình yêu tha thiết đến thế.

Còn 30 phút, chuyến tàu Bắc-Nam sẽ bắt đầu khởi hành mà mãi nó vẫn chưa thấy Quốc Bảo xuất hiện, lòng nó thăm nguyên rủa cái anh chàng cố chấp của mình. Hai môi như bị cắn đến độ gần rướm máu, một phần vì lo Quốc Bảo chẳng đến một phần vì lo cho cái kế hoạch của mình, cố công dàn xếp tình huống ra đi đắm nước mắt, vậy mà nhân vật chính thì không thấy đâu chỉ thấy nhân vật phụ là Ốc bưu đang ngồi cảm rằm gì đó. Quả thật, nó cũng chỉ dự tính đi du lịch 10 ngày, nhưng nếu Quốc Bảo chạy đến cản nó thì nó cũng sẵn sàng vứt luôn cái vé đi du lịch đó để về nhà hoặc làm giống giống như trong phim chia tay bệnh rịn rồi dứt áo ra đi, sau đó 10 ngày trở về nói “em nhớ anh” thế là mọi chuyện sẽ lung linh y phim Hàn Quốc. Nhưng sự thật lúc này là không có nhân vật nam chính thì chạy phim kiểu gì, nó ngao ngán nhìn đồng hồ mà thở dài. Hức hức

“Khánh BVS ! thì ra em ở đây” một giọng nói vang lên trong mớ âm thanh hỗn độn của nhà ga nhưng nó vẫn xác định chính xác phương hướng và tìm ra được người vừa gieo trong nó mùa xuân ngập tràn. Nụ cười chưa nở hết trên môi thì một khuôn mặt hiện trước mặt nó là của trưởng phòng Lạc tiếp tục rầu rĩ nói

“Anh đã tìm em khắp nhà ga, chỉ sợ em đi mất mọi người rất muốn đến tiễn em nhưng bận quá vì thế chỉ có mình anh đến tạm biệt em. Sao em ra đi vội thế ? Em cứ ở lại anh sẽ giúp em nói vài câu với Tổng giám đốc,.....bla bla” trưởng phòng Lạc đúng như cái súng tia không thương sót bất kì một người nào ở gần, bất kể khuôn mặt nó đã biến sắc vì mừng hụt, khuôn mặt Ốc bưu thì chán ghét mà cứ luyên thuyên chuyện đầu đầu. Khiến Ốc bưu nổi đóa lên mà gần giọng nói

“Nếu anh đến chia tay có quà cáp gì thì đưa ra, còn không thì im lặng được rồi, nó chỉ đi có 10 ngày anh làm gì mà nói mãi thế”

“Ồ, thế chỉ có 10 ngày thôi à?”

“Đúng thế”

“Hi hi.... vậy mà trong công ty cứ đồn em đi luôn, nên anh chạy đến tạm biệt em lần cuối” trưởng phòng Lạc cười ái ngại rồi còn gãi gãi đầu ra điều ngu ngơ. Nhưng như nhớ ra điều gì liền ngẩng mặt lên nhìn nó nói

“Anh thì không có quà nhưng Tổng Giám đốc thì có” vừa nói trưởng phòng đưa cho nó một cái hộp bằng nhung rất đẹp, các cạnh của hộp đều được mạ một lớp nhũ màu vàng làm chiếc hộp nhìn rất bắt mắt và sang trọng, nó hồi hộp nhận chiếc hộp trong tay trưởng phòng Lạc mà trong lòng vui như mở cờ

Đứng loay hoay đang tính mở hộp quà thì một thanh niên lạ mặt ăn mặc sộc sệch cứ thế lao thẳng vào nó, làm nó ngã nhào xuống đất văng cả hộp quà của Quốc Bảo. Nhanh như chớp, thanh niên kia liền đứng dậy chụp lại chiếc nón kết vào đầu và cúi xuống xin lỗi rồi lao đi. Nó ngơ ngác chưa kịp phát ngôn bất kì câu nào để nguyên rửa người thanh niên mất để trên mặt trang trí hay sao mà không thấy nó đứng mà cứ lao vào. Nhưng mắt nó nhanh hơn não nên đã thấy thanh niên kia vừa cầm nón kết lại vừa thuận tay cầm luôn túi xách và hộp quà của nó mà chạy bán sống bán chết. Mặc dù tốc độ xử lý thông tin của nó phải chạy qua cái CPU bé nhỏ trong não, nhưng nó cũng biết mình vừa bị cướp và mất luôn cái hộp của Quốc Bảo chưa biết cái gì trong đó. Lòng phần nộ dâng lên trong lòng, nó không cần biết mô tê chi rứa giữa cũng chẳng cần biết mấy cái cảnh báo của CPU đang phân tích cứ thế mà nó dùng thân lao theo tên cướp để cướp lại đồ. Theo như tình hình là “bị cướp nên đi cướp lại”

Chạy việt dã suốt 15 phút chỉ đuổi theo cái nhân ảnh quần jean đen áo sơ mi màu cháo lòng mà lòng nó thầm cathán “Nếu tên này cứ đứng ở phía đích chắc chắn nó sẽ trở thành vận động viên quốc gia môn điền kinh”. Cứ thế một người bị rượt chạy bán sống thì người đuổi theo cũng bán chết liều mình lấy lại đồ đã mất, cho đến khi vào một nơi khá khuất của sân ga, thì thanh niên đó liền dừng lại thở hổn hển nói

“Này cô em ? Chạy tốt đấy” thanh niên mỉm cười khó khăn

“Tốt.....tốt cái khi gió mấy người..... một chết tôi rồi..... Trả đồ lại đây cho tôi” nó nói trong tiếng thở dồn dập, cứ ngỡ rằng có hít bao nhiêu thì không khí vẫn không đủ để thở.

“Trả dễ như vậy sao?” thanh niên nhếch miệng đầy vẻ kinh thường nhìn nó rồi vẫn đứng chống lưng thở hồng hộc

“Không trả, tôi sẽ báo cảnh sát” nó kiên quyết mà hét lớn

“Cứ bước ra được khỏi đây thì hãy nghĩ đến việc báo cảnh sát” vừa nói thanh niên vừa hất cằm lại phía sau lưng nó. Như cảm nhận được sự bất lợi của mình, nó liền quay lại thì thấy có khoảng 3 người khác đang đứng ở phía sau mà nhìn nó đầy kinh thường. Nuốt khô cổ họng nó cố trấn an mình đừng hoảng loạn, đang nhìn đủ tám phương mười hướng kìm cách chạy hoặc ít nhất là lố chó để chui cũng vô cùng sáng suốt thì một tiếng nói vang lên làm nó giật bắn hết mọi suy nghĩ

“Đừng tìm nữa, lọt vào địa bàn của chúng tôi cô chạy không thoát đâu” một người khoảng trên dưới 40 khuôn mặt có một vết sẹo lõm rất sâu và hằn rõ bước đến trước mặt nó nói. Mấy tên xung quanh thấy người đó mới đến liền cúi xuống gọi rất đồng thanh “đại ca”

“Tôi....tôi không lấy cái gì đâu nữa, cũng không báo cảnh sát luôn, tôi chỉ lấy cái hộp nhỏ trên tay anh thôi” nó nói trong sự đánh cược với chính mình rồi chỉ chỉ cái hộp đang nằm trên tay người vừa cướp nó.

Nghe thấy thế tên đại ca liền ra hiệu cho đàn em lấy chiếc hộp lại, hắn đứng nhìn ngó chiếc hộp 1 lát rồi trực tiếp mở ra, lấy trong chiếc hộp ra một cuộn giấy được buộc bằng dây lụa, mở nút dây lụa ra hắn chăm chú đọc rồi ngược mặt lên nhìn nó nói

“Cô chạy theo chỉ vì cái tờ giấy vô giá trị này”

“Uhm, chỉ tờ giấy đó thôi. Anh trả cho tôi là xong, chúng ta đường ai nấy đi coi như mọi chuyện chưa xảy ra” vừa nói mà nó vừa thấy từng tức trong lòng vì nó chưa kịp đọc thì mấy tên khốn kiếp này đã đọc rồi còn ra vẻ kinh thường ra mặt. Nó cam đoan rằng nếu đó là tờ chi phiếu 10 triệu thì chắc chắn nó sẽ không bán mạng chạy theo để rồi lọt vào địa bàn của mấy tên cướp của này

“Không được, sao lại xem như không có gì” tên đại ca cười nhạt nhẽo nhìn nó

“Thế các anh muốn gì? Nếu cần tiền thì tôi sẽ báo với người nhà tôi đưa cho các anh.....bla bla” nó nói nhưng trong đầu nó lại xuất hiện một dòng chữ hết sức là báo động đỏ nói rằng “Một cướp của, Hai cướp sắc, Ba là giết người diệt khẩu” khiến nó dù nói thao thao bất tuyệt nhưng mồ hôi mẹ mồ hôi con cứ thế tuôn trào

“Câm mồm ngay” tên đại ca hét lớn khiến cho xung quanh im lặng như tờ và nó cũng câm nín. Sau đó điềm điềm nói “Điện về nhà cô em mà tổng tiền là việc làm của mấy thằng trên phim, bọn anh không phải quân bắt cóc tổng tiền nên sẽ gửi em cho người khác lấy chút ít tiền hút thuốc. Những người đó sẽ biết giải quyết cô em thế nào cho triệt để”

Mới nghe tới đó thôi mà muôn ngàn viễn cảnh diễn ra trong đầu nó, mặc dù lối thoát lúc này chỉ có nước là chờ cứu viện, nhưng đúng thật là nó rất nguyên rủa Ốc bươu và trưởng phòng Lạc nó đi lâu như vậy, nói chuyện với cả đám người này một lúc vậy mà bọn họ vẫn ở đâu đó. Nghĩ sao làm vậy, nó dùng cái lưỡi mềm dẻo để thương thảo với bọn cướp y như đang thương thảo hợp đồng với khách hàng kéo được thời gian bao lâu thì cứ kéo. Nhưng bọn chúng thì chẳng rảnh rồi mà tiếp chuyện nó nên cứ thế hai tên ở đằng đằng sát khí bước tới nó ngày càng gần như muốn bắt nó. Nó sợ đến mức chân đứng còn không vững mà ngã nhào xuống mặt đất rồi lê thân trên đất nói trong vô thức

“Chúng ta có gì từ từ nói chuyện, các anh đừng ép tôi. Các anh sẽ hối hận đó”

Một trong hai tên đang tiến lại nó đi nhanh đến trước mặt nó nâng cằm nó lên rồi cười khoái chí nói “Phải mang cô em đi cho người khác mới là điều hối hận của chúng ta, nếu không phải đạca đã quyết bán cô thì chắc gì bây giờ cô còn mạnh miệng đến thế”

“Đồ khốn nạn” nó thực không chịu nổi những tên bỉ ổi đang đứng trước mặt mình, cứ nhìn khuôn mặt như muốn nở tươi nó ngay tức khắc kia thì nó thấy buồn nôn vô cùng. Vừa dứt câu nói thì một cái tát như trời giáng xuống khuôn mặt nó làm nổ cả đom đóm mắt chẳng thấy mờ tê gì, mồm nó thì như loang lổ những máu là máu. Nó quay lại nhìn tên vừa đánh mình bằng ánh mắt căm phẫn đến bắn ra tia lửa điện. Thực sự từ nhỏ đến bây giờ nó chưa chịu bất kỳ một sự sỉ nhục nào như vậy, nhiều lần cũng chỉ là mấy câu răn dạy của mọi người trong nhà, bỗng nhiên nó cảm thấy quý những lúc ở trong gia đình và thêm nghe mấy câu cảm râm của thím ba hay là tranh cãi với Quốc Bảo cũng vẫn tốt hơn nghe những tên khốn này sỉ nhục. Đau lòng thì có nhưng nó lại nhếch miệng lên cười, phun hết những ngụm máu trong miệng mà nói

“Tôi đã cảnh báo nhưng mấy người không nghe. Muốn bán tôi hả ? Đừng có mơ” nói xong nó liền lập tức cầm luôn viên đá trong tay mà đập thẳng vào mặt tên đang kê sát mặt vào mặt nó làm máu bắn ra tung tóe. Hắn không phòng bị nên sau cú đánh thì liền ôm đầu đứng lên miệng không ngừng chửi rủa. Nó thoáng nghĩ nếu thực sự bị bán đi thì cuộc đời nó coi như chết vì nó hay xem báo về phụ nữ những phụ nữ bị bán đi sau khi được cứu đều kể lại rất đau lòng về cuộc sống như địa ngục muốn sống không được mà chết cũng không thuộc quyền quyết định của mình. Nên nó cương quyết nghĩ “thà chết vinh hơn sống nhục”

Tạm thời tình hình là nó đã chọc vào đúng bọn cũng không thiết sống chết là gì, sau khi tên kia bị nó đánh áu me đầy đầu thì tên còn lại cũng hấn hờ mà xông lên, nhưng lại bắt được cục đá trên tay nó rồi nhanh nhẹn tặng nó luôn hai cái tát vào mặt. Nó đưa lưỡi ra liếm đôi môi đầy máu của mình mà kinh hãi nói

“Sao có ngon thì đánh chết tao đi, nếu không để tao có cơ hội thì mày cũng sẽ đầy máu me như tên kia thôi” dứt lời thì nó thấy vừa khâm phục mình đã quá can đảm liều chết vừa cảm thấy sao mà mình sung chết dữ không biết. Thế là tên đó như ăn trúng ột đả mặt thì tai toan đến sút nó vài cái cho bõ tức thì một tiếng nói vang lên cắt ngang hành động dã man sắp diễn ra. Ở phía ngược sáng nên không thấy mặt người nhưng nó cũng cảm thấy cứu tinh của mình rồi cuộc cũng đến mặc dù hơi trễ tí.

“Dừng tay lại ngay” tiếng nói vừa cất lên thì có tới 99% đó là Quốc Bảo, giọng nói đó có nằm mơ nó cũng không nhầm lẫn với ai khác. Bất giác nó mỉm cười ngao ngán mà nghĩ “Em bị đánh thì anh mới chịu xuất hiện sao Quốc Bảo?”

“Đánh luôn thằng đó cho tao” tiếng đại ca vang lên trong một giây đứng hình của tất cả mọi người. Nhưng một tên đàn em khác lại vội vã hỏi lại ngay, tên này là người nhỏ nhất trong đám người ở đây nó chỉ đứng xem suốt từ đầu đến giờ mới lên tiếng

“Thế mình không hỏi tên hay quan hệ của hai người này hả đại ca?” vừa dứt câu khuôn mặt của tên đại ca đã tím đến ngang giữa trái cà nhìn hấn mà gất lên từng chữ

“Đồ ngu, hỏi để làm bia tưởng niệm nó à? Tao bảo đánh thì cứ đánh” tên đại ca vừa nói vừa tát vào mặt tên đàn em của mình.

Thế là 2 tên đàn em quay sang đối tượng mới là Quốc Bảo định xuống tay, nhưng Quốc Bảo rất giỏi tránh né bên này né bên kia xong rồi đánh vật tên này xuống đất, đập một cái vào bụng tên kia. Nhìn bọn chúng nằm sõng soài trên đất mà lòng nó như mở cờ mừng khôn tả như ý rằng “Biết ta đau thế nào rồi chứ?”. Như muốn trút lại cơn giận của mình nó cũng cố lê thân đứng lên mà chiến đấu, biết đâu giúp được gì đó. Trong khi hai tên còn lại đang lao vào Quốc Bảo với trong tay là gạch đá gì đó, nhưng nó tin Quốc Bảo tránh được nên cứ nhè thằng yếu nhất trong đám đó mà chiến đấu. Nhìn thấy nó mặt mày máu me tay lấm lấm khúc cây tiến lại gần tên kia vô cùng khiếp đảm, nó thầm nghĩ “Cùng là lính mới đừng hòng mà hù chị nhé !”

“Cô muốn làm gì?” tên nhóc run run nói

“Làm giống như ta đã làm với mấy người kia thôi” nó cười lạnh nhạt

“Em xin chị, bây giờ em không có làm gì hết, toàn mấy người đó ép em phải theo họ làm chuyện xấu. Em còn đang đi học mẹ em còn phải bán rau ở ngoài chợ, mấy người đó suốt ngày tới rủ rê em đi chơi cùng bọn họ. Em xin thề là em chưa làm gì xấu hết”

“Thật chứ?” nó bỗng dịu lòng trước một đứa trẻ khoảng 11, 12 tuổi, dù sao cũng chỉ vì bị bọn xấu lôi kéo

“Em xin thề là sự thật, nếu chị không tin em sẽ điện về để chị nói chuyện với mẹ của em. Bây giờ mẹ em còn đang bán rau ở ngoài chợ đó” thằng bé nói liên loạt nhưng vẫn giữ ánh mắt khẩn cầu sự đồng ý của nó trước lời đề nghị kia. Nó khẽ gật đầu, dù sao thì nói ẹ thằng bé biết cũng tốt hơn là để một mầm non như thằng bé bị lôi kéo làm đủ mọi chuyện xấu xa. Thà rằng mình đưa tay ra trẻ để giúp người khác còn hơn là cứ nhìn mà không làm gì, phương châm sống của nó là thế. Đang nhìn thằng bé chờ đợi đầu dây bên kia trả lời thì tiếng Quốc Bảo cất lên phía sau nói

“Em đang làm gì thế?”

“Thằng bé đang gọi điện ẹ nó, còn em thì đang chờ” nó vừa nói vừa nhìn sang Quốc Bảo cũng bị đánh không ít, có lẽ nó hơi quá tự tin về võ công của Quốc Bảo là sẽ bình bình an an như phim chưởng. Nhưng không sao Quốc Bảo vẫn là idol của nó khi cả 4 tên kia đều nằm lằn ra đất mà rên rỉ

“Em tin nó sao? Nó gọi điện cho đồng bọn đến thì chúng ta phải làm sao?” Quốc Bảo giận dữ trước đôi mắt mở to kinh ngạc chưa kịp nói tiếng nào thì thằng bé kia liền nói lớn vào trong điện thoại

“Khu B, phía sau sân ga. Tụi em có chuyện rồi”

Như đập đổ vào niềm tin của nó dành cho thằng bé, nó không tìm được cơn điên của mình mà cứ thế hiện ngang đến túm lấy áo thằng bé tát cho 2 cái vào mặt mà hét lớn

“Mới tí tuổi đã mà làm đầu trộm đuôi cướp hả? Chị mày sẽ thay mẹ mày dạy dỗ mày” vừa nói xong lại tiếp tục đánh túi bụi vào mặt vào đầu thằng bé đang trơ, gương mặt lạnh lẽo nhìn nó.

“Thôi Bạng! chúng ta rời khỏi chỗ này đi, chút nữa bọn chúng đến chúng ta không chạy thoát đâu” vừa nói Quốc Bảo lại cố kéo nó ra khỏi người thằng bé đang trơ đòn. Nó tuy rất giận nhưng vẫn hiểu biết thời thế nên cứ thế mà buông thằng bé ra đi theo Quốc Bảo

Vừa mới bước ra khỏi khu B thì nó và Quốc Bảo đụng mặt ngay đồng bọn của bọn chúng đến cứu viện, nên cứ thế hai người cầm đầu mà chạy trốn chết. Hết luồng bên trái lại lách bên phải, còn lựa những chỗ đông người nhất để hòa vào dòng người. Chạy mãi miết đến nỗi nó không cả dám nhìn lại phía sau vì sợ chạy không thoát thì chết là cái chắc. Trong phút chốc trong tầm mắt nó chỉ là tấm lưng của Quốc Bảo, nó bất giác cảm thấy chỉ cần Quốc Bảo ở đằng trước thì dù là gì đang đợi nó đi nữa thì nó cũng sẽ an toàn.

Chạy đến một khu đông đúc nhất Quốc Bảo kéo tay nó ra phía sau những chiếc thùng rác đang chất cao ngất ngưỡng đầy rác là rác. Mặc dù không thể nói là một lộ cốt an toàn cho việc trốn chạy, nhưng ít nhất 5 cái thùng rác đầy rác còn xung quanh thì ẩm thấp bốc mùi rất nặng khiến nó tin sẽ chẳng ai mò vô tìm nó. Nó đã cố gắng giữ lại tiếng nôn ọe của mình khi sặc vào mũi nó toàn mùi của rác thải đang phân hủy, trong khi lại rất mệt và cần nhiều không khí để thở thì không khí nơi nó ẩn nấp lại là địa ngục. Bên ngoài có rất nhiều những bước chân dồn dập đuổi theo, nó sợ đến phát run bắn bật, không hiểu pháp luật ở đâu mà để mấy tên cướp kia ngang nhiên đuổi người ở nhà ga như thế. Đến sau này nó mới biết thì ra bọn cướp đã không đuổi theo nó nữa khi nó bước vào khu A, khu dành cho khách đi tàu. Tuy nhiên tiếng chân mà nó nghe được lại là tiếng chân của nhân viên bảo vệ cùng Ốc Bưu và trưởng phòng Lạc đang đuổi theo nó để giúp đỡ

Nhìn thấy hình ảnh khó khăn của nó trong tình trạng muốn thở mà thở không được, Quốc Bảo liền ôm nó vào lòng dùng tay ấn đầu nó vào vai mình mà trấn an

“Ráng chịu một lúc, anh sẽ đưa em ra khỏi chỗ này”

Nó gật đầu quyết liệt rồi cứ thế ấn mặt vào vai Quốc Bảo thở gấp gấp, đến khi nó thở đủ ngán mặt lên thì thay vì được nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Quốc Bảo thì nó lại thấy nghiệp chướng của mình trước mắt. Một con chuột cống to đùng đang chạy đi chạy lại trước mắt nó. Quả thật hôm nay nó đi ra khỏi nhà mà không coi hướng nên mới gặp đủ chuyện thất kinh bát đảo thế này. Nó không nói được gì và chính thức đứng hình tại chỗ nhìn con chuột đang hí hục tìm kiếm thức ăn, nếu mà nó không mắc chứng sợ chuột thì có lẽ nó đang nhìn thấy con chuột kia nhìn nó mà thách thức, cười nhạo

Như cảm nhận được sự đóng băng cơ thể của cô, Quốc Bảo dần tách người cô ra khỏi người anh để nhìn thấy khuôn mặt đang trắng bệch đến mức xanh hơn tàu lá chuối. Cứ nghĩ rằng cô bị mất máu hơi nhiều cộng với việc hoảng sợ quá mức làm cô sợ hãi đến mức thất thần, lòng anh như se lại. Dùng bàn tay ấm nóng

của mình anh xoa xoa khuôn mặt của cô, chỉ muốn cô tỉnh lại đừng có cứng đờ rồi lạnh ngắt như người chết. Trong thoáng suy nghĩ của anh như muốn nắm giữ những kẻ đã đánh cô đến mức máu me be bét, còn hù dọa cô đến thất thần như vậy. Tim anh như có ai đang cào xé đến quặng đau mà không biết làm cách nào, chỉ biết ôm cô vào lòng vỗ về, an ủi rồi từ từ mang cô ra khỏi chỗ ẩn nấp đi ra nơi thoáng khí hơn để cô định thần.

5 phút sau khi rời khỏi chỗ ẩn nấp, rời mắt khỏi con chuột kinh khủng đó, nó mới thấy cơ thể mình từ từ có sức sống trở lại. Nhìn đôi tay của Quốc Bảo xoa xoa liên tục từ tay đến mặt nó khiến nó cảm thấy rất cảm động, cảm động đến mức nó òa khóc nhiệt tình giữa nhà ga đầy người qua lại nhộn nhịp. Nó khóc rất nhiều, khóc vì nó thoát lòng mong nhớ Quốc Bảo, khóc vì cuối cùng nó cũng thoát khỏi những tay buôn người kia, khóc vì nó không còn phải chạy trốn chết và khóc vì không còn phải thấy con chuột kia như đang ung dung còn nó thì co rúm.

Đang giúp Khánh Băng lấy lại thân nhiệt thì vừa ngược lên anh đã thấy những giọt nước mắt cứ thế chảy dài trên khuôn mặt sưng húp của cô, khiến anh đã hoang mang lại càng hoang mang hơn. Anh không ngờ cô bị sốc nặng đến thế, lúc nào anh cũng nghĩ cô là một cô gái mạnh mẽ cương quyết nhưng lúc này thì cô cũng yếu đuối và dễ vỡ như bất kỳ cô gái nào. Khiến trong anh nhói lên cảm giác muốn dùng cả đời mình che chở cho cô, người mà anh đã luôn yêu khi bên cạnh và rất nhớ khi rời xa.

17. Chương 17: Hàng Mua Không Trả Lại

10h,

Nó đang hí hoáy trên Internet tìm những công ty đang tuyển người, thì bỗng nhiên nghe một tiếng động rất lạ ở phía ban công phòng mình. Nó sẽ không bao giờ tin là một ngày đẹp trời nhà nó có trộm nếu như không nhìn thấy cái bóng đen to đùng đang tìm cách trèo lên tường ngay phòng nó. Trong đầu nó nảy ra hàng loạt cách giải quyết nhưng tự chung lại thì nó chọn cách tự mình giải quyết, nếu không xong thì la toáng lên kêu cứu viện. Sau lần sinh tử ở nhà ga thì máu liều của nó ngày càng tăng, nó cứ nghĩ đối phó với 5 tên cướp mà nó còn dám đánh cho sưng đầu mề trán thì một tên trộm đã là gì, nên cứ thế lục tìm cây gậy bóng chày trong góc nhà đứng men cửa nơi ban công phục kích. Bóng đen xuất hiện ngày càng gần, nó còn nghe được rõ tiếng tên trộm hạ thân xuống nền gạch. Tim nó như trống sân trường dồn dập rối loạn và thậm chí cầu nguyện 1...2...3, rồi thì nó nhào ra từ trong chỗ ẩn nấp cứ thế dùng hết sức bình sinh mà nện thẳng vào đầu tên trộm mà trong miệng vẫn liên tục chửi rủa

“Đánh cho nhàn người chừa cái thói ăn trộm, tưởng tao không biết hả? Còn khuya”

“Ui da....Ui da đừng đánh nữa, em mở to mắt ra nhìn anh nè. Anh là Quốc Bảo” Quốc Bảo một tay ôm lấy mặt, một tay chụp lại cây đánh bóng chày của nó mà ca thán

“ Là anh?” nó tròn mắt ngạc nhiên

“Uh” tiếng Quốc Bảo nói trong tiếng hờn giận xen lẫn tức tối vì bị đánh không thương tiếc

“Sorry anh, em không biết, mặt anh có sao không?” nó lo lắng nhìn Quốc Bảo ôm lấy mặt mà lòng thầm xót xa nghĩ ngợi “haiz, nếu anh đừng trèo ban công vào thì em đâu nghĩ là trộm, cái này là lỗi của anh hết, không liên quan đến em”, mặc dù không nghĩ đó là lỗi của mình nhưng thấy cứ ôm mặt ngồi bệch xuống giường cũng làm nó sợ mất mặt

“Anh có cần đi bệnh viện hay trạm y tế không?” nó sốt ruột hỏi tiếp

“Nếu khuôn mặt anh bị em phá hủy, thì em phải chịu trách nhiệm nuôi anh suốt đời, anh sẽ không bước ra khỏi nhà nữa bước” Quốc Bảo ra điều rất đau khổ khi nói ra câu ấy. Vừa nhìn thấy thế nó đã biết 10 phần thì hết 9 phần là muốn ăn vạ nó vì mấy cú đánh. Nhưng nó không ngờ đến nỗi tin rằng chỉ vì mấy cú đánh kia mà hủy hoại được Quốc Bảo, nên cũng chẳng ngọt chẳng lạt nói với Quốc Bảo

“Thôi được rồi, trách nhiệm của em là bôi thuốc tiêu sưng cho anh, nhưng nếu vì thế mà anh không rời khỏi nhà thì tùy anh thôi”

“Lão thái gia ở nhà sẽ thay anh kiện em tội hành hung gây thương tích” Quốc Bảo nói với giọng chắc nịch

“Anh quên mình là bảo vật bị bán đi từ lúc xưa lúc xưa rồi hả?” vừa nói nó vừa xoa xoa thuốc tiêu sưng vào đầu cho Quốc Bảo

“Em còn nhớ mình đã mua bảo vật nữa à? Mua rồi mà em vứt bỏ anh không quan tâm gì đến, không biết anh sống khổ sở thế nào? Mua rồi mà ngày nào em cũng để anh phải ngủ một mình? Mua rồi mà em không thèm nhìn anh lấy một lần? Em xem trách nhiệm của mình ở đâu?” Quốc Bảo như vừa than thở, vừa kể lể và cả trách móc nó.

Sau khi trở về từ nhà ga, nó sốt liên tục mấy ngày nên phải vào bệnh viện nằm điều trị, nhưng vì anh khỏi bệnh là nó cuốn gói đi về nhà mẹ đẻ rồi trốn biệt trong nhà không rang ngoài. Mặc dù vì lo cho nó mà Quốc Bảo có đến tìm nó nhưng chẳng hiểu sao nó lại không muốn gặp Quốc Bảo, nên cứ ru rú trong phòng. Bần cùng xin đạo tặc thế là Quốc Bảo nghĩ ra cách đột nhập vào phòng nó mà xem thử nó giở trốn đến mức nào. Nghe Quốc Bảo than vãn mà lòng nó dâng lên một niềm vui khôn tả, khi nó biết mình vẫn là chủ nhân của món “bảo vật” này, nhưng vì cái thứ gọi là “chảnh cho nó có giá” nên nó cố nén niềm vui mà ngang ngạnh nói

“Đơn li dị cũng đã ký rồi, em nghĩ mình đâu còn quyền sở hữu bảo vật là anh nữa” vừa nói nó vừa đứng dậy xoay người bước đi, nhưng chưa rời chân đi thì Quốc Bảo đã đứng dậy, nắm tay nó rồi xoay nó ôm vào lòng rất chặt.

“Từ đầu anh đã bán cho em, thì mãi mãi em cũng không thể bỏ anh mà đi như thế được. Dù em có kí 100 hay 1000 đơn li dị cũng thế thôi. Anh là thế đó khi đã xác nhận được chủ nhân rồi thì sẽ không bao giờ thay đổi chủ khác cả. Nên em hãy nhớ vậy là được rồi” Quốc Bảo thầm thì bên tai nó rất nhẹ nhàng khiến trong lòng nó như trăm hoa đua nở. Nó không phủ nhận những gì mà Quốc Bảo nói làm cho nó chết mê chết mệt, ngay cả khuôn mặt đang sưng húp mà nó cứ muốn lao vào hôn ngay vào chỗ kia thì nó biết mình chẳng còn muốn giận hờn hay làm khó gì Quốc Bảo cả. Trong mọi tình huống nếu quá vui thì không nên nói chuyện, thế là nó tiếp tục im lặng chờ Quốc Bảo nói tiếp

“Trước đây vianh cưới em quá vội vàng nên có lẽ đã không cho em một cuộc sống như ý. Sau đó chúng ta li dị rồi anh trốn tránh em, anh biết đã làm em mệt mỏi rất nhiều. Rồi sau ngày em bỏ trốn khỏi bệnh viện mà không chịu gặp anh nữa thì anh đã biết trong cuộc đời này người mà anh sống không thể thiếu là chính em. Trong cuộc tình của chúng ta có những lúc đi cùng nhau nhưng không hiểu nhau còn có những lúc anh và em chỉ rượt đuổi nhau. Nỗi đau hay nước mắt trong quá khứ hãy để nó lại đây, hãy nắm tay anh để chúng mình cùng đi hết con đường còn lại em nhé?” sự chân thành trong từng lời nói của Quốc Bảo khiến nó chỉ có thể hình dung bằng hai từ “hạnh phúc”.

Nó rất muốn nói gì đó cùng Quốc Bảo chẳng hạn như “Em đồng ý” hoặc dạt dào hơn là “Em yêu anh nhiều lắm, em sẽ làm một người vợ hiền dâu thảo”, ...v.v.... nhưng ngoài nước mắt và cái gật đầu ra thì nó chẳng làm gì hơn được cả (đúng là hồng cả phim hay). Vừa nhìn thấy nó đồng ý Quốc Bảo liền mừng hơn hờ ôm siết nó vào lòng rồi xoay mấy vòng làm nó chóng hết cả mặt, nhưng vẫn thích. Kết thúc một buổi tối chẳng biết là cầu hôn hay xin lỗi là một nụ hôn đúng mức lãng mạn đến mức đêm nằm ngủ mà nó vẫn mỉm cười hạnh phúc.

18. Chương 18: Ngoại Truyện : Cuộc Sống Hôn Nhân

Mọi người trong công ty mới của nó vẫn hay truyền miệng nhau câu nói vui thế này “Tình vẫn đẹp khi còn dang dở - Tình chết tươi khi ta cưới nhau rồi”, mặc dù nó rất phản cảm với câu nói đó vì bây giờ nó và Quốc Bảo vẫn chẳng phải sống rất là hạnh phúc sao. Nó còn có cả thằng nhóc trắng trẻo nõn nà lúc nào cũng chỉ bám lấy lão ông nhà nó mà nũng nịu. Đôi lúc nhìn hình ảnh một già một trẻ cùng nhau vui đùa đối đáp nó lại thấy cuộc sống của nó chỉ cần thế là đủ.

“Chắc đồ cù, con chuột nào đi bằng hai chân?” thằng nhóc nhảy nhót trên salon mà vui vẻ hỏi lão ông

“ Dễ ồm, con chuột Jerry chứ gì? Đừng tưởng chắc biết mà cù không biết nhé” lão ông vui vẻ vỗ vào mông thằng nhóc

“ Rồi chắc đồ cù, con mèo nào đi bằng hai chân?” thằng nhóc phóng thẳng lên người lão ông nhún nhảy không ngừng

“Thì con mèo Tom đúng không? Đổi câu khác trí tuệ hơn đi” lão ông ôm thằng nhóc vào lòng vỗ về

“Vậy con vịt nào đi bằng hai chân?” thằng nhóc vẫn mở to mắt nhìn sâu vào mắt lão ông chớp mắt

“Thì con vịt Donna” lão ông cười vui vẻ trả lời thằng nhóc. Vừa dứt câu thằng nhóc liền đứng phắt dậy mà vỗ tay la lớn vui vẻ nói

“Cụ bị lừa rồi nhé, con vịt nào cũng đi bằng hai chân hết” như ngớ người trước thằng nhóc lém lỉnh lão ông cứ thế bật cười khanh khách vang vọng khắp cả phòng.

Đó là một gia đình mà nó chẳng phải mơ ước sao, nơi đó có lão ông mưu mô nhưng tính tình vui vẻ hài hước, một người chồng tính rất trẻ con hay giận dỗi, một đứa con quá sức đáng yêu. Mặc dù quyết định lên suy nghĩ không mang tính xây dựng kia mà sống nhưng nhiều lúc chính Quốc Bảo cũng cách suy nghĩ một đằng làm một nẻo khiến nó nhiều lần tức điên mà chẳng biết phải làm gì, chẳng hạn như

Part 1

Nó nói với anh: “Hôm nay quét cầu thang, suýt chút nữa thì em ngã”. Cứ ngỡ rằng anh sẽ an ủi nó rằng “Em yêu, phải cẩn thận một chút chứ!”.

Nhưng anh lại nói: “Em quét chậm thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra”.

Nó cảm thấy bị tổn thương. Anh không quan tâm tới vợ chút nào.

=>> Sau này, nó phát hiện ra cầu thang nhà mình luôn sạch sẽ, nó không còn phải quét nữa. Và mỗi ngày quỹ thời gian bận rộn của anh lại mất thêm 5 phút...

Part 2

Nó nói với anh: “Em đi với bạn, tối sẽ về muộn”. Nó cứ cho rằng anh sẽ quan tâm, hỏi xem nó đi với ai, mấy giờ nó về. Nhưng anh bảo: “Tuỳ em, miễn em thấy vui là được”.

Nó rất buồn. Thấy rằng anh thực không quan tâm tới nó vậy sao?

Tối đó, nó giận dỗi đi đến ba giờ sáng mới về nhà. Nó thấy dáng anh ngồi ngủ gật ở trên ghế phòng khách đợi nó

Part 3

Nó nói với anh: “Em rất vui mừng được lấy anh, một người chồng tốt”. Nó cũng nghĩ rằng anh sẽ vui mừng trả lời nó: “Anh cũng cảm thấy như vậy. Em là người vợ tốt nhất”.

Song anh bảo: “Lấy thì cũng đã lấy rồi, cố mà cư xử tốt với anh”.

Nó giận lắm. Anh không cần bóp chết cái lãng mạng nhỏ nhoi mà nó tạo ra chứ?

=>> Sau này vô tình nó phát hiện, trước khi đi ngủ, anh dùng giấy ăn lau chùi bức ảnh cưới ở đầu giường ngủ, sau đó anh nhắm mắt và mỉm cười rất lâu.

Có lẽ sau khi cưới lần hai này anh đã yêu nó bằng hành động chứ không bằng những lời hoa mỹ mà trước đây anh hay nói với nó.

Ngoại truyện 2: Hội nghị bàn tròn của những người đàn ông

Nhân vật chính: Lão ông – Quốc Bảo – Nhật Nam

MC: nhóc con

Khán giả: Nó

Chương trình tường thuật khán giả được coi qua màn hình tivi. Nhân vật tham gia phải nói đúng sự thật không hoa mỹ

Bắt đầu chiều

Nhóc: Papa nói trước ? Dùng từ đơn giản nhất miêu tả về mama

Quốc Bảo: Không có tính hài hước, chậm phát triển về tư duy

Nhóc: Papa nói rõ, con cần dẫn chứng

Quốc Bảo: Mọi người có biết không, lần đầu tiên tôi gặp cô ấy là ở bến sông Trường Vân ngồi nói chuyện một hơi là tôi biết ngay cô này nói dóc gần hết thông tin cá nhân trong khi tôi lại thật thà trao đổi thông tin của mình cho cô ấy biết. Vì thế lần thứ hai gặp lại cô ấy trong công ty với vai trò là thư kí tôi đã dùng hết mọi cách để hóa trang cho nhìn lạ mắt một tí, nhằm tạo bất ngờ sau đó sẽ lột lớp hóa trang kia rồi vui vẻ nhận người quen. Ai ngờ đâu sau khi tôi lột ra cô ấy vẫn không biết tôi là ai mà con ngơ ngác hỏi? “Em từng gặp tổng giám đốc trước đây à?”. Tôi tức muốn đập gãy cái bàn, biết thế tôi tốn công dàn dựng cảnh ấy làm gì cho vất vả, có làm gì thì cô ấy có nhớ tôi đâu.

Nhật Nam: Sao anh biết lúc đầu là cô ấy nói sai thông tin cá nhân?

Quốc Bảo: Vô cùng đơn giản tôi nhận ra cô ấy qua hình avatar mà cô ấy gắn trên Yahoo messenger. Tôi chính là Mr_Simple mà ngày nào cô ấy cũng nói chuyện nên mấy cái thú vui ra bến Trường Vân hóng gió, ngồi chỗ nào tôi cũng biết hết. Duy chỉ là tôi muốn tạo bất ngờ lớn cho cô ấy khi định xuất hiện làm quen sau đó mới vô tình trao đổi nick chat, không ngờ cô ấy chẳng chân thật tí nào. Lần nào tôi muốn tạo bất ngờ là y như rằng thất bại thảm hại. Về sau tôi cũng quên mất nói với cô ấy mình là Mr_Simple nhưng im lặng lại hay vì cái gì bức bối hay vui vẻ hay có chuyện gì cô ấy cũng đi kể cho Mr_Simple nghe trước cả khi tôi biết.

Khán giả đang gào thét, nhưng không ai nghe thấy gì vì biết trước tình hình nên đã trốn “bão” ở nhà Nhật Nam

Nhóc: Ok ! Tối chú Nam, dùng từ đơn giản nhất để nói về mama

Nhật Nam: Hậu đậu hơi quá

Nhóc: dẫn chứng của chú là gì?

Nhật Nam: Lần đầu chú gặp mẹ cháu là trong một buổi ra mắt, vừa mở cửa ra là chú thấy mẹ cháu đang hung dữ với anh ghi điện, vào nhà hết làm đổ nước mắm lên người chú còn làm đổ bể tầm lum. Hôm đó về đến nhà chú vứt luôn chiếc áo sơmi mới mua bên Úc của mình, vì chú cực ghét mùi nước mắm mà

Khánh Bằng (tự nói tự nghe): Vậy mà lúc đó thánh thiện lắm, nói là không sao? Còn nói giặt sạch là xong cơ bản là có giặt đâu mà sạch.

Nhật Nam: Còn nữa, là nhân viên trong công ty mà không biết lão thái gia mừng thượng thọ bao nhiêu tuổi. Không mang quà đã đành còn mắt nhắm mắt mở chúc tầm lum. Lúc đó chú nghĩ may mà chưa ai ở đây biết chú đang tìm hiểu mẹ cháu, nếu không thì ề mặt rồi.

Lão ông: Đúng đấy, nó làm ông buồn suốt một khoảng thời gian

Nhóc: Thiệt tệ vậy sao? Thế cụ có gì để nói về mama không ạ?

Lão ông: Ham ăn và hay trả thù vật

Nhóc: Chắt cần dẫn chứng cụ ạ

Lão ông: Hôm đó ta cũng chỉ là đi dạo vòng quanh phố thôi, nhưng vừa đến quán hủ tiếu thì trông thấy một con bé đáng người cũng nhỏ nhắn. Con bé kêu 3 tô hủ tiếu ăn liên tiếp mà không cần để ý đến tất cả mọi người đều ngừng ăn mà nhìn nó ăn ngon lành. Mặc dù ta cảm thấy đứng coi cũng thú vị lắm, nhưng thấy nó ăn ngon thế nên ta cũng muốn ăn thử xem có gì trong tô hủ tiếu của nó mà nó hạnh phúc ngập tràn như thế. Chỉ vì biết nó là thư kí Quốc Bảo nên tính để nó trả tiền rồi sau này kêu Quốc Bảo cân nhắc nó lên vị trí khác. Nhưng không ngờ lần đó nó vì trả thù ta mà nó chọn cho ta một đồng há cảo lạt lẻo như

nước lọc. Lạ lẽ như thế làm sao ta ăn được cơ chứ, bức đói ta mà. Thế là ta nghĩ sau này ta mà gài nó trở thành cháu dâu thì có nhiều thời gian hơn để răn dạy con bé.

Khánh Băng (tự khóc tự nói): Các người đúng là người một nhà mà

Nhóc: Vậy là cũng đủ hình dung mama rồi. Bây giờ mọi người sẽ nói một câu mà mình muốn nói nhất với mama. Papa nói trước đi

Quốc Bảo: Hai câu được không nhóc?

Nhóc: Chuẩn y cho papa

Quốc Bảo: Câu đầu tiên là “Anh xin lỗi vì một khoảng thời gian anh trốn tránh em”. Thực ra anh cũng đau khổ rất nhiều em à, anh chỉ muốn có một khoảng thời gian để suy nghĩ lại tình cảm của chúng mình. Nhưng em thì không hiểu được điều đó, lúc anh cưng chiều em thì em không nhận, lúc anh cần thời gian thì em cứ bám riết suốt ngày ở công ty, rồi ở nhà khiến anh có nhà không thể về. Em còn hành hạ mình bằng cái tử rượu của nhà anh nữa, đêm đó nghe lão thái gia báo lại em bị xuất huyết dạ dày anh đã bay đến bệnh viện mà xem tình hình. Nhìn em vàng vọt bên ống truyền dịch anh cũng tự trách mình suốt, cả đêm đó anh ngồi nhìn em mà chỉ mong em mau tỉnh. Em đúng biết cách hành hạ trái tim người khác, không để cho anh tỉnh tâm dù chỉ một ngày. Haiz

Lão ông: Sẵn đây ông nói luôn “Băng à ! cháu có giận thằng cháu của ông thì kím đồ của nó mà phá hủy, chứ đừng đụng vô tử rượu của ông chứ. Ông vất vả lắm mới mua được mấy chai rượu quý đó đấy, mừng thọ của ông mà ông không nỡ uống thế mà cháu uống sạch”

Nhóc: Cụ đừng buồn sau này chắc sẽ mua lại cho cụ

Lão ông: Uhm, có chắc là thương cụ

Nhóc: papa nói tiếp đi

Quốc Bảo: Câu thứ hai “ Nếu em muốn chết thì hãy nghĩ đến những người xung quanh đang yêu thương mình”. Thực ra lúc em ở nhà ga anh cũng đã ở đó từ rất lâu rồi, mặc dù biết tổng đó là chiêu trò của em nhưng anh vẫn không kiềm chế được mà đến xem em ra sao. Không ngờ rằng lại có sự cố như vậy. Anh không hiểu lý do gì mà em bỏ cả mạng để chạy theo tên cướp kia, nhưng phải nói rằng em chạy rất nhanh mới chớp mắt là anh chẳng thấy em trong biển người đâu cả. Vừa tìm em mà anh tự trách mình không ít, nếu chịu bước ra sớm hơn thì đâu lạc mất em giữa nơi đông người này, anh đã tự hứa là sẽ không trốn tránh em nữa nếu anh tìm thấy em. Hình ảnh em bị đánh và lúc em thất thần nơi nhà ga luôn ám ảnh anh, nhiều lúc trong giấc ngủ anh vẫn hay mơ lại cảnh ấy, vội mở mắt ra thấy em vẫn bình bình ngủ ngon lành bên cạnh thì anh mới an tâm mà ngủ tiếp.

Nhóc: papa là number 1.

Quốc Bảo: Tất nhiên, ta là papa của con mà

Nhóc: tới chú Nam, có gì muốn nói với mama không?

Nhật Nam: Uh.....ah “Xin lỗi chị dâu nhé”. Thật sự sau khi gây ra liên tiếp những tranh cãi giữa chị và anh Quốc Bảo đến cả li dị thì em biết mình sai rồi. Em biết dù có kí đơn li dị đi chăng nữa thì em cũng không thể chen vào cuộc sống của chị, thế nên em chọn cách bỏ chị đi ra nước ngoài làm việc. Coi như toàn bộ là lỗi của em. Hi hi

Nhóc: Haiz, chuyện qua rồi chú ạ ! mama cháu không nhỏ nhen thế đâu

Khánh Băng: Ai nói vậy? mẹ phải hành hạ lại em dâu cho cậu ấy biết rằng cậu ấy đã gây ẹ biết bao nhiêu là khổ sở. Xem tí mẹ chết vì rượu, vì cướp đấy con trai làm sao mà bỏ qua được

(đúng là bảo nhỏ nhen mà không chịu nhận)

Nhóc: Cụ ơi ! cụ có gì nói không?

Lão ông: Ông chỉ muốn nói “ Dù ông biết cháu kinh hãi món cháo của ông, nhưng vẫn cố ăn hết 1 tuần thì đúng là kì tích. Thằng Quốc Bảo nhà ông nó chỉ ăn 2 buổi là dứt khoát không bao giờ ăn nữa”. Ngay cả

ông cũng chỉ ăn được 2 ngày, ai bảo cháu lúc trước cho ông ăn há cải lạt như nước lọc làm chi. Gieo nhân nào gặt quả đó thôi cháu à

Nhóc: Con xin cảm ơn cả nhà đã góp phần làm nên sự thành công ngoài sức tưởng tượng của món quà sinh nhật sắp tới của con tặng mama

Quốc Bảo, Nhật Nam: Thôi chết

Lão ông: Ha ha.... Ngạc nhiên chưa? ^^

Khánh Băng: Tức xỉu trước đó đã đập nát cả bộ salon

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-bay-bat-chau-dau>